

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

KLŮČ

KLÚČ

Original title: NYCKELN
Rabén & Sjögren, Stockholm
© Sara B. Elfgren and Mats Strandberg 2013 by Agreement
with Grand Agency, Sweden and Andrew Nurnberg
Associates International Limited
Design: Pär Åhlander
Cover illustration: Kim W. Anderson
All rights reserved

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Alexandra Debnárová, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Teen.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Oľília Škvarnová

Prvé vydanie

**Táto publikácia bola preložená s finančnou podporou
Swedish Arts Council.**

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-333-8

KLÚČ

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

TEEN
FORTUNA

KLÚČ

ČARODEJNÍCI, ŽIVÍ A MŔTVI:

KRUH – ENGELSFORSKÉ VYVOLENÉ

ANNA-KARIN NIEMINENOVÁ – prirodzená čarodejnica.

Živel: zem.

Má schopnosť ovládať iných ľudí. Jej familiárom je liška.

LINNÉA WALLINOVÁ – prirodzená čarodejnica. Živel: voda.

Má schopnosť komunikovať prostredníctvom myšlienok. Dokáže ovládať vodu.

MINOO FALKOVÁ KARIMIOVÁ – prirodzená čarodejnica.

Živel: nemá.

Je požehnaná ochrancami. Dokáže sústrediť ich mágiu želaným spôsobom. Má schopnosť vidieť a manipulovať s myšlienkami iných. Vie abstrahovať životnú energiu a duše. Môže prelomiť požehnanie démonov a ako jediná z Kruhu vidí použitie mágie démonov a ochrancov. Tá sa jej zjavuje v podobe čierneho dymu.

VANESSA DAHLOVÁ – prirodzená čarodejnica. Živel: vzduch.

Má schopnosť urobiť sa neviditeľnou. Vietor sa v jej prítomnosti správa nezvyčajne.

ELIAS MALMGREN – prirodzený čarodejník. Živel: drevo.

Má schopnosť meniť vzhľad. Skôr než sa dozvedel, že patrí k vyvoleným, zavraždil ho Max.

REBECKA MOHLINOVÁ – prirodzená čarodejnica. Živel: oheň.

Má schopnosť premiestňovať predmety silou myšlienok, ako aj ovládať oheň. Zavraždil ju Max.

IDA HOLMSTRÖMOVÁ – prirodzená čarodejnica. Živel: kov.

Má schopnosť byť médiom a ovládať elektrickú energiu. Zavraždila ju Olivia.

OSTATNÍ

ADRIANA LOPEZOVÁ (RODENÁ EHRENSKIÖLDOVÁ) – školená čarodejnica. Živel: oheň.

Magické nadanie má veľmi slabé, do istej miery dokáže ovládať oheň. Je členkou Rady, ktorú sa pokúsila opustiť. Potrestaná bola založením magického puta, ktorý jej bráni v pokuse o opätovný útek a sťažuje jej neuposlušnosť priamych príkazov.

Je Alexandrovou mladšou sestrou. Priezvisko prevzala po svojej matke. Jej familiárom bol havran.

ALEXANDER EHRENSKIÖLD – školený čarodejník.

Živel: oheň.

Vysoko postavený v rámci Rady. Dokáže obrátiť živly iných čarodejníkov proti nim samým. Viedol vyšetrovanie v prípade Anny-Karin aj obžalobu na následnom súdnom procese. Je Adrianiným starším bratom, adoptoval si dvojčatá Viktora a Claru.

HEDVIG ELINGIOVÁ – prirodzená čarodejnica. Živel: neznámy.

V 17. storočí bola členkou Rady. Manželka Nicolausa a matka Matildy.

Pri Matildinej poprave sa vrhla na horiacu hranicu.

MATILDA ELINGIOVÁ – prirodzená čarodejnica. Živel: všetky. Predchádzajúca engelsforská vyvolená.

Žila v rokoch 1660 – 1675. Dcéra Nicolausa a Hedvig. Keď sa vzdala svojich schopností, Rada ju odovzdala civilným úradom a tie ju odsúdili za čarodejníctvo. Bola zaživa upálená na hranici. Jej duša uviazla medzi svetmi.

MAX ROSENQVIST – prirodzený čarodejník. Živel: zem.

Má schopnosť kontroly nad telami iných ľudí. Požehnali ho démoni.

Odkedy Minoo prelomila ich požehnanie, leží v kóme.

Zavraždil Eliasa a Rebecku.

MONA MESAČNÁ – postavenie nejasné. Živel: neznámy.

Má schopnosť média. Prevádzkuje obchod s názvom Krištáľová jaskyňa.

Využíva mágiu, aby presvedčila zákazníkov o svojich veštekých

schopnostiach. Disponuje nemagickým nadaním presne odhadnúť, čo chcú jej klienti počuť.

NICOLAUS ELINGIUS – prirodzený čarodejník. Živel: drevo. Žije od sedemnásteho storočia. Bol bývalým členom Rady. Pôsobil ako kňaz v Engelsforse. Manžel Hedvig a otec Matildy. Keď zomreli, uzavrel dohodu s ochrancami. Rituálom, pri ktorom zavraždil najvyšších predstaviteľov Rady, si predĺžil život, aby mohol pomôcť ďalšiemu vyvolenému. Sám seba nazýva sprievodcom vyvolených. Opustil Engelsfors a nikto nevie, kde sa nachádza. Má schopnosť ovplyvňovať rast. Jeho familiárom je mačka.

OLIVIA HENRIKSSONOVÁ – prirodzená čarodejníca. Živel: kov. Má schopnosť kontrolovať elektrickú energiu, ako aj nabíjať amulety mágiou a prostredníctvom nich ovládať iných. Požehnali ju démoni. Zavraždila Idu, Eliasových rodičov a mnohých ďalších. Keď ju porazili vyvolené, odvieďa ju Rada.

SIMON TAKAHASHI – prirodzený čarodejník. Živel: vzduch. Partner Adrianu a priateľ Alexandra. Pred necelými dvadsiatimi rokmi ho popravili za to, že sa spolu s Adrianou pokúsili opustiť Radu.

VIKTOR EHRENSKIÖLD (RODENÝ ANDERSSON) – prirodzený čarodejník. Živel: voda. Pracuje pre Radu, no nezložil jej prísahu vernosti. Dokáže zistiť, či niekto klame, a ovládať vodu. Komunikuje prostredníctvom myšlienok s ostatnými vodnými čarodejníkmi. Adoptoval ho Alexander. Má sestru dvojča, ktorá v dôsledku mágie ochorela.

ROZHRANIE

1

Oslepujúca bieloba sa pomaly vytratila.

Ida zažmurkala. Poobzerala sa okolo seba.

Už nebola v kostole. Nebola nikde. Obklopovala ju iba sivosť. Pripomínala jej hmlu, no bolo to čosi iné. Pripadala jej skôr ako *ničota*.

Vedľa nej stála Matilda v dlhej bielej košeli. Držala ju za ruku. Jej červenoplavé vlasy, ľadovo modré oči a pehy ostro kontrastovali so sivou farbou navôkol.

Ida sa pokúsila vymaniť si ruku, no Matilda ju nepustila.

„Kde to sme?“ spýtala sa.

„V rozhraní,“ odvetila Matilda.

„Čo to...“

„Ticho,“ zahriakla ju Matilda, pátrajúc vystrašeným pohľadom v sivej hmle. „Inak nás nájdú.“

Ida náhle pocítila radosť z toho, že ju Matilda drží za ruku.

Ruka.

Len pred chvíľočkou v kostole jej ruka prešla cez Mino, keď ju k nej natiahla. S Matildou to však bolo očividne iné.

Možno nie som celkom mŕtva, pomyslela si Ida. Nie celkom.

Pozrela sa na seba a všimla si, že má na sebe svoje bežné oblečenie. Tmavú bundu, svetlomodrý pulóver s veľkovým výstrihom a džínsy. Dotkla sa strieborného srdiečka, ktoré jej viselo na krku.

Matildin stisk zosilnel.

„Au,“ zjajkla Ida.

Matilda sa pustila do behu, ťahajúc ju za sebou, no kým sa im podarilo zosúladiť si pohyby, Ida neprestajne zakopávala.

Zem ukrývali závoje hmly. Jej povrch pôsobil mäkko a pórovito. Ida nepočula zvuk vlastných krokov. No aspoň tu bola nejaká zem. Cítila ju. Pri behu sa jej dych zrýchlil a pulz zosilnel. Strieborné srdiečko jej nadsakovalo na hrudníku.

Nemôžem byť celkom mŕtva, vravela si. Nie *celkom*.

Bežali ďalej. Vo všadeprítomnej sivosti nebolo kam uprieť zrak, všetky perspektívy zmizli. Zdalo sa, ako keby nemali cieľ.

Ida vrhla pohľad dozadu. Samá sivá.

Nie.

Začula slabý šepot.

Čosi tam je.

Hoci nič nevidela, bola si istá, že sluch ju neklame. Zrýchlila. Teraz ona ťahala Matildu za sebou. Ďalej, ďalej, ďalej, cez ničotu.

Znova začula šepot, tentoraz priamo za chrbtom.

Potlačila výkrik. Mala pocit, akoby ju z tmy prenasledovali všetky jej strachy.

Čosi sa pred ňou mihlo. Videla, že tam niečo *je*. Bol to záchvev v sivosti, ktorá sa zmenila na závoj. Za ním niečo zbadala, ako slnečný kotúč vykúkajúci spoza mraku za oblačného dňa. Jemný žltý tón, rozptýlené svetlo rozlievajúce sa do sivosti.

Boli takmer pri zdroji svetla, keď Matilda prudko zastala. Jej oči sa zavírtali do Idiných. Kópie Nicolausových očí.

„Musím odpútať ich pozornosť, ale znovu si ťa nájdem,“ povedala Ide. „Čas a priestor tu fungujú odlišne. Kým si tu, musíš byť neustále v pohybe. Hľadať svetlo.“

Potom Idu prudko odsotila.

Bolo to ako pád v spomalenom zábere. Hustý vzduch kládol Ide odpor.

Zrazu sa ocitla niekde inde.

Kamenná podlaha. Sála. Vysoké piliere miznúce v tme nad jej hlavou, zdobené vzormi a postavami v sýtych farbách. Červená, modrá, žltá, zelená, čierna. Vzduch páchol po dyme, až sa jej točila hlava.

Jediný zdroj svetla predstavovala mladá dievčina, ktorá stála uprostred sály. Svetlo vyžarovalo z jej tela, prenikalo cez látku bielych ľanových šiat. Vlnité čierne vlasy padali dievčine na plecيا. Hlavu mala zvesenú, brada jej spočívala na hrudníku. Podlahy sa dotýkala iba prstami na nohách.

Vznášala sa.

„Prepáčte?“ ozvala sa Ida, uvedomiac si, ako prenikavo znie jej hlas. „Haló?“

Dievča zodvihlo hlavu, ako keby jej bradu nadvihla neviditeľná ruka. Na krku jej visel náhrdelník s drobným keramickým príveskom. Pomaly otvorila ústa a prehovorila do temnoty.

„Sme tu.“

Hoci hovorila cudzím jazykom, Ida jej rozumela.

„Buďte pozdravení,“ ozval sa škripavý mužský hlas.

Až teraz si Ida uvedomila prítomnosť ďalších ľudí v miestnosti. Ledva ich rozoznávala, sedeli totiž v tieňoch, kam svetlo nedosiahlo. Zdalo sa, že je ich prinajmenšom dvadsať, možno i viac.

Ida sa už-už chystala čosi povedať, no potom sa zháčila. Aj keby ju títo ľudia mohli počuť, upútať na seba pozornosť bolo riskantné. Nemala ani potuchy, čo sú zač ani *kde* sa vlastne nachádza.

„Všetci ste sem boli privolaní prostredníctvom svojich snov,“ prihovorilo sa dievča zhromaždeniu. „Všetci ste čarodejníci. Každý z vás ovláda mágiu v jej rozličných formách. Zavolali sme vás a vy ste prišli.“

„Kto ste?“ z tieňa sa ozval ženský hlas. „Ste duchovia prihovárajúci sa nám prostredníctvom tohto dievčaťa?“

„Áno, istým spôsobom sme duchovia,“ odvetilo dievča. „Sme vaši ochrancovia.“

Ochrancovia. Potom Ide musia pomôcť. Vysvetliť jej, čo sa deje.

„Haló?“ skúsila Ida a podišla k dievčine. „To som ja! Ida!“

No dievčina hľadela cez ňu.

„Bdeli sme nad vami ľuďmi už od počiatku vekov,“ pokračovali ochrancovia hlasom dievčaťa. „Sledovali sme vás, videli sme, ako bu-

dujete spoločenstvá, vediete vojny. Nemiešali sme sa do toho, ale veci sa menia.“

„Haló?“ zopakovala Ida, mávajúc dievčine pred tvárou.

Nijaká reakcia. Pokúsila sa chytiť ju za rameno, no ruka jej prešla cezeň. Presne ako v kostole.

„Do tohto sveta sa usilujú dostať zlé bytosti, démoni,“ pokračovalo dievča.

„Démoni?“ zopakoval akýsi mladík.

Ida sa stiahla späť, nechcela sa však dostať do tieňa. Najmä keď sa hovorilo o démonoch.

„Sú to bytosti pohybujúce sa medzi svetmi,“ vysvetľovalo dievča. „Ich existenciu sprevádza jediný cieľ. Vnášať do chaosu poriadok.“

„V tom prípade nejde o nič zlé,“ konštatoval mladý muž. „S chaosom treba skoncovať.“

„Nerozumiete mi,“ namietlo dievča. „Keď démoni objavia život v iných svetoch, považujú za svoju úlohu podmaniť si ho, pretvoriť ho na svoj obraz. Démoni neznášajú neporiadok, pocity, odlišnosť. Samých seba pokladajú za bezchybných a večných. Žiadna bytosť nedokáže naplniť ich ideál. A keď démoni zlyhajú a nepodariť sa im podmaniť si tento svet, vykynožia v ňom všetok život. Dokonale ho vyhladia.“

Medzi zhromaždenými sa ozvalo znepokojené mrmlanie.

„Doteraz sa nám darilo zastaviť ich,“ pokračovalo dievča. „Počas bojov medzi nami a démonmi sa však v našom svete vytvorilo sedem puklín, sedem slabých miest. Ide o akési dvere, cez ktoré sa démoni dokážu dostať dnu. Dočasne sa nám ich podarilo zavrieť, no treba ich zapečatiť.“

Ida to už všetko počula. V skutočnosti to vo chvíli, keď sa jej teľa zmocnila Matilda a prehovorila prostredníctvom nej, povedala ona sama.

„Prvý portál, ktorý je nutné zapečatiť, sa nachádza tu v meste,“ oznámila im dievčina.

Prvý?

Matilda im povedala, že šesť zo siedmich portálov zavreli predošlé vyvolené a že engelsforský má byť posledný.

Po chrbte jej prešiel ľadový záchvev.

Prvý portál, ktorý treba zavrieť.

Otázka neznela iba, *kde* je, ale aj *kedy*.

„Prítomnosť portálu robí z mesta výnimočné magické miesto,“ vysvetľovala dievčina. „V tejto chvíli sa nachádzame v jednom z magických období. Magické hladiny sú na neustálom vzostupe, a keď dosiahnu svoj vrchol, vrstva medzi svetmi bude najtenšia. Len vtedy možno portál zapečatiť. A táto mladá žena, prostredníctvom ktorej sa vám prihovárame, je jediná, kto to dokáže. Je vyvolená.“

Prvý portál. Prvá vyvolená.

„Musí to byť sen,“ povedala si Ida a zažmúrila oči. „Strašne dlhý sen. Čoskoro sa zobudím a všetko bude zase normálne. Chodím do prvého ročníka na gymnáziu, nikdy som nevidela nijaký krvavočervený mesiac. Všetko to musel byť iba sen, to je oveľa pravdepodobnejšie.“

Pokúšala sa precitnúť zo spánku. Dokonca sa uštipla do ruky.

Keď otvorila oči, uvidela vznášajúce sa svetielkujúce dievča.

Po lícach jej začali stekať slzy.

Ak dokážem plakať, nemôžem byť celkom mŕtva, pomyslela si.

Nevedela však, čo je horšie. Byť mŕtvou, alebo uväznenou v inom čase?

„Čo je na tom dievčati také výnimočné?“ opýtal sa mladík.

„K tomuto miestu ju viaže mimoriadne puto,“ odvetili ochrancovia. „Ovláda väčšie množstvo mágie, než vôbec niekedy budete vy.“

„Vy nás urážate!“ ozval sa zachrípnutým hlasom starší muž.

„Hovoríme vám pravdu. Privolali sme vás, lebo máte magické schopnosti. No nerozumiete im a to ich obmedzuje. Máte sa veľa čo učiť.“

Ktosi si odfrkol. Dievčina pootočila hlavu a pozrela tým smerom. Opäť sa rozhostilo ticho.

„Nepoznáte ani len najzákladnejšiu magickú štruktúru,“ pokračovala.

„Nech sa páči, poučte nás!“ ohlásil sa starší muž.

„V tomto svete rozoznávame šesť živlov,“ odvetili ochrancovia. „Predstavujú základ celej mágie. Každý z vás ovláda jeden z nich.“

Dievčina zdvihla ruky. Nie, pripomenula si Ida, to *ochrancovia* zdvihli jej ruky. Z dlaní jej vyšľahli dva žlté plamene.

„Oheň,“ povedala prvá vyvolená a v nasledujúcej chvíli plamene uhasil trblietavý drobný dážď. „Voda.“

Medzi prítomnými nastal šum.

Dievčina rozhodila rukami, dym pred ňou roztancoval závan vetra, aby tak vytvoril malý vír, ktorý sa vzápätí rozplynul.

„Vzduch.“

Tleskla rukami tak, že sa to rozoznelo po celej miestnosti. Keď znovu obrátila dlane nahor, boli plné čiernej zeminy.

„Zem,“ povedala a v tej chvíli začali z černoze vykúkať dva malé stromčeky.

„Drevo.“

Rastliny a zem postupne menili farbu, až sa zmenili na ligotavé striebro.

„Kov.“

Dievčina zopla ruky a znovu ich roztvorila. Na zem sa so štrkotom zniesol dážď ligotavého striebřitého piesku.

„Vyvolená ovláda všetkých šesť živlov. K tomuto miestu ju viaže isté puto. A jej schopnosti sú kľúčom, ktorým možno zapečatiť portál.“

„Kľúč však slúži aj na otváranie,“ poznamenala akási stará žena.

„Je to tak,“ prisvedčilo dievča. „A nepriateľ sa ho pokúsi ukradnúť.“

„Ale ako?“ opýtala sa žena.

„Démoni v našom svete nemôžu konať na vlastnú päsť. Môžu však prehovoriť čarodejnicu, aby konala v ich mene. Požehnajú čarodejnicu svojou mágiou. Cieľom požehnaných je zabiť vyvolenú a privlastniť si jej dušu i schopnosti, aby mohli otvoriť portál a vpustiť démonov.“

To preto Max zavraždil Eliasa a Rebecku, uvedomila si Ida. Aby otvoril portál, potreboval ich schopnosti. Potreboval schopnosti všetkých vyvolených.

„Istý čas zostane vyvolená chránená pred pohľadom nepriateľa,“ pokračovala dievčina. „No čím rýchlejšie sa bude schýľovať k boju, tým menšia bude jej ochrana a bude potrebovať pomoc. Preto vás naučíme o mágii viac.“

V rukách sa jej zjavil zvitok papiera.

Keď ho rozvinula, na jeho nepopísanom povrchu pomaly vystúpilo šesť znakov. Ida ich poznala až prídobro.

„Tieto znaky reprezentujú šesť živlov. Je v nich sila,“ vysvetľovali ochrancovia ústami dievčaťa. „Máte náročné, no sväté poslanie. Zachráňte svet pred zánikom. Od tejto chvíle už nie ste jednotlivci. Ste jedno. Ste Rada.“

Prvá vyvolená, pomyslela si Ida. Prvá Rada.

Dym vôkol nej hustol, až sa z neho stala nepreniknuteľná hmľa. Hlasy zanikli. A odrazu bola Ida naspäť v sivosti. Tej, ktorú Matilda nazvala rozhraním.

Obzrela sa okolo seba. Nič si nevšimla, to však neznamenal, že je tu sama. Možno ju tá neviditeľná vec, ktorá ich s Matildou prenasledovala, práve teraz pozoruje.

„Hľadaj svetlo,“ zašepkala sama pre seba a dala sa do behu.

Snažila sa porozumieť tomu, čo si vypočula, pochopiť, čo to znamená.

Schopnosti vyvolených sú kľúčom k portálu. Kľúčom, ktorý ho môže nadobro zavrieť, ale aj otvoriť.

Je potrebných všetkých šesť živlov, inak kľúč nie je kompletný. Nebol ním, odkedy umrel Elias.

Ako sa im v tom prípade môže podariť portál zamknúť? A ako by ho otvoril ten, čo má požehnanie démonov? Nie je to pre všetkých stratené?

Nie, presviedčala Ida sama seba. Inak by to už démoni vzdali. Mali to vzdať už vtedy, keď Minoos oslobodila Eliasovu a Rebeckinu dušu. Aký malo zmysel požehnávať Oliviu?

Keby nejestvovala šanca, ako portál otvoriť, ochrancovia by im to určite povedali. Prečo by im takú vec zamlčali?

A prečo tu nemôže byť Minoo a všetko vysvetliť?
Vpredu si Ida všimla nové svetlo.
Upriamila naň pohľad a vrhla sa do neznáma.

I

2

Keď Mino o otvorila svoju skrinku, zasiahla ju lavína kníh, pier a poznámkových blokov. Podarilo sa jej zachytiť učebnicu biológie a *Zločin a trest*, no zvyšok pristál na podlahe.

Keď sa zohla, aby veci zodvihla, uši jej horeli od hanby. Očakávala posmešky, no nezdalo sa, že by si niekto niečo všimol. Všetci okolo nej boli zabratí do rozhovorov o jedinej veci.

... bude to úplná paráda, konečne sa niečo deje... kamoš môjho staršieho brata zoženie pitie... mohla by som si požičať tie tvoje šaty... to je jedno, ved' tam budú všetci...

Mino o sa postavila a všetko natlačila naspäť do skrinky. Potom si zložila plecniak a začala sa baliť.

„Párty!“ zreval nejaký tretiak, bežiac po chodbe.

Mino o si pripomenula, akú rolu zohráva v škole. Všetci vedeli, že na žiadne párty nechodievala. To, že ju nepozývali, nebolo prejavom antipatie. Jednoducho im to nenapadlo. A tak to bolo v poriadku.

Keď Mino o zabuchla dvierka na skrinke, jej pohľad sa stretol s pohľadom páru nevädzovomodrých očí.

Viktor Ehrenskiöld mal na sebe precízne vyžehlenú belasú košeľu a béžový sveter na zapínanie. Každý z jeho popolavoplavých vlasov stál na svojom mieste. A ako obyčajne, nemal žiadnu vôňu. Nijaký parfum. Nijaký telesný pach. Bola z toho nesvoja. Tak ako vždy.

„Nech sa páči,“ povedal, podávajúc jej jedno z jej pier.

„Vďaka,“ odvetila a vzala si ho.

Bol to ich najdlhší rozhovor po viac než mesiaci. Odkedy sa jej v aute priznal, že je voči Rade stále lojálny, vyhýbala sa mu a on to rešpektoval.

Založila si plecniak. Cítila, ako ju knihy tlačia na krížoch.

„Vyzerá to ťažké,“ poznamenal Viktor. „Budeš sa cez Valpurginu noc učiť?“

Bez odpovede zamierila do vestibulu. Nasledoval ju.

„Alebo pôjdeš na to jeho malé... soaré?“ pokračoval.

Minoo kývla hlavou na pozdrav Levanovi, ktorý stál v hlúčiku treťakov na chodbe. Smiali sa a búchali ho po chrbte tak silno, až si musel napraviť okuliare na nose.

Levan.

Minoo teda nedostala pozvánku ani vtedy, keď večierok usporadúval jeden z ďalších triednych biflošov. Bolelo to viac, než si bola ochotná priznať.

„Pôjdeš?“ zopakoval Viktor.

„Načo to chceš vedieť?“

„Iba sa pokúšam nadviazať rozhovor.“

„Nájdi si niekoho, kto má o to záujem.“

„Au,“ zatiahol Viktor a teatrálné sa chytil za srdce.

Vošli do vestibulu. Minoo padol do oka jeden z plagátov, na ktorých bola Olivia. VIDELI STE OLIVIU HENRIKSSONOVÚ? stálo na ňom veľkými písmenami nad telefonickým kontaktom na políciu. Oliiviine modré vlasy sa nad jej nabielo našminkovanou tvárou vznášali ako nebesia. Veľké hnedé oči sa jej ligotali. Líca mala okrúhle. Bola to celkom iná Olivia ako tá ľudská troska, ktorú Alexander dvíhal z podlahy v telocvični.

„Minoo,“ nedal sa Viktor. „Viem, že na isté veci máme odlišný názor. Ale to nám nebráni rozprávať sa.“

Minoo prudko zastala pred vchodovými dverami. Zahľadela sa mu do očí.

„Iste,“ uznala potichu. „Je toho veľa, o čom by som sa chcela rozprávať. Kde je Olivia? Žije vôbec? A prečo s Alexandrom zostávate v Engelsforse? Neveríte predsa na apokalypsu ani tomu, že sme vyvolené, takže by ste sa mohli venovať dôležitejším veciam.“

„Vieš, že na tieto otázky ti nemôžem odpovedať,“ bránil sa Viktor.

„Potom sa nemáme o čom baviť.“

Viktor položil Minoo ruku na plece s úmyslom zabrániť jej v odchode.

„Naozaj si myslíš, že som tvoj nepriateľ?“ opýtal sa.

„Môj priateľ určite nie si.“

Viktor ruku stiahol.

„Ach,“ vzdychol si. „Myslíš to vážne.“

Vyzeralo to, ako keby jeho magický detektor lži *presne* zachytil vážnosť jej slov. Zdalo sa, že ho to naozaj raniło. Chvíľočku Minoo hrýzlo zlé svedomie. Potom si pripomenula, že azda práve o to ide. Nemala tušenie, kto Viktor vlastne je, čo myslí úprimne a čo je len manipulácia. Vedela len to, že si slúbila, že mu už nikdy nebude veriť.

„Daj mi pokoj,“ odbila ho.

Keď vyšla von, už ju nenasledoval.

Školský dvor sa kúpал v bledom sivastom svetle. Minoo musela prižmúriť oči. Pri opustenej futbalovej bránke stál v zelenom jarnom plášti Gustaf. Blond vlasy mu strapatil vietor. Usmial sa na ňu a zdvihol ruku na pozdrav.

Z Minooinho tela sa razom stalo čosi ako zabezpečovacie zariadenie. Šírili sa reči o tom, na čo sa ani neodvažovala pomyslieť, čo si nedovolila cítiť. Uši sa jej znovu rozhoreli. Ako sa približovala ku Gustafovi, v zápästiach pocítila elektrické mravčenie.

„Ahoj,“ pozdravil ju Gustaf a objal ju.

„Ahoj,“ odzdravila a musela sa prinútiť pustiť ho prv, než sa naňho zavesí ako koala na eukalyptus.

„Chceš sa prejsť?“ navrhol Gustaf.

Mraky viseli nad Engelsforsom ako pokrievka. Gustaf s Minoo sa vybrali cestou cez Malý pokoj. Pozdĺž krajníc svietili podbele a šafrany. Prešli okolo bieleho domu zdobeného drevenými ornamentmi, ktorý ešte pred niekoľkými týždňami obývala Adriana. Krásna stavba bola teraz opustená. Adriana bývala v panskom sídle a Minoo uvažovala, ako

sa asi má. Ako sa cíti. Nevidela ju odvtedy, ako ju zbavila spomienok na všetko, čo sa udialo od jej príchodu do Engelsforsu. Urobila to, aby ju ochránila pred Radou.

Pokračovali na juh, smerom ku kanálu, a Gustaf jej rozprával o rôznych študijných odboroch, na ktoré sa od jesene prihlásil. Najradšej by šiel na právo do Uppsaly. Minoo sa usilovala pôsobiť povzbudivo a ignorovať bolesť.

Uppsala. Štokholm. Lund. Linköping. Umeå. Göteborg. Každé z tých mien bolo pre ňu ako bodnutie nožom. O niekoľko mesiacov bude Gustaf v jednom z tých miest a už nebude súčasťou jej každodenného života. Hoci možno je to tak dobre. Azda je dobre nechať tento vzťah, nech už je akýkoľvek, vyšumieť do prázdna.

Keď míňali Olssonský vršok, Minoo zabľúdil pohľadom na jeho vrchol. Bola tam navrhovaná kopa suchých konárov a dosák pripravená na zapálenie.

„Pôjdeš pozrieť na vatru?“ opýtal sa Gustaf.

„Nie...“ začala, no pri zvuku ostrého výbuchu sa strhla.

Otočila sa a zbadala skupinku asi jedenásťročných smejúcich sa detí na ceste za nimi.

„Smú mať vôbec deti v ich veku petardy?“ poznamenala a uvedomila si, že reaguje ako ufrflaná stará baba.

„Zľakla si sa?“ usmial sa Gustaf.

„Iba nechápem, čo je na tom také úžasné.“

„Veď odpaľovať veci petardami vždy bola tá najlepšia zábava. Nikdy si to neskúsila?“

Minoo zavrtela hlavou. Samozrejme, že Gustaf sa hrával s petardami. A samozrejme, že ona to nerobila.

Spomenula si na Gustafa z čias, keď boli obaja vo veku tých detí, keď si ešte neboli takí blízki. Každú obedňajšiu prestávku trávil na futbalovom ihrisku, obklopený kamarátmi a fanúšikmi. Aby Minoo nemusela chodiť von, zvyčajne sa ukrývala v školskej knižnici. Pomyslenie na to, ako sa vtedy odlišovali, v nej ešte stále vyvolávalo neistotu. Nesvedčí to vari o tom, že sú skrz-naskrz rozdielni?

Čo vlastne majú spoločné? Prečo sa priatelia? A čo je tá druhá vec? Tá, na ktorú nesmie myslieť? Tá, ktorá spôsobila, že ju v ten večer pred jarnou rovnodennosťou, keď sedeli vedľa seba na posteli, Gustaf chytil za ruku.

„Pôjdeš na tú párty?“ prerušil Gustaf jej myšlienky otázkou.

V pozadí sa ozvali ďalšie výbuchy.

„Myslíš tú u Levana?“ opáčila, uvedomujúc si, že to vyzerá, ako keby predstierala, že má vo výhlade minimálne dve fantastické párty, medzi ktorými si môže vybrať.

„Presne tú.“

„Musím sa učiť a aj tak ma nepozval,“ konštatovala a dúfala, že to nevyznieva trpiteľsky.

„Nikoho nezaujíma, či je niekto pozvaný, alebo nie. Myslím si, že Levan ani netuší, na čo sa podujal. Asi by sme tam mali zájsť a dohliadnuť, aby sa mu to nevymklo z rúk.“

Zasmial sa, no jeho smiech znel akosi nervózne. Mino o naňho úkosom pozrela a všimla si, že on urobil to isté.

Naozaj chce, aby sme tam šli? uvažovala. Prečo by mal? Pretože mu náhle napadlo, že by so mnou mohla byť na párty zábava? Alebo ma ľutuje, lebo budem cez Valpurginu noc sama? Alebo to myslí presne tak, ako to povedal? Že by som sa osvedčila ako dozor na párty?

Alebo je to preto, že na žúre sa môže udiť čokoľvek?

Začali jej horieť uši.

„Prečo si myslíš, že by sa to mohlo vymknúť?“

„Po prvé je to Valpurgina noc. Po druhé Levana skoro nikto nepozná. A po tretie je to prvá veľká zábava od tej udalosti v telocvični.“

Olivia plánovala spoločne s Kristerom a Helenou Malmgrenovcami obetovať v škole všetkých členov Pozitívneho Engelsforsu. Chceli použiť životnú silu stoviek ľudí, aby prinavrátili život Eliasovi. Helena a Krister však netušili, že Olivia mieni obetovať aj ich. A Olivia zasa netušila, ako veľmi ju démoni podviedli. Keby sa jej podarilo uskutočniť masovú vraždu, neprivolala by tým Eliasa, ale apokalypsu.

Gustaf však o ničom z toho nevedel. Z onoho večera si pamätal rovnako málo ako ostatní pozitívni zombíci, ktorí nosili Oliviine amulety. Mínoo dôkladne ukryla všetky jeho spomienky.

Želala si len, aby niekto pomohol zabudnúť aj *jej*.

Všetko, čo v ten večer Gustaf prežil, bolo teraz v jej hlave. Videla Idu umierať svojimi i Gustafovými očami. Očami iných už toho videla priveľa. Adrianinými. A Maxovými.

Keď v jedálni namieril pištoľ na Linnéu. Keď prinútil Annu-Karin vziať porciovací nôž a priložiť si čepeľ ku krku. Keď ju takmer utopil. Keď sotil Rebecku zo strechy školy. Keď priviedol Eliasa k tomu, aby si rozrezal zápästie črepom zo zrkadla. Keď donútil svoju priateľku Alice vyskočiť z okna a roztrieštiť sa o skaly, pretože sa s ním chcela rozísť.

Gustaf sa zľahka dotkol Mínooinho pleca. Vďaka dotyku precitla, vymanila sa z malströmu, ktorý ju už-už sťahoval do Maxových spomienok.

„Kam si sa stratila?“ počula Gustafov hlas.

Želala si, aby mu mohla o všetkom povedať. Zákony Rady jej však zakazovali odhaliť svoju čarodejnícku identitu pred verejnosťou a jej súčasťou bol aj Gustaf. Vyvolené sa musia správať nenápadne, aby na seba nestrhli pozornosť Rady. A čo bolo najdôležitejšie, Mínoo sa obávala, čo by Rada urobila s Gustafom v prípade, keby sa to dozvedel.

„Prepáč mi, myslím teraz na toľko vecí,“ odvetila.

„Možno som sa nevyjadril celkom šťastne, ale myslím to vážne. Čo na to povieš? Zájdeme k Levanovi?“

Mínoo zrazu pocítila, že tam túži ísť. Že aspoň jediný večer nechce byť za múdru, robiť to, čo je správne, o všetkom donekonečna uvažovať.

Obrátila sa ku Gustafovi, no on si kohosi všimol, zdvihol ruku a zakýval. Mínoo sa obzrela tým smerom.

Prichádzala k nim Isabelle Mohlinová, mama Rebecky. Za každú ruku držala jednu z Rebeckiných mladších sestier. Plavé vlasy s nádychom dočervena mala síce kratšie, no podoba s Rebeckou bola neodškriepiteľná. Srdečne sa na Gustafa usmiala. Pristúpila k nemu a vrúcne ho objala.

„Som taká rada, že ťa vidím,“ povedala, keď ho po chvíľke pustila.

„Aj ja vás,“ odvetil a čupol si, aby pozdravil Almu a Mou.

„Ahoj,“ obrátila sa Isabelle s úsmevom na Minoo.

„Dobrý deň,“ odzdravila Minoo.

Uvedomuje si Isabelle, že Minoo a Gustaf boli pre Rebecku dvoma najbližšími osobami? Pýta sa v duchu, či oni videli náznaky, ktoré ona prehliadla? Náznaky, ktoré nejestvovali, pretože Rebecka si na život nesiahla.

„Mama,“ ozvala sa Moa chrapľavým detským hláskom. „Treba mi cikať.“

„Áno, hneď pôjdeme,“ uistila ju Isabelle a otočila sa ku Gustafovi. „Skôr než odídem do práce, musím nakrmiť zástup hladných krkov. Som šťastná, že už nerobím na intenzívke. Najmä teraz, keď je tá Valpurgina a všetky veci okolo toho.“

„Mama!“ nástočivo sa ozvala Moa a celou silou ju potiahla za ruku.

„Áno, zlatko,“ upokojovala ju Isabelle, nespúšťajúc zrak z Gustafa. „Vieš, že si u nás kedykoľvek vítaný. Hoci chápem, že teraz pred maturitou máš toho dosť.“

„Onedlho nás čakajú posledné skúšky, ale potom to už bude v pohode,“ zľahčoval Gustaf. „Pošlem vám pozvánky na moju oslavu.“

„Skvelé,“ potešila sa Isabelle. „Pokúsime sa prísť. Aspoň niekto z nás. Ahoj, Minoo.“

Minoo s Gustafom zostali stáť, sledujúc, ako Isabelle s dievčatami odchádza.

„Večer nemôžem ísť von,“ ozvala sa Minoo. „Fakt sa musím učiť.“

Pozrela na Gustafa, ale on uhol pohľadom.

„Chápem,“ povedal.

Keď sa rozlúčili, neobjal ju. Uvažovala, či to niečo znamená. A nenávidela sa za to, že o tom uvažuje, lebo si želala, aby ju objal.

Minoo si odomkla vchodové dvere, v chodbe zhodila topánky, odkopla ich a vybehla po schodoch do svojej izby, kde sa hodila na posteľ. Jej

myšlienky boli ako tisícka drobných hákov, ktoré sa pevne zabodávali do jej vnútra, aby ho vzápätí trhali na všetky strany.

Ruky držala pred sebou, uvoľňovala pomyselné závoje.

Okolo prstov sa jej začal hadiť čierny dym. Pohyboval sa pomaly, dymové závoje sa splietali jeden do druhého, dym hustol a rozširoval sa, vznášal sa nad ňou pokojne ako tmná voda.

Niečo mi na tebe nesedí. Ale to už vieš, však?

Cítiť z teba mágiu, no nepodobá sa žiadnej mágii, na ktorú som dosiaľ narazila. Nemám poňatia, čo je to zač, došlaka. Nepáči sa mi to.

Týždeň po Idinom pohrebe sa Minoo vrátila do Krištáľovej jaskyne a opýtala sa Mony, čo tým myslela.

„Vedela som, že je na tebe niečo podozrivé, ešte skôr, ako sme sa stretli,“ priznala Mona a naniesla si ďalšiu vrstvu rúžu studenej ružovej farby. „No keď si sem prišla prvýkrát, došlo mi, aké temné to v skutočnosti je. Mágia sa prejavuje rozličnými spôsobmi, ale jej zložky sú vždy rovnaké.“

„Myslíte tým živly?“ opýtala sa Minoo.

„Isteže mám na myslí živly,“ odvrkla Mona netrpezlivo. „Ty však nijaký nemáš, však?“

Nie, pomyslela si Minoo, sledujúc pôvabné pohyby dymu. Strácala sa v ňom. Mám čosi oveľa lepšie.

Myšlienky utíchli. Pocity sa pomaly utlmili. Bolo to, ako keby sa rozpustila.

Už sa nebála. V dyme jej nič nemôže ublížiť, nič ju nebolí. Nezáležalo na tom, či bolesť prichádzala zvonku, alebo vychádzala zvnútra, vo chvíli, keď v nej a vôkol nej pulzovala mágia ochrancov, sa jej netýkala.

Po prvý raz to pocítila vtedy, keď porazila Maxa. Cítila to, keď ukrývala Adrianine myšlienky. No až po Idinom pohrebe začala v dyme nachádzať svoje útočisko. Azda práve to bol najväčší dar, ktorým ju ochrancovia pocítili. Možnosť oslobodiť sa od seba samej.

Minoo sa posadila a otvorila zásuvku na nočnom stolíku. Vytiahla knihu schém a položila ju pred seba na posteľ. Keď v nej naslepo listovala, dym sa jej lenivo vznášal okolo rúk.

Odkedy Ida umrela, Mino o prostredníctvom knihy každý deň komunikovala s ochrancami. Na jej otázky odpovedali zriedka. No už len fakt, že existovali, bol pre ňu útechou. Teraz videla, ako sa znaky presúvajú ponad stránky, vpájajú sa jeden do druhého, s kĺzaním sa rozchádzajú a vytvárajú sa nové.

Musíme ti niečo ukázať.

Mino o prešla po znakoch prstami.

„Čo?“ opýtala sa.

Odrazu sa jej zmocnil závrat.

Izba sa s ňou krútila a hlavu mala ľahkú, akoby napustenú héliom.

Vzniesla sa kúsok nad svoje telo, stúpala čoraz vyššie k stropu. Pozrela nadol a videla sa, ako sedí na posteli s knihou na kolenách.

Potom pod sebou zbadala škridly.

Zdvihla zrak a rozhliadla sa po meste. Slnce viselo na oblohe ako žeravá guľa. Rovno pod ňou sa nachádzal dom, v ktorom žila. Štvrt', v ktorej vyrástla. Pomaly stúpala nahor, sledujúc, ako je všetko stále menšie a menšie.

Uvedomovala si, že by sa mala báť. No keď pozorovala Engelsfors z vtácej perspektívy, pociťovala iba chladnú zvedavosť.

Bolo to také krásne.

Takto zhora vyzerali ulice mesta celkom inak. Niektoré sa ohýbali v mäkkých zákrutách, ktoré si nevšimla, keď po nich kráčala. Videla les obkolesujúci mesto. V Dammsjöne a vo vode kanála sa ligotalo slnko. Videla nemocnicu. Panské sídlo. To ticho bolo absolútne. Ako keby mesto spalo. Nikde ani náznak pohybu.

Okrem oblohy.

Mino o pozrela smerom k engelsforskému gymnáziu.

Za obdĺžnikovou tehlovou budovou sa týčili tmavé mraky. Teraz sa plazili nad horizontom do všetkých svetových strán a vzdúvali sa na oblohe.

Neboli to mraky.

Nad Engelsforsom sa nehučne prevažoval čierny dym. Jeho chápadlá sa hadili medzi výškovými budovami, záhradami rodinných domov, hl-

tali všetky budovy, stravovali celé mesto. Slnko bledlo a scvrkávalo sa, až kým z neho nezostala vzdialená hviezda, ktorá napokon zhasla. A Minoo netušila, či ju vymrští do vesmíru, alebo spadne na zem.

Otvorila oči.

Strach, ktorý ju doteraz obchádzal, sa jej zrazu zmocnil celou silou.

Zdvihla sa z postele, postavila sa na chvejúce sa nohy, podišla k oknu a vyzrela von.

Hoci všetko vyzeralo ako obyčajne, bola si istá, že to, čo videla, bolo skutočné.

Ibaže sa to ešte nestalo.

3

Anna-Karin už kráčala niekoľko hodín, nachádzala sa striedavo vo svojom vedomí a vo vedomí líšky. Obidve videli, ako sa na stromoch objavujú puky a na úbočiach kvitnú kvety. Počuli spev vtákov, sledovali stopy zajacov a líšok, v kríkoch našli drozdie hniezdo, ale vajíček sa ani nedotkli.

Bol to dokonalý jarný deň, no Anny-Karin a jej familiára sa zmocňoval nepokoj.

„Čo vlastne hľadáme?“ opýtala sa Anna-Karin líšky.

V posledných týždňoch položila túto otázku jej i sebe už veľa rás. Keďže líška jej na to nemohla dať odpoveď, bola si istá iba tým, že musia pokračovať v hľadaní.

Chodník sa rozdeľoval pri starej ťažobnej jame, plnej vody a obkolesenej plotom. Okraje jamy sa prudko zvažovali k nehybnej vodnej hladine. Mach obrastajúci skalné steny mal žiarivo zelenú farbu.

Líška ťapkala ďalej po chodníku kľukatiacom sa doľava. Anna-Karin pozrela na jej poskakujúci huňatý chvost a musela sa pousmiať.

Usilovala sa vymyslieť jej nejaké meno, ale žiadne sa jej nehodilo. Potom prišla na to, že by vlastne ani nebolo správne pomenovať ju. Nemala právo rozhodnúť, ako sa bude volať, takže ju nakoniec brala iba ako líšku. Uvažovala, či Nicolaus cítil to isté, keď sa svojho familiára rozhodol nazývať Mačka.

Snažila sa odohnať myšlienku na Nicolausa. Odkedy opustil Engelsfors, uplynulo už viac než pol roka, no vôbec im nedal o sebe vedieť. Ani len preto, aby ich uistil, že žije. Ak to tak bolo.

Líška náhle zastala naprostred chodníka a uprela na Annu-Karin svoje jantárové oči. Chvost jej znehybnel.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Anna-Karin. Odpoveďou jej bolo prenikavé zabrechanie.

Vybrala sa k líške, no tá na ňu nepočkala. Namiesto toho zišla z chodníka a zamierila medzi smreky.

Anna-Karin zastala a sledovala ju. Váhala.

V lesoch navôkol sa už stratil nejaký človek a väčšina Engelsforčanov len nerada opúšťala chodník. Anna-Karin by sa tomu najradšej vyhla, no líška chcela, aby ju nasledovala.

Líškin vedomie priťahovalo to jej, postrehla záblesk machu, ktorý líška míňala, kmene stromov, ktoré sa okolo nej mihali, keď zrýchlila.

Anna-Karin urobila krok mimo chodníka. Na okamih ju zmietlo, že mach jej ustupuje pod nohami. Potom vošla medzi stromy.

Odkiaľsi sa ozval líškin brechot a Anna-Karin postupovala ďalej, kým neuvidela líšku stáť pri vyvrátenom strome, ktorý jej siahal po pleciah. Líška na ňu uprene hľadela.

„Našla si niečo?“ prihovorela sa jej Anna-Karin.

V tej chvíli si uvedomila, aké tam panuje ticho. Nespievali tu žiadne vtáky. Vysoko nad ich hlavami v korunách borovíc sa neozýval nijaký šum. A vtedy to pochopila.

Obišla vývrat a rozhliadla sa okolo seba. Hoci by už na to mala byť zvyknutá, vztyčili sa jej chlípky na zátylku.

Kmene zosiveli. Ihličie na smrekoch vyschlo a nadobudlo špinavohnedú farbu. Na holých konároch listnatých stromov chýbali puky. Ďalšie mŕtve miesta v lese. Od minulého leta ich počet neustále vzrastal.

Líška znovu zabrechala a pustila sa ďalej. Pomaly. Ostražito.

Anna-Karin ju nasledovala.

Vzduch oťažel. Jediným zvukom bolo praskanie suchých vetvičiek pod nohami. Anna-Karin mala pocit, ako keby sa stromy plazili k nej. Akoby sa les okolo nej uzatváral.

Zrejme išlo len o jej predstavu. Všade panoval pokoj.

Až prílišný pokoj.

Keď líška zabrechala, Anna-Karin sa strhla. Čosi ju prinútilo zastat.

Na zemi horeznačky ležal drozd. Zobáčik mal pootvorený, krídla rozprestreté na machu.

„Úbožiatko,“ povzdychla si Anna-Karin.

Chcela odtiaľ zmiznúť. Hneď. Líška opatrne oňuchávala čierne perie drozda.

„Tak pod,“ vyzvala ju Anna-Karin a zdvihla zrak.

Pôda bola taká kamenistá, až sa zdalo, že sa na ne mach valí vo vlkách. Vtom si Anna-Karin všimla vtáacie telíčka. Všetky s rozťahnutými krídlami, akoby spadli z neba za zem uprostred letu.

Spravila niekoľko krokov. Boli všade.

Straky. Vrany. Drobné vtáctvo.

Zastala pri myšiakovi ležiacom na chrbte. Bolo to mláďa, spoznala to podľa kresby na vnútornej strane jeho krídel.

Premýšľala, ako dlho tu asi vtáky ležia. Ich telá boli úplne zachované, ešte sa nezačali rozkladať. Pri takom množstve zdochlín by sa to tu však malo hemžiť hmyzom.

Líška zastala po jej boku.

„Pod,“ zašepkala Anna-Karin. „Ideme domov.“

Otočila sa a pobrala sa naspäť. Hneď ako položila nohu na chodník, cítila sa bezpečnejšie. Zazvonil jej mobil. Líška nastražila uši. Anna-Karin zbadala na displeji Minooino meno a hneď jej odľahlo. Keď jej o tom povie, ulaví sa jej.

„Niečo sa stalo,“ spustila Minoo, len čo Anna-Karin zodvihla.

Keď sa Anna-Karin dozvedela od Minoo o tom, ako čierny dym zhltol Engelsfors, nasucho preglgla.

„Dnes večer si netrúfam zostať sama,“ pokračovala Minoo. „Ocko bude spať vo Fagerste. Môžem prísť k tebe?“

Anna-Karin váhala. Minoo už u nej bola niekoľkokrát, no Annu-Karin to vždy znervózňovalo. Dokázala si predstaviť, ako asi ich byt vyzerá v Minooiných očiach.

S mamou to bolo v posledných dňoch horšie ako obyčajne. Takmer sa nepohla z pohovky, iba ležala a pofajčievala, hundrala a pozerala na

televízor, ktorý bol pustený príliš nahlas. Keď sa jej ráno Anna-Karin opýtala, ako sa má, len vyprskla: *Prestaň sa ma už konečne vypytovať, aj tak by si to nikdy nepochopila.*

„Alebo by si mohla prísť ty k nám,“ dodala Minoo a v jej hlase bolo cítiť, že vie, prečo Anna-Karin váha s odpoveďou.

Annu-Karin to podráždilo. Prečo by sa mala hanbiť? Ona a mama sú predsa dve rozličné osoby.

„Nie, to je v pohode,“ uistila ju. „Príď ku mne. Zavolám ti, keď trochu poupratujem.“

„To nemusíš,“ odhovárala ju Minoo.

Anna-Karin si spomenula na mamine popolníky, preplnený kôš na bielizeň v kúpeľni, z ktorého vypadávali špinavé veci, chumáče prachu také veľké, že sa dali zbierať zo zeme.

„Ale áno,“ nedala sa. „Musím.“

Keď Anna-Karin otvorila vchodové dvere, podišiel k nej Peppar a začal ju oňuchávať. Líščí pach bol preňho stále zaujímavý.

Dvere na maminej izbe boli zatvorené. Anna-Karin si dopriala teplú sprchu, snažiac sa zmyť zo seba pocit nadchádzajúcej katastrofy. Potom vošla do svojej izby, aby si obliekla tepláky a voľné tričko. Lampa na stropе zablikala. Elektrina sa takto správala už skoro rok. Ďalšia pripomienka blížiacej sa katastrofy. Anna-Karin radšej zhasla svetlo.

V kuchyni namočila riad so zaschnutými zvyškami jedla do drezu a potom nazrela do chladničky. Musí mamu požiadať o nejaké peniaze, aby mohla ísť nakúpiť. No nemala na to veľkú chuť. Vedela, že vychádzajú len tak-tak. A mama sa už ani len neunúvala predstierať, že by mala v pláne nájsť si prácu. Anna-Karin netušila, čo s nimi bude, keď im dôjdu peniaze. Bude sa musieť obrátiť na sociálku? Pomôže im niekto?

Nechcela na to myslieť. Vytiahla mobil a vytukala starkého číslo.

Jedno zvonenie striedalo ďalšie, no nikto sa neohlásil. Annu-Karin to znepokojilo. Práve sa chystala položiť, keď sa z telefónu ozval ženský hlas:

„Telefón Taista Nieminena.“

„Dobrý deň, tu je jeho vnučka,“ predstavila sa Anna-Karin. „Je tam niekde?“

„Spí. Dnes nebol práve najčulejší,“ odvetila žena.

Anna-Karin sa zahľadela na vodu v dreze. Začali sa na nej vytvárať mastné oká.

„Ide o... Ide o niečo vážne?“ dostala zo seba.

„Určite o nič nejde,“ upokojila ju žena. „Je iba unavený. Zavolajte zajtra.“

Anna-Karin zavesila.

V hlave sa jej ozývala veštba Mony Mesačnej.

Rozlúč sa, kým môžeš. Ešte je čas. Nepremárni ho.

4

Linnéa sa usadila na nepohodlnej pohovke v Dianinej kancelárii. V duchu sa pýtala, koľko ráz už takto sedela v kancelárii Engelsforského sociálneho úradu. A uvažovala, koľkokrát tu ešte bude musieť sedieť.

Oproti nej sedela na stoličke Diana. Napravo od nej si hovel v kresle psychológ Jakob a naľavo korpulentná pani, ktorej meno už Linnéa zabudla.

Pripomínali jej tri opičky. Jakob počas celého stretnutia takmer nepreriekol. Korpulentná pani jej kládla otázky bez toho, aby vnímala jej odpovede. A zdalo sa, že Diana robí všetko preto, aby sa na Linnéu nemusela pozeráť.

Nazývali to „sieťové stretnutie“, a hoci to malo zrejme znieť milo a neškodne, Linnéa sa nemohla zbaviť predstavy ryby, ktorá uviazla v sieti a napriek tomu, že sa hádže ako divá, nemôže sa vyslobodiť.

„Onedlho budeš mať osemnásť rokov,“ nadhodila Diana. „Hlavný rozdiel oproti doterajšiemu stavu spočíva v tom, že už nebudeš navštevovať PVP.“

Hodila očkom po Jakobovi, ktorý si odkašľal.

„Presne tak,“ prisvedčil. „Naše kompetencie prevezme psychiatria pre dospelých. Tá však už funguje na báze dobrovoľnosti.“

Všetci traja Linnéu pozorovali. Nemusela čítať ich myšlienky, aby sa dovtípila, že očakávajú, že povie čosi uvážené a zrelé.

„Je mi už predsa oveľa lepšie,“ ozvala sa. „Myslím panickú úzkosť a tak.“

Jakob a Diana súhlasne prikývli. Verili jej.

Nepovedala im o tom, že ju Erik Forslund a Robin Zetterqvist donútili skočiť z mosta Kanalbron. Že odvtedy neprešla noc, aby ju netrápili nočné mory. Že ju zachvacuje panika, vždy keď uvidí kohosi, kto sa na nich čo len ponáša.

Nemala v úmysle im prezradiť, čo sa stalo. Buď by jej neuverili, alebo by jej, naopak, uverili. V tom prípade by to však pravdepodobne ohlásili na políciu a to ani náhodou nechcela.

Helena bola mŕtva, no ňou poskytnuté alibi zostalo. Bolo by to slovo proti slovu a nebolo pochyb, čím slovám by uverili. Erik a Robin boli miestne hokejové hviezdy a ich rodičia patrili k tunajšej trápnej malomestskej smotánke. Linnéa bola prípad pre psychiatra. Čudne sa obliekala a jej otec bol jedným z najznámejších engelsforských alkoholikov.

„Rada počujem, že ti je už lepšie,“ zareagovala Diana. „Ale trocha podpory navyše nemusí byť na škodu.“

„Budem na to myslieť,“ zaklamala Linnéa.

Aký má vôbec zmysel chodiť k psychológovi, keď mu človek aj tak musí zatajiť všetky dôležité veci, ktoré sa dejú v jeho živote? Že sa ho pokúsili zavraždiť. Alebo že sa usiluje zachrániť svet pred démonmi.

„To som rád,“ uspokojil sa Jakob.

„Ako som už povedala, kým budeš na gymnáziu, nebude to pre teba predstavovať podstatnejšiu zmenu,“ pokračovala Diana. „Môžeš zostať bývať vo svojom byte tak ako doteraz. A ja budem naďalej tvojou sociálnou kurátorkou. Teda, ak s tým súhlasíš.“

Usmievala sa, ale Linnéa v jej pohľade postrehla neistotu.

Keď Minoo vtedy v tejto kancelárii strhla Diane z krku privesok so živlom kovu, Diana sa akoby prebudila zo sna. Predtým sa snažila Linnéu umiestniť do ústavu, no odrazu nechápala prečo. Po tejto udalosti bola niekoľko týždňov práceneschopná. „Syndróm vyhorenia“, tak to Diana nazývala vo svojich myšlienkach. Linnéa cítila jej strach, to, ako sa neodvažuje spoliehať sa na vlastnú psychiku, to, ako sa bojí, že sa keďkoľvek zosype. Linnéa presne vedela, ako sa cíti.

„To by bolo fajn,“ odvetila a Diane očividne odľahlo.

„Dobre,“ súhlasila. „Takže dohodnuté. Anette, chcela by si povedať niečo bližšie o vašej spolupráci?“

Teta, ktorá sa zjavne volala Anette, rozprávala provokujúco pomaly, ako keby bola Linnéa zaostalá. Okrem toho bolo všetko, čo povedala, také predvídateľné, že Linnéa dokázala uhádnuť zvyšok vety už po prvých slovách. Musela si hrýzť do jazyka, aby ju nezačala prerušovať a dopĺňať.

Vedela totiž, ako to celé funguje. Anette teraz zodpovedala za jej ekonomickú situáciu, to u nej si Linnéa mala mesiac čo mesiac uplatňovať nárok na finančnú podporu. Pôjde to hladko. Kým bude Linnéa chodiť do školy a správať sa, ako sa patrí. Pretože kým nezmaturuje, práve toto je jej najdôležitejšou úlohou.

Potom sa bude musieť postaviť na vlastné nohy. A ak sa jej to nepodarí, takéto stretnutia sa budú opakovať po celý jej život. Na svete sa to hemžilo detskými sociálnymi prípadmi, ktoré vyrástli a v živote nedosiahli nič iné iba to, že priviedli na svet ďalšie sociálne prípady.

„Chcela by si sa nás na niečo opýtať?“ ponúkla jej Diana na záver.

Linnéa nechcela, a tak bolo stretnutie ukončené. Kývla trom opičkám na pozdrav a rýchlo sa porúčala z miestnosti.

V engelsforských uliciach bolo neobyčajne veľa ľudí. Mnohí niesli štrngotajúce igelitové tašky z predajne s alkoholom.

Valpurgina noc. Noc, keď vraj bosorky lietajú na metlách a jazdia na capoch.

Nečudo, že cítim taký nepokoj, pomyslela si Linnéa.

Zo sáry na kanade si vybrala škatuľku cigariet, a kým si pripaľovala cigaretu, vrhla pohľad na vyhorený interiér sídla Engelsforských novín. Potom pokračovala v ceste. Keď dorazila k Ingridinej kutici, kde občas vypomáhala, uhlík sa už takmer dotýkal filtra. Lampy na strope sliepňali. Linnéa vošla dnu, Ingrid zdvihla zrak zo svojho miesta za pultom a usmiala sa na ňu.

„Pozrimeže, kto to k nám ide,“ privítala ju.

Biele vlasy mala vypnuté do nedbalého uzla, z ktorého jej vytrčala ceruzka.

„Povedala som si, že sa zastavím po tie šaty,“ vysvetlila Linnéa.

Ingrid zmizla v sklade. Linnéa zostala stáť na mieste, pohľadom prechádzala po policiach so starými hračkami, s čudесnými pohármi a hrnčekom, so zberateľskými tanierikmi a s kôpkami videokaziet. Názvy na obaloch jej síce nič nehovorili, ale krvavé písmená, z ktorých boli zložené, sľubovali kanibalov, zombie, krv a teror. Priviedlo ju to k myšlienke na Vanessu, ktorá sa hororov nemohla nabažiť. Páčili sa jej aj tie, ktoré Linnéa považovala za vyslovene zlé.

Linnéa jej chcela zavolať. Poprosiť ju, aby dnes večer prišla k nej. Pozreli by si hoci aj nejaký zlý horor. Sedeli by tesne vedľa seba. Možno pod jednou dekou. Linnéa by cítila vôňu Vanessiných vlasov, teplo jej tela.

Dokonca aj kanibalský teror vedel v Linnéi podnietiť fantazírovanie o Vanesse. Tá má však na dnešný večer nepochybne iné plány.

„Táto garderóba má už síce najlepšie časy za sebou, ale ty z nej určite spichneš niečo pekné,“ poznamenala Ingrid, keď sa vrátila.

Náruč mala plnú čierneho hodvábu. Čosi z neho ušiť sa bude rovnať nočnej more, bol však krásny.

Ingrid vložila šaty do igelitovej tašky a podala ich Linnéi.

„Vďaka,“ povedala Linnéa a vsunula ruku do igelitky, prstami kĺzala po hebkej látke.

„Asi zájdem pozrieť na vatru,“ ozvala sa Ingrid. „Možno tam stretnem nejakých známych.“

Usmiala sa. Linnéa uvažovala, či je Ingrid naozaj taká osamelá. A ak áno, či tým trpí, alebo jej to, naopak, vyhovuje.

„Tak teda peknú Valpurginu,“ zaželala jej.

V duchu sa pýtala, či to naozaj znelo tak strnulo a neprirodzene, ako jej to pripadalo, keď to hovorila.

„Aj tebe,“ odvetila Ingrid, a skôr než sa dvere za Linnéou stihli zatvoriť, otočila tabuľku, ktorá na nich visela, na ZATVORENÉ.

Linnéa vyšla na ulicu a vtedy ho zbadala.

Otec.

Už ju videl. Nemohla sa skryť.

Keď sa stretli naposledy, vynášal nábytok z centra PE. Vtedy jej slúbil, že už nezačne piť a že sa jej to pokúsi dokazovať každý deň. Zbežne si ho prehliadla. Nevšimla si nijaké stopy, ktoré by svedčili o tom, že svoj sľub porušil.

Lúdia sa naozaj dokážu zmeniť.

Presne to jej Mona povedala v Krištáľovej jaskyni počas osláv jarnej rovnodennosti.

No vedomie, že Mone ušiel fakt, že Ida v ten večer zomrie, v Linnéi vyvolával skepsu voči jej veštébám.

„Peknú Valpurginu noc,“ poprial jej Björn. „Chystáš sa dnes večer oslavovať?“

„Nie,“ odvetila Linnéa. „Nikdy som túto noc nemala v láske.“

Uvažovala, či si vôbec spomína na všetky tie Valpurgine noci, keď sa doma spíjal pod obraz Boží spolu so svojimi kumpánmi, zatiaľ čo ona celú noc bdela pod posteľou. Raz sa pocikala, pretože sa neodvážila ísť na záchod, a hodiny tam ležala v mokrom oblečení. Keď konečne hluk v kuchyni utíchol, vykradla sa do pracovne, opláchla sa vo výlevke, prezliekla si šaty a naplnila práčku. Potom konečne zaspala s hlavou opretou o sušičku. Mala vtedy deväť rokov.

„Nie,“ uznal. „Ale počuj. Ak nemáš iné plány... Kúpil som mleté mäso. Mohli by sme si spraviť hamburgery.“

„Mäso nejedávam od dvanástich,“ odbila ho Linnéa.

„Nie, prepáč, jasné, že to viem. Ale určite sú aj nejaké vegetariánske, nie? V Ice majú ešte otvorené...“

Tváril sa tak prosebne a tak veľmi sa to usiloval ukryť, že ju pichlo pri srdci. No vzápätí ju nahnevalo, že v nej ten pocit vyvolal.

„Keď sme sa videli naposledy, povedal si, že odo mňa nebudeš nič chcieť,“ zaútočila. „Ale toto mi tak pripadá.“

Prikývol. Vyzeral zničené.

Narastalo v nej takmer neodolateľné pokušenie pokračovať. Zraníť ho všetkými bolestnými spomienkami.

Nebolo to však pokušenie raniť, ktoré ju najväčšmi desilo, bola to túžba po otcovi. Pocity ňou lomcovali protichodnými smermi, až kým nestratila pevnú pôdu pod nohami.

V jej vnútri vytryskla prvá vlna panickej úzkosti.

„Musím ísť,“ zamrmlala a odišla skôr, ako stihol zareagovať.

5

Vanessa uprene hľadela na plamene olizujúce suché konáre, dosky, rošt starej postele a iné haraburdie dovlečené na Olssonský vršok. Oheň praskal a hučal na pozadí čiernej oblohy.

Zima zmizla z našich hôr, záveje snehových kvetov sa roztopili, už ich niet.

Zbormajster mával rukami do taktu pred skupinkou starých pánov, ktorých sem dovliekli tiež. Mali na sebe študentské čiapky v námorníckom štýle a obleky v rozličnom štádiu rozpadu. Jeden zo starcov len pred chvíľou prešiel okolo Vanessy a tak smrdel alkoholom, až hrozilo, že by v blízkosti ohňa mohol explodovať.

Závan vetra odvíal dym nad zhromaždenie ľudí. Vanessa sa rozslzila.

Keď príde k Linnéi, bude smrdieť od dymu.

Bude páchnuť od dymu, keď príde k Linnéi domov a povie jej, že... že premýšľala... že pochopila... že je...

Vanessa v duchu zakliala. Pach dymu bude ten najmenší problém.

Áno, už prichádzam! Odneste pozdravy, radostné vetry, krajine i vtákom.

Braček Melvin ju pevne držal za ruku. Spieval tiež, hoci nepoznal slová ani melódiu. Mama sa na Vanessu usmiala. Odkedy vypadli z domu, neprestajne opakovala, aká je šťastná, že sa Vanessa rozhodla ísť spolu s nimi.

Vanessa tu Valpurginu noc trávila naposledy ako dvanásťročná. Rok nato sa s Michelle a Evelinou po prvýkrát opili. Odvtedy jej pripadalo omnoho lákavejšie byť v túto noc s nimi. Vanessa sa mala s Evelinou stretnúť na jednej párty aj dnes večer, neplánovala sa však zdržať dlho.

Urobí to dnes. Povie Linnéi, že je... že je...

Spev drozda v borových hájoch a šantenie vodného vtáctva v zálive a na ostrove.

Starci stíchli a so spokojnými výrazmi v tvárach prijímali aplauz okolostojacich.

Keď horiaci konár spadol na zem v oblaku iskier, Melvin nadšene zvýskol. Usiloval sa stiahnuť Vanessu bližšie k vatre. Čupla si a objala ho okolo pliec.

„Nie, môj zlatý,” napomenula ho.

„Horí to!” kričal Melvin. „Chcem, aby to horelo ešte viac!”

Vanessa zvažovala, či sa znepokojovať pre pyromanské sklony mladšieho brata.

„Kedy ideš na párty?” opýtala sa jej mama.

„O chvíľu,” odvetila Vanessa a v žalúdku pocítila nervózne šteklenie. Melvin sa jej zavrteľ v náručí, stratila rovnováhu a opäť sa jej zarýli do trávy.

Pohľad do plameňov jej pripomenul Matildu. Vyvolenú, ktorá žila v sedemnástom storočí. Nicolausovu dcéru. Tú, čo upálili na hranici. Zazhiva. Vanessa stála niekoľko metrov od ohňa, no i tak cítila na tvári jeho štipľavú páľavu. Tesnejšie si privinula Melvina a pobožkala ho na mäkké tmavé kučery. Nechcela myslieť na Matildu.

„Už musím ísť,” rozlúčila sa s Melvinom, ktorý s očami upretými na plamene neprítomne prikývol.

Zodvihla sa a mama zastúpila jej miesto pri ňom.

„Kto vlastne má tú oslavu?” spýtala sa mama.

„Nepoznáš ho.”

Ani ona ho nepoznala, nevedela ani, ako sa volá. Vedela iba to, že ide o jedného z biflošských spolužiakov Minoo a Anny-Karin.

Na párty sa len ukáže a potom pôjde k Linnéi. Povie jej to, čo v sebe nosí už niekoľko týždňov a nevie to dostať von. Keď sa pokúsila tie slová vysloviť, zistila, že nejestvujú.

Príšiel čas, aby si sa zobudila, zlatko.

To jej povedala Mona.

Vanessa bdela a mala smrteľný strach.

Nikdy nebola v podobnej situácii. Keď sa jej niekto zapáčil, nepredstavovalo to pre ňu nič iné ako zábavnú hru. Nebolo na tom nič strašné, bolo to iba napínavé, pretože nemala čo stratiť. Dokonca ani pri Willem. Vídala ho na párty, špehovala ho, ale *zamilovala sa*, až keď sa dali dokopy.

S Linnéou bolo všetko iné. Boli priateľky, navyše zviazané osudom. Ak sa Vanessa v noci strápní, všetko zničí.

Musí jej však niečo povedať. Musí sa dozvedieť, či má aspoň nejakú šancu. Alebo si má, naopak, nájsť dostatočne hlbokú dieru, aby si do nej mohla ľahnúť a umrieť. Pretože presne tak to cítila. Bud', alebo.

Linnéa.

Len pripomienka jej mena stačila, aby ju opäť pošteklilo v žalúdku.

Linnéine čierne oči, jej čierne vlasy. Jej ruky, jej pery. Jej nahá pokožka, keď laškovala na pohovke s Jontem, vtedy, keď sa na ňu Vanessa nedokázala prestať pozeráť, hoci nechápala prečo.

„Uvidíme sa zajtra,“ rozlúčila sa Vanessa.

„Uži si to,“ zažehlala jej mama. „Ale s mierou.“

Zo svetlomodrej drevenej vily sa ozývalo hulákanie. Hudba burácala až na ulicu a s každým ďalším zadunením si Vanessa čoraz viac uvedomovala, ako veľmi na túto párty nechce ísť. Natrela si pery leskom. Napravila si pinetky vo vlasoch. Sľúbila to Eveline a sebe sľúbila jeden drink.

Bolo to také trápne. Linnéa už vôbec nepije. Na to, aby sa k niečomu takému odhodlala, by to nepotrebovala. Jednoducho by to *povedala*.

Takže keby ku mne Linnéa čosi cítila, už by som to vedela, uvažovala Vanessa.

Otvorila vchodové dvere a vykročila medzi záveje topánok a vetroviiek v hale. Jeden opäťok jej zapadol v obrovskej tenisike a zapotácala sa. Pretlačila sa pomedzi veľkú skupinu chlapcov, ktorá zaberala polovicu haly. Jeden z nich zahvízdal. Vo dverách do obývačky stála akási spolužiačka Minoo a Anny-Karin a búchala do zárubne v rytme hudby. Vanessa si dala pozor, aby sa jej bezpečne vyhla.

V obývačke bolo tak teplo, že sa zahmlili okná. Miestnosť bola plná tancujúcich ľudí. Nejaký chlapec ležal na schodoch vedúcich na poschodie s vyhasnutou cigaretou v kútiku úst. Akési dievča sa rozbehlo po schodoch nadol, zakoplo o jeho pohodenú ruku, stratilo rovnováhu a prepadlo cez posledné schody, pričom so sebou stiahlo aj dievčinu búchajúcu do zárubne. Scénka vyvolala smiech a potlesk všetkých prítomných. Najhlasnejšie sa smiali jej aktérky.

Na prvý pohľad išlo o úplne bežný večierok. Vo vzduchu sa však vznášala neodbytná predzvesť toho, že sa to čoskoro zmení a nie práve najlepším spôsobom. Celý dom pripomínal tlakový hrniec.

Väčšina jeho návštevníkov bola počas jarnej rovnodennosti v telocvični. Nespomínali si na nič, iba na zvláštne precitnutie akoby zo sna. Na podlahe ležali mŕtve telá Kristera a Heleny Malmgrenovcov. A one-dlho naposledy vydýchla aj Ida.

Nespomínali si, ako sa tempo ich dychu zjednotilo, ako keby predstavovali jedinú bytosť. Zabudli na kruhy, ktoré vystúpili na stenách a podlahe, na záblesky pretínajúce vzduch.

Vedeli, že sa stalo niečo *zlé*. No boli priveľmi unavení, aby si kladli otázky alebo sa báli. Ich kolektívna frustrácia si musela nájsť cestu von.

Náhle zablikali lampy a hudba stíchla. V tej chvíli nastal zmätok. Pribehlo dievča v ružovom kovbojskom klobúku a znovu nahodilo zosilňovač.

I'm falling in love with your favourite song. I'm gonna sing it all night long.

Vanessa prešla pohľadom po miestnosti. Evelinu nikde nevidela, Michelle však sedela pod parapetom a bozkávala sa s Mehmetom. Ohybné dlhé listy izbovej rastliny sa jej zaplietli do vlasov a ich pohojďávanie vyvolávalo v náhodnom svedkovi nepríjemný pocit.

Michelle si všimla Vanessu, vymanila sa z Mehmetovho náručia a radostne jej zamávala. Medzi jej a Mehmetovými perami ešte stále visela tenká nitka slín. Keď Michelle vykrikla čosi, čo sa utopilo v hlasnej hudbe, nitka sa pretrhla. Vanessa namiesto odpovede zamávala.

I'm gonna dance with somebody, dance with somebody.

Vanessa upriamila pohľad na vchod do kuchyne a začala sa predierať masou ľudí. Uviazla za skupinkou chlapcov, ktorí sa držali okolo pliec a s euforickými výrazmi na tvárach tancovali akýsi kozácky tanec. Jeden z nich mal zarosené okuliare a na čelo sa mu lepili čierne vlasy mokré od potu. Pokúsila sa dostať pred nich, no iba čo narazila kolenom do nízkeho konferenčného stolíka, ktorý si predtým nevšimla.

Na mäkkej čiernej koženej pohovke sedel s fľaškou vína Kevin Månsson. Ešte stále si nezvykla na to, že sa pohybuje bez žltej polokošele, ktorú mal na sebe deň čo deň počas hrôzovlády PE v ich škole. Hral nejakú hru na mobile a tak silno pritom stláčal displej, až to vyzeralo, že mu praskne.

Vanessa prudko strčila do kozáckeho šíku, takže chalani boli nútení pustiť sa.

„Vanessa! Super, že si prišla!“ zvolal chlapec s okuliarmi, keď sa tisla pred neho.

„Vanessa Dahlová je u teba doma, chápeš?!“ nadšene dodal ďalší z partie.

Konečne sa dostala do kuchyne. Bol tu Gustaf Åhlander s ďalšími futbalistami z Engelsforského športového klubu. Evelina sa opierala o linku. Bavila sa s chlapcom v červenom tričku, s vyholenou hlavou a s orlom vytetovaným na krku. Leo. Evelina o ňom neprestajne rozprávala odvtedy, čo sa stretli na párty v Örebro. Vanessa na Eveline videla, že predtým, ako sem prišli, mali sex. Aj to, že bol dobrý.

„Nessa! Konečne!“ skríkla Evelina, a keď k nej Vanessa pristúpila, objala ju. „Smrdíš ako grilovaná klobása, došľaka!“

Vanessa si vzala plastový pohár, ktorý jej Evelina podávala, a keď si z neho odpila, cítila, ako cez kolu preráža alkohol. Tak tento drink jej bude zaručene stačiť. Ďalší by už bol navyše. Nemôže prísť k Linnéi opitá.

„Skvelé, že sa konečne stretávame,“ ozval sa Leo. „Evelina o tebe stále rozpráva.“

„Aj ona ťa spomína,“ poznamenala Vanessa a dala si ďalší dúšok.

Evelina na ňu s očakávaním pozrela a Vanessa sa usilovala prísť na niečo, čo by ešte Leovi mohla povedať. V hlave mala ako vymetené.

„Tak čo, ako ide život v Örebro?“ dostala zo seba nakoniec.

„Momentálne sa mi viac páči v Engelsforse,“ odvetil a veľavýznamne pozrel na Evelinu, ktorá sa zachichotala.

„No nie je zlatý?“ šepľala Vanesse trochu prihlasno.

„Jasnačka,“ prikývla Vanessa. „Dobrá výber.“

Evelina sa znovu zachichotala a zdvihla na prípitok svoj pohár.

Leo začal rozprávať o aute, ktoré si plánoval kúpiť v Rättviku budúci víkend. Potom sa bavili o autách, ktoré mal, a o autách, ktoré by chcel mať.

Vanessa nedokázala udržať pozornosť. Myslela iba na to, čo povie Linnéi. Leo povedal akýsi žart a Vanessa sa zasmiala, hoci nevedela, o čom je reč. Necítila sa ako dobrá priateľka. Beztak to nehralo veľkú rolu. Evelina pozerala na Lea spôsobom, akoby jej tu a teraz dokázal osvetliť všetky tajomstvá života.

Vanessa si odchlipla z drinku, vytiahla mobil a otvorila esemesku, ktorú si pripravila už cestou sem.

SOM NA PÁRTY. BORING. MÔŽEM PRÍSŤ?

Stlačila ODOSLAŤ a dopriala si ďalší, tentoraz podstatne výdatnejší dúšok. Veľmi si želala, aby si mohla vypiť viac. Utopiť svoju nervozitu.

Evelina do nej šťuchla.

„Tak čo si myslíš? Ale úprimne!“

Vanessa zdvihla zrak a všimla si, že Leo je na ceste k chladničke.

„Strašne zlatý.“

„Veď si sa naňho ledva pozrela! S kým si to píšeš?“ Evelina zdvihla obočie. „Je to Wille?“

„Nie.“

Vanessa uvažovala, čo by asi Evelina povedala na to, že si píše s Willeho bývalou, Linnéou Wallinovou. Mobil zavibroval. Skôr než správu otvorila, vyprázdnila svoj pohár.

JASNE

Bolo to len jedno slovo. Ale Vanesse stačilo. Odrazu tu už nemohla zostať ani o sekundu dlhšie. Položila pohár na linku.

„Musím ísť,“ oznámila.

„Niečo sa stalo?“ spýtala sa Evelina.

„Nie. Mama je trochu prechladnutá a potrebuje pomôcť s Melvinom,“ zaklamala Vanessa a rýchlo pobozkala Evelinu na ústa. „Zavolám ti zajtra.“

Prešla do obývačky. Bolo tu chladnejšie. Ktosi otvoril okná. Kozácki tanečníci si vyzliekli tričká a polonahí sa vykláňali z okien. Izbovú rastlinu s dlhými listami postihol neradosný osud v podobe kontaktu s drevenými parketami, flakatými od červeného vína. Michelle a Mehmet pokračovali vo svojej predchádzajúcej činnosti v inej časti miestnosti.

Keď Vanessa zbadala, kto sa zjavil vo dverách do haly, zastala ako obarená.

Erik a Robin. Julia zavesená do Erika a Felicia do Robina.

Idina stará partia.

Erik očami rýchlo preskenoval miestnosť. Všimol si Vanessu, ktorá ho prikovala pohľadom, želajúc si, aby mala Linnéinu schopnosť vysieľať myšlienky do hláv iných ľudí.

Viem, čo si urobil, pomyslela si. A zaplatíš za to.

Do zárubne vedľa Erika vrazil plastový pohár. Červené víno pristálo na jeho tvári a bielom tričku. Dunenie hudby preťal Juliin výkrik.

Vanessa vedela, čo sa teraz začne. Totálny masaker. O ktorom bude hovoriť celá škola.

„Čo to, kurva, malo byť?“ zručol Erik a na krku mu naskočili červené plamene.

Nieko vypol hudbu. Všetci mlčali. Opitý chlapec na schodisku sa posadil a dezorientovane sa rozhliadal okolo seba.

„Nech je to, kto chce, musí byť úplne drbnutý!“ vykrikla Julia a pristla sa k Erikovi.

Niekoľko ľudí sem zvedavo nazeralo zo schodiska. Z kuchyne do obývačky vošiel Gustaf, v tesnom závese za ním niekoľko ďalších futbalistov. Vanessa si všimla Lea, zvedavo natahujúceho krk. Zaujímalo ju, ako dlho mu vydržia sympatie, ktoré prechováva k Engelsforsu.

„To som bol ja,“ ozval sa Kevin a postavil sa na konferenčný stolík.

Erik teraz vyzeral skôr podráždene než nahnevane.

„Kevin, čo do...“

Kevin sa zakymácal a odpil si z fľaše.

„Debilný ožran,“ uškrnul sa Robin.

Felicia sa nervózne zachichotala.

„Počúvajte ma,“ začal Kevin. „Všetci ma... počúvajte. Nikto z vás si nepamätá, čo sa stalo? Naozaj nikto?“

„Prestaň,“ zahriakla ho Julia. „Si opitý.“

„Nie!“ zreval Kevin. „Vlastne áno. Som opitý. Ale viem, že na tej oslave PE sa niečo stalo. Nemohla to byť len nehoda, ktorú spôsobil prúd, ako nám povedali! Prečo si nikto nič nepamätá? Nieкто si musí na niečo spomínať. Všetci ste tam predsa boli!“

Vanessa zaškútila na tvári okolo seba. V niektorých prebleskol nepokoj.

Spomínajú si? Tušia kdesi hlboko vo svojom vnútri, o čom Kevin hovorí?

„Ja viem, že Ida niečo urobila,“ pokračoval Kevin. „Ale neviem...“

„Daj si už pohov, Kevin,“ prerušil ho Erik. „To, čo sa stalo Ide, je síce fakt smutné, ale nie...“

„Drž hubu!“ zvrieskol Kevin tak, že mu preskočil hlas. „Si prekliaty sviniar! Tváriš sa, že ti Ida chýba, ale je to iba pretváрка! Všetci to robíte!“

Pokynul smerom k Robinovi, Julii a Felicii.

„Dávaj si pozor na jazyk,“ upozornil ho Erik.

Keď sa Erik vybral ku konferenčnému stolíku, na ktorom stál Kevin, ľudia sa začali nervózne presúvať ďalej.

„To ty si dávaj pozor!“ zaútočil Kevin „Viem o tebe všetko. O tebe a o Robinovi. Aspoň na to som nezabudol.“

Vanesse sa rozbúchalo srdce. Povie teraz Kevin pred všetkými, čo Erik s Robinom urobili Linnéi?

„Daj si pohov,“ vyzval Erik Kevina ľadovým hlasom.

„Nehovor mi, čo mám robiť!“ hulákal Kevin.

Keď sa vrhol na Erika, ktorý sťažka dopadol na podlahu, Julia s Feliciou vykriekli. Obkročmo sa naňho posadil. Zodvihol ruku, Erik bol však rýchlejší a jeho pravá päšť vystrelila Kevinovi do tváre tak silno, že mu vytryskla krv. Julia a Felicia zvrieskli ešte hlasnejšie.

„Nedaj sa, Erik!“ zručol Robin.

Erik zo seba zhodil Kevina, ktorý sa prevalil na bok, držiak si rukou nos. Krv mu tiekla pomedzi prsty. Erik vstal a kopol Kevina do brucha. Kevin zastonal.

„Prestaňte!“ skríkla Vanessa.

Erik sa chystal na ďalší kopanec, ale niekto sa naňho vrhol, aby ho odtiahol od Kevina.

Samozrejme, bol to Gustaf.

„To by stačilo!“ zakročil.

Erik ho udelil priamo do tváre.

A vtedy sa rozpútal skutočný chaos. Niektorí sa snažili dostať von z miestnosti, zatiaľ čo iní sa usilovali dostať dnu. Ľudia zakopávali, padali, kričali. Blesky fotoaparátov na mobiloch blikali. Z parapetov popadali ďalšie kvety a po podlahe sa rozsypali guľôčky z kvetináčov. Zo steny spadla polica. V miestnosti bolo cítiť pach zvratkov.

Vanessa kútikom oka zachytila zopár futbalistov, ktorí odtiahli Kevina v snahe ochrániť Gustafa. Gustaf krvácal zo spodnej pery, no inak sa zdal v poriadku.

Vanessu unášala sem a tam masa tiel, ktoré sa pohybovali rozličnými smermi, podarilo sa jej však dostať sa k otvoreným oknám. Chlapec v okuliároch v panike volal mobilom políciu. Vanessa si vzala topánky na vysokých podpätkoch do ruky a vyskočila z okna. Pristála na mäkkom trávniku.

Bežala cez štvrt' rodinných domov. Asfalt ju chladil na bosých nohách.

Začula policajné sirény. Rýchlo sa ukryla za akýsi krík a spravila sa neviditeľnou. Ak by v aute náhodou sedel Nicke, nechcela riskovať, že ju zbadá.

Len čo sa policajné auto prehnalo ulicou, opäť sa zviditeľnila a vybrala si mobil.

SOM NA CESTE.

6

Kým Minoο otvorila bránu do bytového domu, v ktorom bývala Anna-Karin, vrhla rýchly pohľad cez plece. Okná na starom sídle Pozitívneho Engelsforsu na druhej strane ulice boli zakryté hnedým kartónom. Na ozname NA PREDAJ, upevnenom lepiacou páskou, bolo uvedené telefónne číslo makléra Bertila Gunnarssona, na ktoré nikto nezavolá.

Minoο vybehla po schodoch a zazvonila pri dverách s menovkou NIEMINENOVÁ. Keď jej Anna-Karin otvorila, ovalil ju puch zažratého cigaretového dymu. Pozdravila sa, vyzula si topánky a vyzliekla bundičku. Vedela, že ju bude musieť vetrať ešte niekoľko dní.

Anna-Karin zamierila do svojej izby. Minoο sa zastavila v tmavej obývačke a pozrela na Miu Nieminenovú, ktorá ležala podopretá horou vankúšov na pohovke pred televízorom a posilňovala cigaretový smrad novými dávkami. V pološere žiaril cigaretový uhlík.

„Dobry večer,“ pozdravila ju Minoο. „Ako sa máte?“

Mia ani len neodtrhla pohľad od televíznej obrazovky, kde žena s oslňujúco bielymi zubami pomocou cukrárenského vrečka zdobila tortu ružičkami.

„Stále tie isté trápenia,“ povzdychla si. „Chrbát ma bolí tak, že sa ledva nadýchnem.“

Poriadne si potiahla z cigarety.

Fajčenie vám však očividne problém nerobí, pomyslela si Minoο.

„Keby som bola psom, už dávno by ma dali utradiť,“ konštatovala Mia a zahasila cigaretu.

Minoο nevedela, ako zareagovať. Hoci Mia sa nikdy netvárila tak, že by očakávala nejakú odpoveď.

Minoo sa s ňou snažila súcítiť. No skôr ju premkla zlosť, že to Anna-Karin musí zažívať deň čo deň.

„Ideš?“ ozvala sa Anna-Karin zo svojej izby.

V Minoo sa ozvalo zlé svedomie. Je to predsa len mama Anny-Karin. A depresia je v skutočnosti choroba.

V izbe Anny-Karin sa konečne dalo normálne dýchať. Minoo za sebou zavrela dvere. Podišiel k nej Peppar a začal sa jej obtierať okolo nôh. Inokedy sa pri jej návštevách zväčša schoval pod posteľ.

„Zdá sa, že si na mňa zvykol,“ poznamenala Minoo.

„Skús ho zobrať na ruky,“ navrhla jej Anna-Karin a usmiala sa.

Minoo kocúra opatrne zodvihla, premýšľajúc, či ho drží správne. Jediné zvieratá, s ktorými prišla do bližšieho kontaktu, boli škrečky jej sesternice. Shirin si zakaždým zriadila škrečí cirkus a nútila Minoo, aby zastávala úlohu krotiteľky zvierat, zatiaľ čo ona sama bola princípáľkou.

„Dáš si niečo?“ ponúkla ju Anna-Karin, usadiac sa na stoličku za písacím stolom. „Čaj alebo vodu? Máme aj brusnicovú šťavu.“

„Nie, vďaka,“ odmietla Minoo a s Pepparom v lone si opatrne sadla na ustlanú posteľ.

Ani jedna z nich nič nepovedala. Minoo však už zistila, že ticho v spoločnosti Anny-Karin nikdy nepredstavuje problém alebo hrozbu. To bola jedna z vecí, ktoré si na nej cenila najviac.

„Čo znamenala tá vízia?“ ozvala sa Anna-Karin nakoniec. „Myslíš si, že to bola... apokalypsa?“

„To neviem,“ priznala Minoo. „Skúšala som sa opýtať Knihy schém, ale mlčala.“

Anna-Karin si poškrabkala jazvy v tvare mesiaca na svojej ruke, značku po líškinom uhryznutí.

„Ak išlo o apokalypsu... čo to znamená?“ opýtala sa. „Znamená to, že prehráme? Ale prečo by ti to ochrancovia chceli ukázať?“

„Neviem, možno to bolo niečo iné,“ odvetila Minoo. „Viem len, že ma to vydesilo.“

Až potom, pomyslela si. Počas vízie som sa nebála.

Zdalo sa jej to však príliš čudné, aby sa s tým priznala Anne-Karin. Mlčky hladkala Peppara. Kostra pod jeho kožuškom jemným ako hodváb jej pripadala taká krehká, až ju striaslo. Čo ak mu nedopatrením zlomí kľúčnu kosť? Radšej ho opatrne poškrabkala za uškami a on začal priasť.

„V lese som dnes narazila na ďalšie mŕtve miesto,“ zverila sa jej Anna-Karin. „Ležala tam kopa vtákov...“

Peppar odrazu zoskočil na podlahu.

Z obývačky sa ozval výkrik. Minoo si chvíľu myslela, že vychádza z televízora, no potom sa ozvalo mohutné žuchnutie.

„Anna-Karin! Pomôž mi! Anna-Karin!“

V Miinom hlase znelo zúfalstvo, hraničiace so šialenstvom.

Anna-Karin vyletela zo stoličky, otvorila dvere na izbu a vbehla do obývačky. Minoo ju nasledovala.

Mia ležala na chrbte na zemi pred televízorom. Mlčky nariekala. V jej náreku bola čistá bolesť. Anna-Karin padla na kolenná vedľa nej.

„Mama, mama, som tu!“

Mii sa z hrdla vydral výkrik. Kričala a kričala, Minoo sa nedokázala ani len pohnúť.

„Mama!“ volala Anna-Karin. „Čo sa stalo? Spadla si? Musíš mi povedať, čo sa stalo!“

Miin nárek náhle utíchol. Z ulice, zo sveta tam vonku, mimo tohto klaustrofobického bytu, v ktorom akoby došiel všetok vzduch, k nim cez okno doľahli opilecké hlasy.

„Neviem, čo mám robiť! Neviem, čo mám robiť!“ neprestajne opakovala Anna-Karin.

Minoo si kľakla vedľa nej.

Mia prudko dýchala. V tvári bola celkom sivá. Pery sa jej pohybovali, ako keby sa pokúšali sformulovať slová. Oči mala vyvrátené.

„Musela spadnúť,“ hádala Anna-Karin. „Musela...“

Mia prestala dýchať.

„Zavolaj záchranku,“ prikázala Minoo Anne-Karin, sama prekvapená, ako vyrovnane to znelo.

Anna-Karin vybehla do svojej izby. Minoo vypla všetky svoje pocity. To sa naučila vo chvíli, keď sa dozvedela, že zomrela Rebecka. Strach ničomu nepomôže. Musí konať.

Riadila sa inštrukciami, ktoré poznala z internetu. Začala Miou triasť, hlasno sa jej prihovárať, aby si bola naozaj istá, že nie je pri vedomí. Nijaká reakcia. Zdvihla jej bradu a nazrela do hrdla, aby skontrolovala, či jej v ňom čosi neuviazlo. Sklonila sa k nej, snažila sa postrehnúť známky dýchania a súčasne zistiť, či sa jej hýbe hrudný kôš.

Nehýbal sa.

„Sú na ceste,“ začula Annu-Karin. „Prídu.“

Položila dlane medzi Miine prsníky a napla ruky.

Pritlačila, pričom pocítila ustupujúcu kľúčnu kosť. 1...

Znovu pritlačila. 2...

Znovu. 3...

Stláčala a počítala, stláčala a počítala a celé to ťažké telo sa natriasalo pod jej rukami.

... 15... 16... 17...

Je to iba telo, hovorila si Minoo. Veľká schránka mäsa, kostí a krvi. Nie je to mama Anny-Karin.

...28 ... 29 ... 30...

Chytila Miin nos, otvorila jej ústa a priložila svoje pery na jej. Zacítila pach cigariet a akúsi potuchlinu, ale nepripúšťala si to.

Vdýchlá vzduch do Miiných pľúc a zároveň skontrolovala, či sa jej nadvihol hrudný kôš. Potom sa zhlboka nadýchlá a znovu vydýchlá do jej úst.

Vždy si predstavovala metódu dýchania z úst do úst ako niečo intímne, čosi podobné bozku. No nebola medzi tým najmenšia podobnosť.

Vystrela sa a zas rukami zatlačila na Miin hrudník. Úkon zopakovala tridsať ráz. Dve vydýchnutia. Tridsať kompresíí. Dve. Tridsať. Dve.

Minoo sa čoskoro unavila. Ruky sa jej chveli od námahy. No pokračovala, bola ako stroj snažiaci sa opraviť iný stroj. Netušila, kde je Anna-Karin ani koľko času prešlo. Nevšimla si, že do bytu vošli záchranári, až kým ju neodsunuli a neprevzali za ňu starostlivosť o Miu.

7

Anna-Karin sa tísila na kraji sedadla v kabíne vodiča a vyhýbala sa pohľadu zdravotníka.

Predstavil sa jej ako Stian. Bol silný. Spolu so zdravotnou sestrou zodvihli mamu na nosidlá, akoby nevážila ani gram.

Mama.

Ležala kdesi za jej chrbtom. Dostávala infúziu a do hrdla mala zavedenú hadičku. Ležala tam a kedykoľvek mohla zomrieť. Myšlienka na jej smrť v Anna-Karin nevyvolala nijaké emócie. Bola to len myšlienka.

„Dobre, že ovládáte prvú pomoc,“ poznamenal Stian.

Uy? Čo tým myslíš? Bola to Minoo a on to vedel rovnako dobre ako Anna-Karin, videl to predsa na vlastné oči.

Ona sama by sa na nič nezmohla. Keď volala na číslo 112, ledva zo seba dostala ich adresu. Kým jej to neporadila Minoo, ani jej nenapadlo im zavolať.

Keby bola Anna-Karin doma sama, jej mama by nemala najmenšiu šancu. Vedel to aj Stian, a preto sa naňho nedokázala ani len pozrieť. Nechcela vidieť to, čo by sa zračilo v jeho očiach. Že je neschopná.

„S kamarátkou sa stretnete v nemocnici, však?“ opýtal sa.

Anna-Karin prikývla. Minoo si zavolala taxík, hneď ako záchranári upevnili mamu na nosidlá.

Anna-Karin videla odraz svojej tváre v okne na strane spolujazdca. Vyzerala tak ako obyčajne. Nemalo by to byť na nej vidieť? Že to, čo sa deje, sa deje naozaj? Čuduje sa Stian, prečo neplače?

„Tvoj starký sa priatelí s mojím otcom,“ ozval sa Stian. „Åke.“

Anna-Karin kútikom oka postrehla, že sa na ňu usmial.

„Chápem, že to muselo byť hrozné.“

NEROZPRÁVAJ SA SO MNOU. ROB SI SVOJU PRÁCU.

Zdalo sa, akoby jej mágia naplnila celý stiesnený priestor.

Stian zažmurkal a uprel zrak pred seba, po zvyšok cesty do nemocnice už nepovedal ani slovo.

* * *

Deka sa zatrepotala vo vetre a Linnéa si ju ovinula tesnejšie okolo seba. Zo strechy osemposchodového domu, v ktorom bývala, bol Engelsfors takmer pekný. Prezerajúc si všetky dobre známe miesta, Linnéa si potiahla z cigarety. Línie pouličných lúčov vytvárali v temnote pozoruhodné vzory. Oheň na Olssonskom vršku začal pomaly vyhasínať. Sirény, ktoré zavýjali na svojej ceste sem a tam naprieč mestom, utíchli.

Linnéa si dala posledný šluk a potom cigaretu zahasila o asfaltovú lepenku. Sedela tu už niekoľko hodín, písala a kreslila si do denníka, kým nezašlo slnko. Zostala tu ešte dlhšie, neschopná zísť dolu do ticha a prázdnoty svojho bytu.

Potom prišla esemeska od Vanessy. Nudila sa na nejakej párty. A Linnéa jej hneď dala najavo, že jej je, ako obyčajne, k dispozícii.

Cítila, ako sa k nej približuje Vanessina energia. Podišla k okraju strechy. Dolu na ulici zbadala žiarivú hrivu blond vlasov.

Som na streche. Pod' sem, vyslala k Vanesse myšlienku.

Vanessa k nej obrátila tvár a zakývala.

Okej.

Linnéa sa znovu posadila, cítila, ako Vanessina energia silnie a silnie, až sa nasivo namaľované oceľové dvere vedúce zo schodiska otvorili a Vanessa vyšla na strechu. Mala na sebe kratulinké minišaty, na nich iba džínsový kabátik a v ruke si niesla topánky na vysokom podpätku. Pančušky telovej farby boli také tenké, až sa zdalo, že nijaké nemá.

„Prečo tu sedíš?“ opýtala sa, keď zamierila k Linnéi.

„Prečo nie?“ odvetila Linnéa protiotázkou a usmiala sa.

Vanessa sa na ňu takmer nepozrela. Keď si sadla, jej trblietavé náušnice zacinkali.

Bolo to také zvláštne. Keď Linnéa nebola s Vanessou, túžila po nej. Po celý čas. Niekedy, ako práve teraz, Vanessina prítomnosť jej túžbu ešte zosilňovala. Hoci ju mala pri sebe, zostávala pre ňu nedosiahnuteľná.

„Cítim z teba dym,“ poznamenala Linnéa. „Je to skoro ako...“

„... grilovaná klobása, ja viem,“ dokončila Vanessa.

„Skôr som myslela na to, keď sme sa prebudili z našich prvých snov o Matilde.“

Vanessa neodpovedala. Jej telo opanovala strnulosť, ktorá sa jej vôbec nepodobala. Linnéa sa začala znepokojovať. Mala pocit, že Vanessa má niečo na srdci. Niečo nepríjemné.

Mohlo by jej byť nepríjemné oznámiť mi, že sa znovu dala dokopy s Willem, pomyslela si Linnéa.

„Ponúkneš mi cigaretu?“ požiadala ju Vanessa. Teraz si už bola Linnéa celkom istá, že sa deje niečo zlé. Vanessa totiž fajčila naozaj len veľmi zriedka.

„Ak mi povieš, čo sa stalo. Vidím to na tebe celkom jasne,“ odvetila Linnéa.

Zapálila cigaretu a podala ju Vanesse.

„O nič nejde,“ odvetila jej Vanessa spôsobom, ktorý potvrdzoval pravý opak.

„Stalo sa niečo na tej párty?“

„Iba sa to trochu vymklo spod kontroly.“

Linnéa sa snažila zachytiť Vanessin pohľad, no tá зановито hľadela na cigaretový uhlík.

„Ako to myslíš, že sa to vymklo?“

„Prosím, nechcem o nich teraz hovoriť.“

„O nich?“

Vanessa si vzdychla.

„Na párty sa dovalili Erik s Robinom. Erik sa pobil s Kevinom. A potom sa rozpútal totálny chaos.“

Linnéa prstami nahmatala obrubu deky. Vzhľadom na fakt, že sa vo svojom vnútri rozochvela už pri zvuku ich mien, jej ruky boli prekvapujúco strnulé.

Poburovala ju vlastná slabosť. Poburovalo ju, že ju do tohto stavu dovádzali zbabelí sviniari, ako boli Robin s Erikom. A poburovalo ju, že Vanessa má pocit, že s ňou musí zaobchádzať ako v rukavičkách.

„Prečo si mi to nepovedala rovno?“ nahnevala sa. „Nemusiš predomnou veci tajiť len preto, lebo si myslíš, že sa psychicky zrútim alebo čo. Nie je to ktovieako príjemné, aby si vedela!“

„Vôbec tomu nerozumieš!“ odsekla jej Vanessa, zodvihla sa, odhodila cigaretu a obula si topánky. „Ničomu nerozumieš!“

Linnéa vstala tiež. Deku jej sklzla z pliec a vietor ju zachytil tak, že zletela za okraj strechy.

„A čo nemám chápať?“ nedala sa. „Že so mnou zaobchádzaš ako s prekliatou psychopatkou?“

Vanessa na ňu iba mlčky pozerala. Potom sa zvrtila a pobrala sa k dverám.

Linnéa zostala stáť. Nechápala, ako sa to všetko zbehlo. Čo sa vlastne udialo. Nedovolí však, aby sa zopakovala situácia z minulého leta, keď sa spolu nerozprávali.

Vanessa otvorila dvere na schodisko.

Počkaj!

Linnéa to skríkla priamo do Vanessinej hlavy a Vanessa zastala.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa Linnéa. „Nechod, prosím.“

Vanessa pustila kľučku a dvere pred ňou sa zavreli. Neobrátila sa však.

„Prepáč mi. Vieš, aká občas bývam,“ kajala sa Linnéa, približujúc sa k nej.

„Áno,“ riekla Vanessa potichu. „To viem.“

„To som typická ja, takto vyletieť. Som predsa prípad pre psychiatra.“

Usilovala sa, aby to znelo odľahčene, ale Vanessa sa prudko otočila a vážne sa na ňu pozrela.

„Už nikdy takto nehovor,“ napomenula ju.

Linnéa nepovedala nič. Len tam stáli a mlčky na seba hľadeli. A v tom tichu sa čosi zmenilo.

„Teraz to urobím,“ odhodlala sa Vanessa.

„Čo urobíš?“ nechápala Linnéa.

Vanessa neodpovedala, namiesto toho ju pobožkala.

Lahučký bozk. Na ústa.

Linnéu to tak prekvapilo, že o krok cúvla. Vanessa sa tvárila vydesene. Akoby sa dopustila najväčšieho omylu vo svojom živote a práve jej to došlo.

„Prepáč,“ zašepkala.

„Prečo sa mi ospravedlňuješ?“ nechápala Linnéa.

„Vyzerala si, že nechceš... aby som... To, čo som urobila.“

Linnéa si želala, aby jej mohla povedať, ako často o tom snívala, ako veľmi po tom túžila. No nestačili by jej slová.

Podišla k Vanesse. Opatrne jej položila ruku na teplý zátylok. Ten pocit bol rovnako ohromujúci, ako keby prešla k okraju strechy s úmyslom skočiť.

Tentoraz cítila, že Vanessine pery sú rovnako mäkké, ako si ich vždy predstavovala.

Vanessa k nej vystrela ruky, privinula si ju k sebe a Linnéa nechápala, ako sa jej ľavá ruka odvážila vklíznúť pod Vanessin kabátik k bedrám. Cez tenkú látku šiat pocítila teplo jej pokožky.

Ich bozk bol čoraz náruživjší. Bolo to ako voľný pád, ako rútiť sa do alternatívneho vesmíru, v ktorom sa odrazu deje to, čo by sa inak nikdy nestalo, v ktorom sa fantázie menia na skutočnosť, v ktorom človek dostane presne to, po čom túžil.

Pomedzi Linnéine viečka si cestu hľadalo postupne silnejúce svetlo. Akoby opäť vyšlo slnko. A možno to tak je, možno Vanessu bozkávala celú noc, možno už prišlo svitanie.

Vanessa sa jej opatrne vymanila z náručia a Linnéa otvorila oči. Obloha nad nimi mala žiarivú oranžovú farbu.

„Pozri,“ ukázala Vanessa na horizont.

V diaľke horela engelsforská píla a osvetľovala celé mesto ani gigantická vatra.

Linnéi zazvonil telefón.

8

Vyzeralo to ako na pravé poludnie. Ako na Marse.

Minoo stála vedľa Anny-Karin pri okne v malej miestnosti určenej pre príbuzných na miestnej pohotovosti. Bolo to, akoby ktosi založil oheň na oblohe. V diaľke sa k nebesám dvíhal ohromný stĺp dymu.

Keď sa Minoo rozprávala v telefóne s Linnéou, povedala jej, že horí pila, ktorú vlastnil Idin otec.

„Prečo nič nevieme?“ hnevala sa Anna-Karin. „Prečo nám nepovedia, čo s ňou robia?“

Jej hlas bol rovnako unavený a prázdny ako jej pohľad.

„Určite to bude v poriadku,“ chlácholila ju Minoo.

Bola to presne jedna z tých nahlúplych fráz, aké používajú nahlúpli ľudia, keď sa stane niečo zlé. Minoo k nim zjavne patrila.

„Ako to môžeš vedieť?“ nedala sa Anna-Karin. „Veď ani nevieš, čo jej vlastne je.“

„Chcem tým len povedať, že... Mia nie je až taká stará,“ dostala zo seba Minoo.

Anna-Karin neodpovedala. Nebolo treba. Minoo to vedela. Mia už nebola ani príliš mladá. Bola tuhá fajčiarka, ktorej chýbal pohyb. A sotva v nej tlela nejaká životná iskra. Ako by mohla mať dosť síl bojovať?

„Chýba mi Nicolaus,“ zašepkala Anna-Karin.

Vo svetle prichádzajúcom zvonka sa zdalo, že jej tvár planie.

„Aj mne,“ priznala Minoo.

Položila ruku Anne-Karin na plece, no jej gesto pôsobilo meravito.

„Vanessa s Linnéou určite prídu každú chvíľu,“ poznamenala a odťahla ruku. „Dáš si kávu?“

Anna-Karin zamrmľala čosi, čo mohlo znamenať súhlas. Minoos sa vzdialila k automatu, vĳinenému medzi neveľkú pohovku a stenu, a postavila do otvoru papierový pohárik. Váhala. Naozaj Anna-Karin povedala áno? A ak sa nemýľi, pije kávu s mliekom. Minoos sa jej na to nechcela spýtať. Pripadalo jej to rovnako hlúpe ako predchádzajúca poznámka. Steny miestnosti zdobila bordúra, ktorá zobrazovala jahniatka šantiace v bujnej tráve. Minoos sa zazdalo, že po nej obviňujúco poškuľujú.

Riskla to a stisla tlačidlo CAFÉ AU LAIT. Automat neĳavil ųiadne známky ųivota. Skusmo stľáčala ďalšie gombíky. Nič sa nestalo.

Na chodbe sa ozval pribliųujúci sa zvuk vysokých podpätkov a ųaųkých podráųok a vzápätí sa vo dverách zĳavili Vanessa s Linnéou. Vanessa v kratuĳkých šatách s trblietavými náušnicami, Linnéa celá v čiernom, v dųínsoch a v mikine s kapucňou. Spod dlhej ofny jej vykúkali oĳi nahrubo orámované čiernou ceruzkou.

Vanessa poďišla rovno k oknu a objala Annu-Karin. Minoos si všimla, ako jej napäté plecia trochu ochabli.

Po prvý raz za celý večer mala Minoos naozaj slzy na krajíĳku. Pregľla. Nemohla plakať, keď neplaĳe Anna-Karin. Posledné, čo teraz Anna-Karin potrebovala, bolo, aby sa tu zloųil niekto ďalší.

Znovu stisla tlačidlá na automate.

V takýchto situáciách som fakt nepouųiteľná, ozval sa jej v hlave Linnéin hlas. *Neviem, čo jej mám povedať.*

Ani ja, pomyslela si Minoos. *Nieųeby ma to odradilo. ųiaľ. Myslím si, že najlepšie je nevravieť nič.*

Od okna sa ozvalo zavzľkanie. Minoos a Linnéa súčasne obrátili zrak tým smerom.

Anna-Karin plakala, opretá o Vanessino plece. Vanessa ju hladkala po chrbte. Minoos pohrdala sama sebou za to, že nedokáųe jednej zo svojich priateliek poskytnúť oporu rovnako nenútene ako Vanessa. A vtedy, keď to najviac potrebuje.

„Skúsim niekde zohnať kávu,“ povedala.

„Dones aj mne,“ poųiadala ju Linnéa potichu.

Na chodbe si Minoo vybrala mobil. Musela hovoriť s mamou. Všade však viseli tabuľky zobrazujúce akýsi prastarý typ telefónu preškrtnutý výraznou červenou farbou. Rýchlym krokom prešla na koniec chodby a otvorila dvere vedúce na schodisko.

Lampy na stropě boli zhasnuté, celé schodisko však ožarovalo to nadpozemské svetlo. Minoo vytukala mamino číslo. Dúfala, že mama neslúži. Želala si, aby mama bývala v Engelsforsche, aby pracovala v tejto nemocnici, aby tu teraz bola.

„Ahoj, *azizam!*“

Minoo v pozadí počula ľudí. Hurónsky smiech mohol patriť iba te-
te Bahar.

„Mama...“ začala Minoo.

Na okamih si uvedomila rozsah toho, čo sa stalo. Slová jej uviazli v krku.

„*Bačeje, aziz,*“ oslovila ju mama. „Deje sa niečo?“

V telefóne zapraskalo a mamine slová prerušilo tak, že ich Minoo ledva počula.

Vybrala sa po schodoch nahor.

„Ide o mamu Anny-Karin,“ povedala.

„Čo je s Annou-Karin? Zle ťa počujem.“

Minoo prešla bližšie k oknu a spojenie sa zlepšilo.

„Skolabovala,“ spresnila. „Mama Anny-Karin.“

„Upokoj sa,“ tíšila ju mama. „Hlavne dýchaj. Povieš mi to o chvíľu.“

Minoo si uvedomila, že takmer hyperventiluje, a prinútila sa dýchať normálne. Potom z nej slová začali prúdiť samy od seba. Keď rozprávala mame, čo sa stalo, všetko sa jej zdalo skutočnejšie. Musela sa premáhať, aby sa nepustila do plaču.

„Čo ak som urobila nejakú chybu?“ pokračovala. „Myslíš si, že som nejakú urobila?“

„Minoo...“

Mamin hlas sa strácal v praskote telefónu a Minoo stúpala po schodoch, aby mohla vyjsť zo schodiska do vstupnej haly.

„Počuješ ma?“ skúsila, no nedostala nijakú odpoveď.

Kráčala rýchlo, míňala tmavé bočné chodby, až nakoniec vyšla pri malej tmavej kaviarni s umelými kvetmi na stoloch.

„Počuješ ma?“ zopakovala Minoo.

„Teraz ťa počujem,“ ozvala sa mama s úľavou.

„Čo ak som urobila chybu a všetko iba zhoršila?“

„Bola to naozaj hraničná situácia,“ odvetila mama a Minoo vedela, že sa práve prepla do lekárskeho modu. „Zareagovala si absolútne presne tak, ako si mala.“

„Ale čo to bolo?“ tápala Minoo. „Myslíš si, že to bol infarkt? Alebo porážka? Čo môže mať taký rýchly priebeh?“

„Jestvuje množstvo... Neviem to takto určiť...“

V telefóne zavládlo hrobové ticho. Minoo skontrolovala displej.

HOVOR ZLYHAL

Hoci sa o to pokúšala, nepodarilo sa jej mame znovu dovolať. Vsunula mobil do vrečka na pletenom svetri. Všimla si, že pri zavretej kaviarni stojí automat na kávu.

Prístroj fungoval a vôňa mletej kávy dodala celej situácii punc každodennosti. Minoo vzala štyri poháre čohosi, čo malo predstavovať kávu s mliekom, a snažila sa ich udržať v rukách bez toho, aby si popálila prsty.

Kráčala pomaly a opatrne, aby nevyliala, uvažujúc, ako si otvorí dvere na schodisko.

Uvedomovala si temnotu bočných chodieb, okolo ktorých prechádzala. Boli také tiché. Nemal tam niekto byť? Nemal niekto dávať pozor?

Vtom sa potkla a na pravú ruku jej vyšplechla káva. Zanaďavala. Odfúkla kvapky horúcej tekutiny a znovu vykročila.

Vtedy to začula. V chodbe za sebou. Ktosi tam dýchal.

Zastala. Cítila, ako sa jej vztýčili chĺpky na zátylku.

Nemalo by ju to vydesiť. Je predsa na verejnom mieste. Bude to len niekto ďalší, kto zháňa kávu. Niekto, kto dýcha veľmi nahlas a s námahou. Nie je na tom nič čudné.

Obrátila sa.

Prvé, čo jej udrelo do očí, bol nemocničný odev. Biela košeľa s logom. Sivé tepláky. Trvalo jej pár sekúnd, kým ho spoznala.

V jej nočných morách vyzeral vždy tak ako predtým.

Poháre s kávou jej vypadli z rúk a ich obsah skončil na džínsoch.

Max.

Zdalo sa, že zostarol o celú večnosť. Bol iba kosť a koža. Plecia mal zhrbené. Jeho bledá pokožka mala nezdravý žltkastý nádych. Pre vyholenú hlavu jeho tvár ešte väčšmi pripomínala lebku.

To nie je možné, hovorila si Mino. Viac než rok ležal v kóme, taký človek predsa len tak nevstane a...

Max pristúpil bližšie k Mino.

Vykríkla, pošmykla sa na rozliatej káve a narazila si kostrč tak silno, až jej vyrazilo dych. Presne ako vtedy, keď spadla na ľade a on jej pomohol vstať.

Lampy na strope zablikali.

Mino.

Zdvihla zrak. Jeho oči boli čierne ako použitý olej. Čierne ako oči vtáka. V žiarivkách na strope sa ozvalo zapraskanie.

Mino.

Jeho hlas sa ozýval v jej hlave. Zablúdil sa na ňu svojimi vtáčimi očami. Vyvalil sa z neho čierny dym.

Neunikneš mi.

Mino sa snažila skoncentrovať. Vypustiť vlastný čierny dym. No presne tak ako vo všetkých svojich nočných morách bola voči nemu bezmocná, celkom bezmocná.

Podišiel ešte bližšie. Mino sa posunula dozadu, usilujúc sa vstať.

ZADRŽ!

Telo jej zmeravelo. Ležala na dlážke, podopierajúc sa laktami, a sledovala, ako sa k nej približuje.

Obklopoval ho čierny dym. Kľukatil sa až k stropu. Zaplňal chodbu za ním. A on sa usmieval.

Znovu mi požehnali. Napĺňa ma ich sila. Už čoskoro sa portál otvorí. Som silnejší ako kedykoľvek predtým.

„Prosím...” dostala zo seba Minoo.

TICHO!

Čeluste jej klapli naprázdno a pery sa zovreli.

Teraz už Max stál celkom pri nej. Vtáčie oči na ňu civeli bez jedineho žmurknutia.

Tentoraz som mocnejší než ty.

Padol na kolená vedľa nej. Jeho tvár bola vzdialená od jej len niekoľko desiatok centimetrov. Páchol dezinfekčnými prostriedkami, hnilobou a ešte čímisi horším.

Teraz ťa zabijem, Minoo.

Začula v hlave jeho slová, ako prikazuje jej telu, aby prestalo dýchať. Svaly obopínajúce hrudný kôš jej zmeraveli. Usilovala sa nadýchnuť, no bezvýsledne.

Max naklonil hlavu.

Najskôr mi slúbili, že mi vrátia Alice. Potom mi slúbili, že dostanem teba. Ale ty si všetko pokazila. Uprednostnila si svojich priateľov predou mnou. Namiesto mňa si si vybrala tento bezcenný svet.

Akoby sa znovu ocitla vo vani, v ktorej sa ju Max pokúsil utopiť. Išlo jej roztrhnúť pľúca. Snažila sa prebudiť svoje telo, prinútiť ho bojovať, nič sa však nestalo, nič nepomáhalo.

Max vystrel ruku a položil jej ju na líce. Ladová vlhká pokožka na jej teplej koži. V zornom poli sa jej objavili tmavé škvrny.

Mohli sme byť spolu, Minoo. Ty a ja. No ty si ma sklamala. Zradila si ma. Zaslúžiš si zomrieť. Rovnako ako kedysi Alice. Oni mi slúbili, že keď im pomôžem otvoriť portál, dostanem ju späť. A že bude presne taká, akú ju chcem mať.

Usmieval sa. Vyzeral ako dravec. V Minoo konečne vzplanula zlosť.

Vytryskol z nej prameň sily ochrancov. Oboch ich zahalil jej dym. Ochromenie povolilo, a keď sa zhlboka nadýchla, z prijatého kyslíka sa jej takmer zatočila hlava. Odsotila z tváre jeho ruku.

Nie...

Teraz videla jeho nové požehnanie. No čosi s ním nebolo v poriadku. Bolo priveľmi intenzívne, pripomínalo blčiaci čierny oheň. Inštinkt jej hovoril, aby sa ho nepokúšala uhasiť, ale aby sa od neho dostala čo najďalej.

Nerozumieš tomu! Nemáte najmenšiu šancu zvíťaziť!

Vstala. Všetko sa s ňou točilo. Podopierajúc sa o stenu, cúvala k schodisku. Každé nadýchnutie jej spôsobovalo bolesť v hrudníku.

Stoj. Nechod'.

Maxove myšlienky sa okolo nej len obtreli, odháňala ich ako otravný hmyz. Videla, ako ho obľuže čierny oheň, videla jeho napriamené ruky pripomínajúce pazúry.

Nič nie je, ako si myslíte. Ni...

Maxovi sa z hrdla vydral neľudský výkrik. Vyvrátilo ho dozadu, ohlušujúco reval do stropu, zatiaľ čo čierny oheň rástol a rástol, obklopil ho, aby ho nakoniec pohltil. Max padol na zem a metal sa, kým ho mágia démonov celkom nestroвила.

Mino sa otočila, prebehla posledný úsek chodby a otvorila dvere na schodisko.

V pozadí počula Maxov krik a počula ho po celý čas, ako trielila dolu schodmi, aby nakoniec vybehla na chodbu pohotovosti. Zavrela za sebou dvere. Zastala.

Jediné, čo vnímala, boli bežné nemocničné zvuky a svoje vlastné úmorné dychčanie.

Keď sa blížila k miestnosti pre príbuzných, v spánkoch jej pulzovala krv a v kostiach cítila bolesť. Netušila, ako to vysvetlí ostatným, nevedela ani, ako to dokáže stráviť ona sama.

Vo dverách zastala.

Anna-Karin sedela na pohovke vo Vanessinom objatí. Linnéa, stojaca vedľa nich, zdvihla zrak. Mino pochopila, čo sa stalo, skôr ako k nej stihla doraziť Linnéina myšlienka.

ROZHRAŇIE

9

Ida padala naprieč svetlom. Padala do čohosi, čo sa javilo ako večnosť.

Odrazu stála na kopci s výhľadom na belasé more. Slnce planúce ako rozžeravená guľa sfarbovalo horizont do červena. Hlboko pod skalnatou vyvýšeninou sa rozprestierali dokonalé ľudoprázdné pláže. Mohlo ísť o ideálnu dovolenkovú destináciu. Nebyť toho zápachu hnoja.

Otočila sa. Terén bol členitý a krátka pichľavá tráva bola spálená od slnka. Vyššie na úbočí si Ida všimla čosi, čo vyzeralo ako vinica, za ktorou sa vypínala veža. Trochu ďalej sa páslo zopár kôz.

„Čo, dopekla, má byť toto?“ neodpustila si.

Dolu úbočím sa náhlila akási postava. Chlapec približne v jej veku. Mal čierne vlnité vlasy a tmavé oči. Nebyť jeho oblečenia, Ida by ho považovala za pekného. Okolo tela mal omotaný červený plášť a pod ním tmavozelenú tuniku. Akoby toho nebolo dosť, obuté mal absolútne nevhodné kožené sandále. Cez plece mu viselo vrece.

„Prosím,“ oslovila ho Ida, keď sa k nej priblížil. „Povedz mi, že je to nejaké prekliate erpégéčko.“

Nereagoval.

„Alkides!“ zvolal mužský hlas.

Na hrebeni úbočia sa vynorili dvaja muži. Chlapec vrhol pohľad cez plece. Pridal do kroku.

„Alkides!“ zopakoval ten istý muž. „Stoj!“

Hovorili celkom iným jazykom ako ľudia v sále. Ida im však rozumela.

„Alkides!“

Mužov hlas znel teraz naozaj rozhnevane. Alkides zastal. Namrzene čakal na svojich prenasledovateľov. Vyzerali asi na päťdesiatnikov.

Muž, ktorý kričal, mal husté havranie vlasy a mohutnú bradu. Tuniku mu prekryval tmavomodrý plášť. Mal široké plecيا a také veľké ruky, že by preňho určite nepredstavovalo problém zraziť niekomu hlavu z pliec. Druhý z dvojice bol sivovlasý muž so šedivou bradou, odtý v bielom plášti. Na koženom remienku okolo krku mu visela neveľká sklenená doštička a v ruke držal koženú tubu. Vyzeral, ako keby vypadol z obrázka z učebnice o starogréckych filozofoch.

Ide napadlo, že by to skutočne mohol byť antický filozof.

Čas a priestor tu fungujú odlišne.

Nezdalo sa, že by Matilda prehánala.

Je také brutálne nespravodlivé, že to musím zažívať práve ja, vravela si Ida.

Širokoplecí muž podišiel k Alkidovi, strhol mu vrece z plecيا a jeho obsah vysypal na zem. Chlieb. Strieborná miska, na ktorej dne boli vyryté symboly všetkých šiestich živlov. Dýka s čiernou rukoväťou. Kožená tuba s neznámym obsahom.

„Kam asi ideš?“ oboril sa na Alkida.

„Domov.“

Muž si posmešne odfrkol. Alkidovi potemnel zrak.

„Myslím to vážne, Kimon,“ povedal.

„Drahý chlapče,“ oslovil ho sivovlasý muž, približujúc sa k nemu. „Ver mi, nestihol by si sa ani dostať na pevninu a jeho muži by ťa dohonili.“

Kozy zamečali a pomaly sa začali presúvať po úbočí nahor. Pravdepodobne vycítili zlú atmosféru, ktorá tam panovala.

„Chcem, aby ma chytili,“ nedal sa Alkides. „Chcem, aby ma k nemu priviedli. Aby som ho mohol zabiť.“

Kimon si znovu odfrkol.

„Zabiť ho? Je jedným z najmocnejších mužov v Aténach a navyše má požehnanie démonov...“

„... a ja som vyvolený!“ prerušil ho Alkides. „Mali by ste mi preukazovať úctu!“

Zúrivosť v Kimonovom pohľade Idu vydesila. Nebola pripravená ani na rýchlosť, akou zdvihol svoju obrovitánsku ruku a uštedril Alkidovi facku, ktorá ho zrazila na zem.

„Drahý chlapče,“ ozval sa sivovlasý muž. „Chápem, že je to pre teba ťažké. Ale ako členovia Rady sme povinní ťa chrániť. Hoci i pred tebou samým.“

„Chcete, aby som sa ukrýval ako nejaké malé dievča,“ zamrmľal Alkides a cípom plášt'a si otreľ krv z kútika úst.

„Len dovtedy, kým nenastane čas zavrieť portál,“ odvetil sivovlasý. „Potom sa vrátíme do Atén. A ak sa máš s požehnaným stretnúť v boji, nech sa tak stane. No nie teraz. Je priskoro.“

„Nemôžete mi v tom zabrániť!“ Alkides vstal. „Nepopustím, takže ma radšej nechajte ísť!“

„Prekliate chlapčisko!“ zahromžil Kimon.

„Počkaj,“ prerušil ho sivovlasý a zamyslene uprel zrak na Alkida. „Vidím, že to myslíš vážne. Dobre teda. Dovoľ mi aspoň poradiť sa s ochrancami.“

Otvoril koženú tubu a vytiahol z nej zvitok pripomínajúci ten, ktorý Ida videla v sále. Rozvinul ho a k oku si priložil sklený šperk. Muselo ísť o jednoduchšiu verziu hľadača schém.

„Rozumiem,“ povedal.

Pustil hľadač a zvitok vrátil do tuby. Z výrazu jeho tváre nebolo možné vyčítať nič.

„Čo povedali?“ zaujímal sa Alkides, pritískajúc si cíp plášt'a ku krvácajúcej pere.

„Povedali, že si pripravený vydať sa na cestu,“ odvetil sivovlasý muž a pozrel sa na Kimona.

Alkides im venoval triumfálny pohľad.

„Vedel som to,“ vyhlásil. „Zbohom. Vrátim sa ako víťaz.“

Kimon sa sklonil, aby zdvihol zo zeme dýku. Ida sprvu nechápala, čo sa deje, keď zrazu priskočil zozadu k Alkidovi, jednou rukou ho chytil pod krk a druhou mu zabodol dýku do srdca.

Ida vykrikla. Nedokázala však odvrátiť zrak.

Kimón pevne zvieral rukoväť, tisnúc Alkida k sebe, kým sa neprestal metať. Na mieste, kde vytryskla krv, červená farba pláštá stmavla. Kimón vytiahol dýku a pustil nehybné telo. Kleslo na kolená a tvárou dopadlo do suchej trávy.

„Čo to robíte?“ dostala zo seba šokovaná Ida. „Bol to predseda vyvolený!“

Kimón skormútené pozrel na Alkidovo telo. Z dýky, ktorá v jeho veľkej ruke vyzerala taká drobná, kvapkala krv.

„Išlo o poľutovaniahodný, no nevyhnutný čin,“ povedal sivovlasý muž. „Tým, že sa náš mladý Alkides rozhodol vrátiť do Atén už teraz, sa všetko zmenilo. Ochrancovia videli iba také možné budúcnosti, v ktorých ho požehnaní démonmi zabijú a zmocnia sa jeho schopností.“ Zhlboka si vzdychol. „Nateraz je po všetkom. Táto magická éra sa končí. Keď nadíde ďalšia, príde nový vyvolený. A dúfam, že o čosi rozumnejší.“

„Nechýbala mu odvaha,“ konštatoval Kimón.

Oboch mužov zahalila hmla. Ida ich už nevidela, no počula hlas sivovlasého.

„Odvaha bez rozumu ešte nikomu nepomohla,“ riekol. „Neobviňuj sa. Urobil si to, čo si musel. Kľúč neskončil v nesprávnych rukách. Je pravda, že portál teraz nedokážeme zatvoriť, no zároveň sa ho nepodari otvoriť nijakému požehnanému.“

Odmlčal sa. *Všetko* stíchlo.

„Došľaka,“ potichu zanáďavala Ida a otáčala sa dookola, no sivosť sa zomkla vôkol nej. „Došľaka, došľaka, došľaka.“

Rýchlo vykročila, a obzerajúc sa ponad plece, usilovala sa zistiť, či tam niečo nie je.

Kde je vlastne Matilda? Dostala ju tá neviditeľná vec?

Ida sa dala do behu, pohľadom pátrala v hmle, očakávajúc, že niečo sa na ňu môže kedykoľvek vrhnúť. Dala voľný priechod svojej mágii. Na končekoch prstov pocítila praskanie elektrických výbojov. Uvedomila si, že osvetľujú hmlu v jej okolí.

Opäť zanáďávala a výboje rýchlo udusila. Nechcela svojho prenasledovateľa upozorňovať na seba tým, že bude žiariť ako neónový vývesný štít. Teraz už však aspoň vedela, že keby sa to opäť zjavilo, dokáže sa brániť.

Rozhliadala sa po rozhraní. Tu sa Matilda zdržiavala od svojej smrti? Stovky rokov? Nie div, že sa z nej stala taká čudáčka.

Znenazdania sa pred Idou zjavilo žlté svetlo. Prudko zastala. Na okamih zaváhala. Čokoľvek však bolo lepšie, než zostávať tu.

Skusmo spravila krok vpred.

Tentoraz nespadla.

Iba stála.

V obývačke.

V Minooinej obývačke.

Som späť, pomyslela si s úľavou. Som späť.

10

Ida hľadela na Minoo schúlenú na pohovke, s čelom pritisnutým ku kolenám. Vedľa nej sedela Linnéa, obhrýzala si krikľavo ružové nechty a znepokojene po nej poškúľovala.

„Haló!“ ohlásila sa Ida.

Nepočuli ju. Isteže ju nepočuli.

„Ako sa cítiš?“ ozvala sa Linnéa.

Minoo zamrmlala čosi svojim kolenám.

„Prosím?“ nedopočula Linnéa.

Minoo zdvihla zrak a zmenila polohu. Bledá, s neupravenými čiernymi vlnitými vlasmi a s očami červenými od plaču nevyzerala, že by sa jej pokožka od posledného razu, keď ju Ida videla, ktovieako zlepšila.

„Iba som povedala, že neviem,“ objasnila Minoo a oblizla si pery, ktoré zúfalo potrebovali balzam. „Je toho na mňa proste príliš...“

Zmlkla.

„Veľa?“ doplnila ju Linnéa.

Minoo prikývla.

„Takmer sa mu podarilo znovu ma zabiť.“

„Komu?“ nechápala Ida. „O kom to hovoria? Čo také strašné sa stalo?“

Na schodisku sa ozvali kroky a do izby vošla Vanessa. V ruke držala mobil. Aj ona plakala.

„Zaspala,“ oznámila im. „Povedala som jej, že keby niečo, má zakričať alebo poslať esemesku.“

„Vanessa, hovoríš o Anne-Karin?“ dovtípila sa Ida. „Čo sa vlastne stalo?“

Vanessa si sadla do kresla a mobil odložila na konferenčný stolík. Všetky tri hodnú chvíľu sedeli mlčky.

Ida pristúpila k Vanesse. Vedela, čo sa stane, ešte skôr, ako sa pokúsila dotknúť jej pleca. Jej ruka prešla priamo cez Vanessa a pohovku.

Nie celkom mŕtva, nie celkom mŕtva, nie celkom mŕtva.

„Povedala si o Anne-Karin otcovi?“ opýtala sa Vanessa.

„Chcel prísť domov, ale povedala som mu, že bude lepšie, ak s ňou teraz budeme samy,“ odvetila Minoo. „Aj tak má dosť práce pre ten požiar.“ Znovu si navlhčila pery jazykom. „Práve sa dozvedel o tele, ktoré polícia našla v nemocnici.“

„Takže je naozaj mŕtvy,“ konštatovala Vanessa s úľavou.

Nech už zomrel ktokoľvek, zjavne nepatril k Vanessiným obľúbencom.

„Polícia predpokladá, že sa prebral z kómy, podarilo sa mu vstať a od námahy dostal infarkt,“ doplnila Minoo.

Rozprávali sa o Maxovi.

„Povedal, že nič nie je tak, ako si myslíme,“ pokračovala Minoo.

„To povedal Max?“ začudovala sa Linnéa.

Minoo prikývla. Idu zaplavil chlad.

„Chceli ťa iba znervózniť. On a démoni,“ utešovala ju Vanessa. „Určite to nič neznamená.“

Niečo to však znamenalo. Ida si tým bola istá, pretože vedela toľko toho, o čom ostatné nemali ani tušenia, veci, o ktorých im ochrancovia nepovedali. Ako napríklad to, že vyvolené predstavujú kľúč a ten nie je kompletný.

Ida im to musí povedať.

Azda by na seba mohla upozorniť elektrickým výbojom. Pokúsila sa napojiť na svoju mágiu. Nič sa však nedialo. Bola rovnako nemagická ako vtedy, keď si vymenili telá. Nemagická a poriadne frustrovaná.

„Haló!“ vykrikla.

„Čo sa s ním vlastne stalo?“ spýtala sa Vanessa. „Prečo zomrel?“

„Musíte ma počúvať!“ kričala Ida. „Veď sa trochu sústreďte, došlo!ka!“

Skúsila kopnúť do stola. Noha jej však cezeň prešla a Ida mala čo robiť, aby udržala rovnováhu.

„Neviem,“ priznala Minoo. „Ale pripadalo mi, akoby doňho démoni napumpovali príliš veľa mágie. Jeho telo to nezvládlo.“

Ida sa začala prechádzať sem a tam po podlahe. Ako to, že ju cíti pod nohami, keď sa nemôže ničoho dotknúť?

„Čo to má celé znamenať?“ vykrikla.

„Čo vravia ochrancovia?“ opýtala sa Linnéa.

„Kniha schém so mnou odmieta hovoriť,“ povedala Minoo.

V nasledujúcej chvíli Ida kútikom oka zachytila blížiacu sa sivosť.

„Nie!“ bránila sa, no obývačka už bola preč.

Najradšej by sa rozkričala z plného hrdla, no neodvažovala sa.

Rozbehla sa. Tentoraz netrvalo dlho a v diaľke zbadala modrasté svetlo.

Kancelária osvetľovaná stropnými lampami so žiarivkami.

Na pohovke sedela Minoo spolu s Annou-Karin a na stoličke vedľa nich Minooin otec. Mladá žena s krátkymi na blond odfarbenými vlasmi a s pírsingom v nose si za stolom listovala v nejakých papieroch. Minoo a jej otec ju napäto pozorovali. Anna-Karin hľadela na svoje ruky.

„Haló?“ skúsila Ida, hoci tušila, že to nemá význam.

„Chápem, že sa práve nachádzate vo veľmi ťažkej situácii,“ prehovorila žena priateľsky.

Ida na kratučkú chvíľu uverila, že sa prihovára jej.

„S otcom ste nikdy neudržiavali kontakt,“ pokračovala žena. Pozrela na Annu-Karin. „Rozumiem tomu správne?“

„Ani neviem, či vôbec žije,“ odvetila Anna-Karin sotva počuteľne.

„Chápem,“ zopakovala blondína. „Váš starý otec býva v domove dôchodcov?“

Anna-Karin prikývla.

„A vaša mama nemala nijakých súrodencov. Sú nejakí ďalší príbuzní, s ktorými ste v kontakte?“

„Nie.“

Idino srdce zovrela ľadová ruka. Teraz to už chápala. Mama Anny-Karin je mŕtva. To preto nebola s ostatnými, keď sa rozprávali o Maxovi.

„Ešte ste nedovršili osemnásť rokov,“ poznamenala žena, celkom iste nejaká sociálna pracovníčka. „Takže najskôr si budeme musieť Falkovcov Karimiovcov preveriť. Až potom môžeme oficiálne odobriť váš úmysel bývať u nich.“

„Je to skutočne nutné?“ nezdalo sa Minooinmu otcovi. „Samozrejme, je dobré, že ste takí dôkladní, ale do jej osemnástych narodenín zostáva len zopár mesiacov.“

„Ide iba o formalitu,“ uistovala ho sociálna pracovníčka. „Zatiaľ môže u vás Anna-Karin bývať.“

Zdalo sa, že Minoo a jej otcovi odľahlo. Anna-Karin zo seba vydala akýsi zvuk, ktorý mohol byť myslený ako poďakovanie.

„Vaša mama nemala založenú žiadnu životnú poisťku,“ pokračovala sociálna pracovníčka. „Zanechala vám však malú hotovosť. Kým disponujete finančnými prostriedkami, nemáte nárok na nijakú dávku. Ale rodina Falková Karimiová bude dostávať príspevok po celý zvyšok vášho štúdia na gymnáziu.“

„Postaráme sa o ňu,“ uzavrel Minooin otec a neobratne potľapkal Annu-Karin po pleci.

Okolo Idy sa zo všetkých strán začala sťahovať sivá opona...

Opäť však nebola sama.

V jej blízkosti číhalo niečo neviditeľné.

Naslepo sa pustila do behu. Vpred, vpred, rýchlo kládla jednu nohu pred druhú.

Za sebou začula rev. Bol to však skutočne krik? Nezdalo sa jej to? Nemala v úmysle zastaviť a zistiť to.

Odrazu tu bolo svetlo. Tentoraz teplá ružovkastá žiara. Ida začula šplechot vln a zvuk panových flaut, pocítila vôňu tyčieniek a pach cigariet. Ktosi odríhal spôsobom, ako keby sa usiloval zbaviť hlienu, ktorý sa mu nahromadil v ústach. Ida práve bežala v ústrety tomu najodpornejšiemu zvuku na svete.

Vzápätí sa ocitla v Krištáľovej jaskyni. Rozhliadla sa vôkol seba, ale rozhranie bolo preč, rovnako ako tá neviditeľná vec.

Za pultom sedela s prekríženými rukami Mona Mesačná. Pohľadom zlostne prepichovala Vanessu, ktorá sa k nej nakláňala. Džínsové šortky mala také krátke, že jej odhaľovali nižšie partie zadku.

„Čo odo mňa vlastne chceš?“ zasipela Mona.

„Chcem vedieť, prečo ste ju nevarovali,“ odpovedala Vanessa.

Ida podišla bližšie. Určite sa rozprávali o nej.

„To som predsa urobila,“ odvrkla Mona. „Povedala som jej, aby nepremárnila čas, ktorý zostáva.“

„Ale zabudli ste dodať, že ide o jej mamu. Myslela si, že zomrie jej starký.“

Niežeby Ide nebolo Anny-Karin ľúto, ale želala si, aby sa niekedy rozprávali aj o nej. To si na ňu už nikto ani len nespomenie? Nikomu ani najmenej nechýba?

„Ctená slečna, čo najponíženejšie vás žiadam o prepáčenie,“ zaševelila Mona.

Zapálila si cigaretu a s buchnutím položila zapaľovač na pult. Jej lacné strieborné náramky zacinkali.

„Na čo sú človeku vaše prekliate veštby, keď mu aj tak povieť iba polovicu pravdy? Alebo niečo, čo je úplne mimo. Ako to, čo ste povedali Ide!“ hnevala sa Vanessa.

„Presne tak!“ súhlasila Ida.

Mona sa strhla a rozhliadla sa po predajni. Pohľad jej blúdil sem a tam okolo police, pred ktorou stála Ida.

„Vidíte ma?“ opýtala sa Ida.

Zrazu tú odpornú ženskú milovala. Pristúpila bližšie k pultu.

„Počujete ma?“

Mona sa znovu otočila k Vanesse.

„Aby bolo jasné,“ pokračovala. „Povedala som, čo som videla. Nie vždy dostanem celú prekliatu pravdu. Niekedy sú to iba záblesky a ja sa ich snažím vyložiť, ako najlepšie viem.“

Tvoj nasledujúci rok bude temný a komplikovaný. No dostaneš to, čo ti bolo prisľúbené. Takže asi stojí za to, aby si sa morila ďalej.

Pre niekoho, kto umrie hneď v ten večer, bola taká veštbá celkom nanič.

„Nie je v tom prípade vaša schopnosť úplne bezcenná?“ zakontrovala jej Vanessa a Ida dostala chuť jej zatlieskať.

„Vďaka mojim schopnostiam berieš plat,“ odbila ju Mona. „Takže sa buď pustiš do práce, alebo odtiaľto vypadneš. Nadobro. A keď budeš najbližšie potrebovať nejaké ekto, vieš, odkiaľ si ho môžeš...“

Zvonček nad dverami sa rozozvučal a Ida sa otočila. Bol to Leffe z Leffeho stánku. Voňal fajkovým tabakom a vodou po holení a zdalo sa, že sa dokonca pokúsil normálne obliecť.

„Vitajte,“ privítala ho Mona a počastovala ho svojím najzaliečavejším úsmevom.

Leffe čosi rozpačito zamrmľal. Mona sa zodvihla, odtiahla červený záves a vyvesila tabuľku PREBIEHA VEŠTENIE.

„Počkajte!“ vykrikla Ida. Ak je *niekto* vôbec schopný ju počuť, potom je to práve veštica. „Počkajte na mňa!“

Pobehla za Leffem k závesu. Na druhej strane však bolo iba rozhranie. A keď sa otočila, Krištáľová jaskyňa bola preč.

Znovu sa dala do behu. Jediné, čo počula, bol jej vlastný dych. Zrakom pátrala po ďalšom svetle. Našla ho temer okamžite. Odtiene však boli iba o čosi svetlejšie ako sivý zvyšok rozhrania. Vbehla medzi ne a bežala, až kým pod nohami nepocítila štrk.

V hmle pred ňou sa vynoril tanečný parket v Kärngruvane. Na pódiu sedeli Anna-Karin a Minoo. Linnéa s Vanessou stáli tvárou v tvár v strede parketu a držali sa za ruky. Na podlahe medzi nimi stála plastová fľaša s vodou.

Kým sa Ida odvážila pristúpiť bližšie, rozhľadla sa okolo seba. Stromy vypučali a drozdy švitorili ako pominuté. Prišla jar. Ida vyšla na parket.

Minoo neprítomne prechádzala prstami po striebornom kríži ležiacom vedľa nej. Kríž, ktorý mal zabrániť, aby ich odhalil nepriateľ. Bolo by neskutočne praktické, keby ho Ida mohla mať so sebou v rozhraní.

„Okej,“ ozvala sa Minoo a pozrela pritom na Vanessu s Linnéou. „Vyskúšajte to.“

Prikývli. Ida videla, ako ešte mocnejšie zovreli svoje ruky. Fľaša sa začala pohybovať sem a tam. Cez parket sa prehnal slabý vánok a postrapatil Vanessine čerstvo odfarbené vlasy.

Znenazdajky sa voda začala rinúť von z fľaše. Prúd pomaly stúpala nahor, pričom sa točil okolo svojej osi, kým fľaša neostala prázdna.

Vanessa sa zachichotala a voda sa so šplechotom rozliala po podlahe. Fľaša sa prevrhla a odkotúľala.

„*Sbit*,“ ulavila si Vanessa. „Už nevládzem.“

„Ale zvládli ste to,“ pochválila ju Minoo. Zdalo sa, že je úplne vo vytržení.

Jediný, kto sa neusmieval, bola Anna-Karin. Len tam tak sedela. A zatiaľ čo ju Ida pozorovala, hmla sa vrátila a zhltnúla ostatné vyvolené. Ida vykročila k nim, hoci vedela, že je neskoro. Vrátila sa do rozhrania.

Tentoraz nepotrebovala hľadať. Svetlo sa nachádzalo priamo pred ňou. Urobila prvý krok. Pod tancujúcimi závojmi hmly presvital asfalt. Spravila ďalší krok a vzduch sa vyjasnil.

Pred ňou sa týčil čierny skelet akejsi veľkej budovy. Pripadala jej známa a súčasne neznáma. Potom si všimla obhorený plechový vývesný štít. Bolo na ňom vidieť už len zopár písmen, podarilo sa jej však vyčítať z neho svoje vlastné priezvisko napísané starým známym nakloneným písmom.

Bola to píla.

Otcova píla.

Otec.

Ida nechcela myslieť na to, že tam mohol byť, keď horelo.

Začula hlas a obrátila sa. Vanessa sa k nej blížila vedno s Linnéou, zastali iba niekoľko metrov od nej.

„Tu nás nikto neuvidí,“ povedala Vanessa.

Vzala Linnéu za ruku. Ida si myslela, že znovu budú čarovať, ale namiesto toho sa pobožkali.

„Čo to robíte?“ nechápala Ida. „Čo to, došľaka, robíte?“

No ony v tom pokračovali. Vanessine ruky zabľúdili do zadných vreciek Linnéiných džínsov.

„Prepáčte, ale ako dlho to už takto spolu ťaháte?“ opýtala sa Ida a hlas jej preskočil do falzetu. „Vedeli o tom všetci okrem mňa?“

Linnéa sa zrazu odtiahla a cúvla krok dozadu.

„Čo sa deje?“ nechápala Vanessa.

„Nič. Len už musím ísť domov. Pripraviť si niečo na zajtra do školy.“

Vanessa vyzerala zmätene. Idu to neprekvapovalo. Linnéa sa správala ešte čudáckejšie ako zvyčajne.

„Aha,“ dostala zo seba Vanessa.

Rozhostilo sa nepríjemné ticho.

„Kedy to teda povieme ostatným?“ napokon sa ozvala Vanessa.

„Mali by sme im niečo povedať?“ zapochybovala Linnéa.

Vanessa na ňu mlčky civela.

„Tak som to nemyslela,“ dodala Linnéa rýchlo. „Ja len... Veď celkom nevieme, čo to vlastne je. Takže by sme mali asi trochu počkať. Teraz je tu predsa toľko ďalších vecí...“

„Fajn,“ povedala Vanessa rýchlo, hoci bolo zjavné, že sa jej to také vôbec nezdá.

Linnéa sa k nej znovu načiahla. Ešte raz sa pobožkali. A Ida si nemohla nespomenúť na Gustafa, na ich jediný bozk.

Kniha schém ju nalákala na bozk. Ako príjemnú odmenu za to, že urobí len to, o čo ju žiadajú ochrancovia. Museli však vedieť, že nepôjde o bozk, ale že sa jej G pokúsi zachrániť život dýchaním z úst do úst.

Ochrancovia museli vidieť, že zomrie.

No zrejme sú ako Mona, pomyslela si Ida. Azda nevidia celú pravdu alebo ju môžu pochopiť skreslene.

Sledovala Vanessu s Linnéou, ktoré sa pobrali smerom do centra mesta.

„Ochrancovia nám toho toľko nepovedali,“ nahlas uvažovala Ida. „Prečo pred nami niektoré veci taja? Nerozumiem...“

Opäť sa rozhliadla po zhorenej píle. Vietor sa s dunením preháňal jej konštrukciou.

Otec.

Nebol tu, keď horelo, však? uistovala sama seba. Nebol tu... Nebol tu...

Okolo nej sa spustila sivá opona. Ida sa dala do behu, pohľadom pátrajúc na všetky strany, keď tu prudko zastala. Pred nohami sa jej zjavila červená žiara. Červená ako na semafore. Červená znamená *stáť*. V dohľade neboli nijaké iné farby.

Zažmúrila oči a skočila.

Keď ich otvorila, uvidela na oblohe krvavočervený mesiac.

11

Ida počula zvuk zurčiacej vody. Stála na čistinke obkolesenej ihličnatými stromami. Na nebi žiaril krvavočervený mesiac, vydával však také bledé svetlo, že svet navôkol pripomínal skôr čiernobiely film. Mŕtva tráva sa trblietala pod nánosom mrazu.

Ide pod nohami zapraskal konár a ona nadskočila. Vzápätí zachytila mocné špliechanie. Medzi kmeňmi stromov sa v mesačnom svetle lietotal potôčik. Ktosi sa cezeň brodil. Ida zazrela bledú tvár a svetlé šaty. Matilda. Pohybovala sa medzi stromami.

„Matilda!“ zavolala na ňu Ida s neskutočnou úľavou.

Matilda vyšla na čistinku. Jej svetlá nočná košeľa nasiaknutá vodou vydávala mľaskavý zvuk. Oči mala vytreštené. Pohybovala sa ako námesačná. Ako diaľkovo ovládaný robot.

A vtedy Ida pochopila.

Toto bol *Matildin* krvavočervený mesiac. Toto bol Engelsfors v sedemnástom storočí.

„Nie,“ dostala zo seba. „Prosím.“

Matilda prudko zastala a padla na kolená. Na pleci jej pristál čierny vták.

Mala Matilda familiára?

V korunách borovíc sa ozval šum. Ide sa zazdalo, že počuje šepot. Množstvo hlasov, ktoré splývali do jedného.

Neboj sa. Nechceme ti ublížiť. Pomôžeme ti.

Bol to mäkký, dobroprajný hlas. Hoci reč znela inak, stále to bola švédčina a Ida bola presvedčená, že by jej mohla porozumieť aj bez svojich novonadobudnutých geniálnych jazykových znalostí.

Matildin meravý postoj sa stratil a Ide došlo, že znovu získala kontrolu nad svojím telom. Schúlila sa na zemi. Vzala vtáka do náručia a začala ho hladkať po perí.

Si vyvolená, povedali hlasy ako jeden. Zachrániš svet pred zlom, ktoré sa usiluje dostať do nášho sveta. Posledný portál sa nachádza tu v Engelsforse a ty ho zatvoríš.

„To nie je možné,“ zašepkala Matilda. „Nemôžem byť vyvolená...“

Všimla si si, že tvoje schopnosti sú čím ďalej, tým menej predvídateľné. Silnejšie. Je ťažšie ich kontrolovať. Máš strach.

„Áno,“ zašepkala Matilda a po lícach jej začali stekať slzy. „To mám.“

Nemôžeš si dovoliť spochybňovať svoj osud. Teraz ťa pred pohľadom nepriateľa chráni mocná ochranná mágia. No tá nebude pôsobiť večne.

„Nepriateľ? Démoni?“ zašepkala Matilda vydesene.

Áno. Ak zvíťazia, svet pohltia plamene.

„Kto ste?“

Sme ochrancovia. Bdieme nad osudom ľudstva od počiatku vekov. Založili sme Radu, no Rada na nás zabudla. Bezťak sú jej členovia priveľmi úzkoprsí, aby to pochopili. Povedz im, že si bola povolaná, o nás však nehovor.

Ida tuho zažmúrila viečka.

„Nechcem tu byť,“ úpenlivo prosila. „Chcem sa dostať naspäť. Späť do prítomnosti.“

Čo je však prítomnosť, keď sa môže presúvať v čase sem a tam? Je minulosť, prítomnosť a budúcnosť v skutočnosti jedno a to isté? Nespomínala im Adriana čosi o tom, že čas je v podstate kruh? Ale čo to znamená?

Ida otvorila oči. Miestnosť s holými, nabielo omietnutými stenami, ktoré akoby pulzovali v mihotajúcej sa žiare ohňa. Ohňa, ktorý blľal modrým plameňom. Bol magický.

Pri stole stála Matilda. Oblečené mala jednoduché sivé šaty. Rozpustené dlhé červenoplavé vlasy jej spočívali na chrbte. Na stole pred ňou horela v cínovom svietniku svieca. Vedľa nej ležal strieborný kríž. Vyzeral navlas rovnako ako Nicolausov kríž. Mohol to byť on? Musí to byť

on, nie? Nicolaus sám stál totiž pri jednom z nevelkých okien. Mal na sebe čiernu kňazskú sutanu s bielym golierikom. Jeho vlasy boli tmavšie a dlhšie, tvár mu brázdilo menej vrások. Pri nohách mu ležala Mačka, jeho familiár. Mala obe oči a jej srst bola hustá, lesklá.

Vedľa Nicolausa stáli štyria muži. Každému z nich visela na krku strieborná retiazka s hľadačom. Najtučnejší z nich držal Knihu schém. Hoci Ida nebola odborníčka na módu sedemnásteho storočia, nebolo pochyb, že ich odev bol drahý. Svedčili o tom výrazné farby a čipkované manžety vytrčajúce zo širokých rukávov ich kabátcov. Tučný muž s knihou bol odetý do tmavozeleného kabátca bohato zdobeného zlatou výšivkou. Bolo zjavné, kto tu má hlavné slovo. Pretože aj keď Ida nevedela nič o hierarchických rebríčkoch tých čias, vodcu spoznala na diaľku.

„Tak si už pohnite,“ ozval sa tučko. „Nechceme tu stáť celú noc.“

„Isteže nie, majstre,“ odvetil jeden z mužov.

Ida si ho predtým nevšimla. Bol ukrytý v tieňoch, teraz však vystúpil na svetlo. Mal plavé vlasy po pleciah a rovnaké fúzy ako ostatní. Na rozdiel od nich však nemal na sebe kňazskú sutanu. Bol fakt veľmi pekný.

„Matilda,“ oslovil ju. „Mohla by si nám zopakovať tri základné ustanovenia Rady?“

„Nie je dovolené praktizovať mágiu bez povolenia Rady,“ odrecitovala Matilda. „Nie je dovolené používať mágiu s cieľom porušovať nemagické zákony. A nie je dovolené odhaliť svoju čarodejnícku identitu pred nemagickou verejnosťou.“

Muž prikývol a priateľsky sa na ňu pozrel.

„Dobre. A vedela by si nám vysvetliť rozdiel medzi školenou a prirodzenou čarodejnicou?“

Nicolaus nervózne pozrel na svoju dcéru.

„Ovládať mágiu sa môže naučiť každý,“ začala. „No väčšina ľudí nikdy nezíska magické schopnosti, ak ich v sebe neprebudí poctivou prácou. Potom sa stanú školenými čarodejníkmi. Množstvo schopností však závisí od charakteru a nadania každého jednotlivca.“

Obrátila zrak na muža a zadívala sa mu priamo do očí.

„Prirodzená čarodejnica nemá na výber,“ pokračovala. „Ona alebo on sú nositeľmi síl, ktoré sa skôr či neskôr prebudia. Školená čarodejnica si mágiu vyvolí, prirodzená čarodejnica je ňou postihnutá.“

Na tom, čo hovorila, nebolo nič arogantné, no napriek tomu sa Matilde podarilo, aby to tak vyznelo. Ida spozorovala, že Nicolaus ešte väčšmi znervóznel.

„Použila si slovo postihnutie,“ konštatoval muž s plavými vlasmi. „Ľudia v tom však zrejme vidia skôr privilégium.“

„Istotne, barón Ehrenskiöld,“ odvetila Matilda mechanicky.

Ehrenskiöld. Muselo ísť o Alexandrovho predka. Vyzeral bledší, nebol taký vysoký ani tmavovlasý. No najväčší rozdiel bol v tom, že tento Ehrenskiöld pôsobil priateľsky.

„Odpovedala si správne,“ zakončil. „Prejdime teda k praktickej časti skúšky. Si pripravená?“

Matilda prikývla.

Pozrela sa na sviecu na stole, ktorá horela vysokým plameňom. Zhlboka sa nadýchla a vystrela ruku, pomaly ju približovala k ohňu.

Keď bola Ida malá, neraz sem a tam prechádzala prstom cez plamienok sviečky, aby ohúrila Lottu s Rasmusom. Teraz Matilda robila to isté. Robila to však pomaly. Príliš pomaly. A keď ruku podržala uprostred plameňa, svieca vydala sykotavý zvuk. Napriek tomu sa zdalo, že na Matildinej ruke neostali stopy plameňa.

Nicolausovi očividne odľahlo a barónovi Ehrenskiöldovi tiež.

„Oheň jej neublíži,“ vyhlásil.

„To nič nedokazuje,“ namietol tučný muž, ktorého volali majster.

Pred Idou sa zhmotnila hmla, ale vzápätí zmizla rovnako rýchlo, ako prišla.

Svet osvetľoval celkom obyčajný biely mesiac v splne. Matilda kráčala po úzkom chodníku spolu s barónom Ehrenskiöldom. Ida ich nasledovala. Mali namierené k jazeru. Hoci jeho okolie vyzeralo inak a chýbala tu piesočná pláž, Ida hneď pochopila, že ide o Dammsjön.

„Neznepokojuj sa,“ chlácholil barón Ehrenskiöld Matildu tlmeným hlasom. „Verím, že to, čo si povedala o noci s krvavočerveným mesiacom, je pravda. Si vyvolená, a preto ťa ochráni aj vodný živel.“

Matilda neodpovedala. Ida videla, ako veľmi sa bojí, aj to, ako sa to usiluje skryť. Jej familiár krúžil v povetrí nad ňou.

Na breh ktosi vytiahol pramicu. Sedel v nej muž odetý v sivom. Pri vode čakal ďalší muž v sivom, držiaci fakľu. Bol tu i tučko a ďalší muži, ktorých videla v miestnosti. Aj Nicolaus. Stál celkom nehybne, zatiaľ čo Mačka sa nepokojne premávala sem a tam po brehu, nespúšťajúc z Matildy oči.

Matilda zastala pri pramici a založila si ruky za chrbát. Ehrenskiöld vzal zo zeme povraz a zviazal jej ich.

„Zatiahnite ho poriadne,“ nariadil mu majster.

„Myslím si, že takto to stačí, pane,“ odvetil Ehrenskiöld pokojne.

Sklonil sa a sputnal Matilde aj nohy. Potom ju vzal do náručia a odniesol k pramici. Matilda sa usilovala pozrieť do očí Nicolausovi, no ten sa jej pohľadu vyhýbal.

Vzápätí sa Ide pred očami zodvihol mohutný nános hmly.

Boli späť v miestnosti s bielymi stenami.

V ohnisku blál modrý oheň. Matilda sedela priviazaná k stoličke. Ida bola presvedčená, že nebyť povrazu, ktorý ju pevne obopínal, zosunula by sa na podlahu. Hlava jej ovisala. Celá bola od blata, aj vlasy ním mala zlepené. Zdalo sa, že melie z posledného.

Ehrenskiöld ju jednou rukou držal za plece. V druhej zvieral naostrený nôž.

„Tak už začnite!“ zvolal majster, stojaci na opačnej strane miestnosti. „Aby sme si mohli byť istí, postačí už len jedna skúška!“

Vyzeral, že sa naozaj teší. A publikum bolo väčšie ako naposledy. Okolo Matildy sa tlačili dobré dve desiatky mužov. Na okraji skupinky stál Nicolaus. Prosebné hľadel na Ehrenskiölda.

„Majstre,“ obrátil sa Ehrenskiöld na tučného muža. „Presvedčili sme sa, že ovláda päť živlov. Nesvedčí to vari o tom, že je vyvolená?“

Tučkov úsmev zvädol. Pohľadom prešiel z baróna Ehrenskiölda na Nicolausa.

„Ak sa na to kňaz nedokáže pozerat', nech opustí miestnosť!“ vyhlásil. Nicolaus zamrmľal čosi na ospravedlnenie a zvesil hlavu.

„Začnite už!“ nariadil majster.

Ehrenskiöld sa zhlboka nadýchol. Potom náhle zabodol nôž priamo do Matildinej ruky, ktorá spočívala na opierke stoličky.

Jej krik splynul s Idiným. Ehrenskiöld vytiahol nôž a kamennú podlahu skropila krv. Matilda zmĺkla. Stratila vedomie.

Ida pozrela na Nicolausovu strnulú tvár. Na jeho odvrátený pohľad.

„Prečo nič neurobíš?“ kričala. „Je to tvoja dcéra!“

Ehrenskiöld sa sklonil nad Matildinu ruku. Znovu sa narovnal.

„Prestala krváčať,“ konštatoval a odložil dýku na stôl. „Rana sa už začala hojiť. Ovláda aj živel dreva.“

„Vážení páni,“ ozval sa majster a nadšene sa otočil k mužom v miestnosti. „Máme tu vyvolenú!“

Nános hmly sa prehnal popred Idu tak rýchlo, že si ho temer nevšimla.

Znovu sa ocitla v lese. Pomedzi kmene stromov presvitalo slnko. Pri potoku čupela Matilda. V rukách držala svojho familiára.

„Odpusť mi,“ šepkala, hľadiac vtáka po perí. „Rituál inak nebude fungovať. Robíme to pre dobro tohto sveta.“

Mocne zavrela viečka a ponorila vtáka do potoka. Vták metal krídlami tak divoko, že jej voda postriekala ruky i tvár. Ida si všimla dve čierne perá, ktoré odniesol prúd.

Opäť sa objavila hmla a Ida sa po tretí raz našla v bielej miestnosti. Oknami dnu prenikalo chladné denné svetlo. Matilda sedela na tej istej stoličke. Pohľad mala upretý na predmety zoradené na stole pred ňou. Ida jeden z nich spoznala. Prišlo jej nevoľno. Preto Nicolaus poznal mučiaci nástroj, ktorý mala Adriana vo svojej kancelárii. Tento mu bol podobný.

Nicolaus stál pri ohnisku vedno s Ehrenskiöldom. Majster zaujal spolu s mužmi v sivom, ktorých Ida poznala od jazera, miesto pred Matildou. Na jeho tvári už nebolo ani stopy po nadšení.

„Pozri na ne!“ oslovil majster Matildu, ukazujúc na nástroje. „Rada nebola vždy taká civilizovaná ako dnes. No nebudeme sa rozpakovať použiť ich, aby sme ťa donútili hovoriť.“

Bože, ako len Ida toho tučniaka neznášala. Bol *zlý* takým zvráteným spôsobom.

Zdalo sa, že Matilda omdlie od strachu. Napriek tomu pozrela majstrovi do očí.

„Príde nový vyvolený,“ vyhlásila. „Nieкто, kto bude mocnejší ako ja.“

Majster buchol pästou do stola tak, že mučiace nástroje nadskočili a Matilda sa strhla.

„Drahá Matilda,“ podišiel k nej Ehrenskiöld. „Odpovedz majstrovi. Prečo si sa vzdala svojich schopností? Jestvuje spôsob, ako ich získať späť?“

„Urobila som to kvôli vám,“ povedala Matilda tvrdošijne. „Kvôli všetkým.“

„Ty malá nehanebná pobehlica!“ zreval tučko, celý červený v tvári.

Matildu na stoličke hodilo dozadu, no nespustila z neho zrak.

„Nezáleží na tom, čo so mnou urobíte,“ pokračovala. „Nič vám nepoviem. Prisahala som.“

„Ahá, takže ty si *prisahala*?“ zručol majster.

„Áno,“ odvetila Matilda.

„A kto si tú prisahu vynútil?“

„Len to povedz!“ nezdržala sa Ida.

Chcela, aby im to Matilda povedala a tak sa zachránila. Ale Matilda iba zavrtela hlavou. A Ida už vedela, ako sa to celé skončí. V snoch spre-vádzala Matildu cestou na voze, ktorý ju viezol na popravisko. Budila sa s pachom dymu vo vlasoch.

„Čas sa takmer naplnil,“ upozornil majster. „Naše mená mohli vstúpiť do dejín. Posledný portál!“

Jeho tvár nadobudla fialovočervenú farbu, dýchal nosom a namáha-vo pritom fučal.

Ida uvažovala, či mu nehrozí infarkt. Dúfala, že áno.

„Majstre,“ ozval sa Ehrenskiöld. „Dievča sa zjavne pomiatlo na rozume...“

„Už teraz sa o nej v dedine šíria reči,“ prerušil ho majster. „Nech ju súdia za čarodejníctvo. To bude primeraný trest.“

Nicolaus zalapal po dychu. Stále však mlčal. Iba tupo civel do podlahy.

„Pri všetkej úcte,“ zasiahol Ehrenskiöld. „Nie je to zbytočne tvrdé?“

„Na hranici sa vždy nájde jedno miesto navyše!“

Ehrenskiöld sklopil zrak. Nepovedal nič.

„Zostaneme na tomto Bohom zabudnutom mieste, kým spravodlivosti nebude učinené zadosť,“ dodal majster. „Uväznite ju!“

Muži v sivom zdvihli Matildu zo stoličky.

„Nedotýkajte sa ma!“ vykrikla.

Metala sa a bojovala, no nemala proti nim nijakú šancu. Iba sa zasmiali a odviekli ju z miestnosti. Majster ich nasledoval. Ida vedela, že nik z nich sa už z Engelsforsu nedostane živý. Nicolaus ich zamkne v kostole a potom ho podpáli. Dobré im tak. Z tučka sa stane prepečené prasa.

Nicolaus pristúpil k stoličke, na ktorej ešte pred chvíľou sedela Matilda. Dotkol sa jej operadla. Klesol do podrepu.

„Poslal som ju na smrť,“ šepkal. „Zavraždil som svoje vlastné dieťa.“

Ehrenskiöld podišiel k nemu a pomohol mu vstať.

„Musíš sa pozbierať,“ napomenul ho.

„Henrik, povedz, čo mám robiť? Pomôž mi, drahý priateľu.“

Henrik Ehrenskiöld sa rýchlo poobzeral okolo seba a potom sa sklonil tesne k Nicolausovmu uchu. Ida musela podíť bližšie, aby niečo počula.

„Pomôžem ti,“ povedal mu. „Postarám sa, aby mi v Matildinom prípade pripadla úloha sudcu. A nájdem spôsob, ako majstra obmäkčiť.“

Nicolaus sa snažil niečo povedať, ale jeho slová udusil plač. Henrik Ehrenskiöld ho objal.

Ida ich zmätene pozorovala. Pretože Henrikov súcit vyzeral dokonale úprimne. A predsa to musel byť *on*. Nicolausov starý priateľ. Ten, kto-

rý Nicolausa podviedol, ten, čo mal Matildu ušetriť, ale nechal ju zažiť zhorieť na hranici.

„Never mu, Nicolaus!“ vykrikla. „Podvedie ťa! Musíš niečo urobiť! Musíš ju zachrániť!“

Uvedomila si však, že keby Nicolaus podnikol čokoľvek, zmenil by tým chod dejín.

Odrazu ju premkol smrteľný strach. Zdalo sa, že do svojho okolia nemôže nijako zasahovať, ale čo ak to urobila nevedomky? V škole raz čítali nejaký hlúpy román o mužovi, ktorý sa dostal do doby, keď žili dinosaury. Náhodou pristúpil nejaký hmyz, a keď sa vrátil, zistil, že celý svet sa zmenil.

Keď prišla hmla, Ida pocítila úľavu.

V rozhraní sa dala do behu a upaľovala tak rýchlo, ako len vládala. Videla iné svetlo, žiarivo žlté, blčiace, od ktorého sa šíril zápach dymu, počula dunenie ohňa a vedela, že tam umiera Matilda spolu so svojou matkou, ktorá sa za ňou vrhla na hranicu. Ida nebežala tým smerom. Odrazu svetlo zmizlo a všetko opäť obostrela sivosť.

„Už ma to fakt začína unavovať,“ zašepkala Ida.

No bežala ďalej. Čo iné mohla robiť?

II

12

Okná v školskej knižnici boli pootvárané. Zvonka sa ozývali vzrušené hlasy ľudí, ktorí mali dva týždne pred skúškami, no vnútri bolo ticho. Všetci, čo si zvolili výtvarné zameranie, tu vystavili svoje práce z uplynulého roka. A iba oni si ich prezerali.

Ľahký prievan spôsobil, že prišpendlená koláž na stene zašuchotala. Linnéa stála pred zarámovaným obrázkom, ktorý visel vedľa nej. Vybral ho Petter Backman. Išlo totiž o jednu z mála kresieb, ktorá zostala po Olivii, keď sa po vianočných prázdninách nevrátila do školy. Jeden zo série jej autoportrétov. Dievča s modrými vlasmi plačúce čiernymi slzami.

Linnéa si predstavila Oliviu. Jej riedke vlasy. Medzery zívajúce na miestach, kde mala zuby.

Všetko si zničila! Elias sa teraz nevráti! Už nikdy sa nevráti!

To bolo posledné, čo jej Olivia povedala.

Spomenula si tiež na slová, ktoré ona povedala Olivii.

Oklamali ťa.

Rozmýšľala, či Olivia žije. A ak áno, či sa stále považuje za vyvolenú. Či verí, že Linnéa naozaj sabotovala Eliasovo zmŕtvychvstanie.

„Je to také zvláštne, že je preč.“

Linnéa sa otočila. Stála tam Tindra. Fialovočierne dredy jej spočívali na chrbte, obočie mala vyholené.

Raz za čas sa stretli u Jonteho. Tindra patrila k tým, ktorí sa Linnéi po tom, čo prestala chodiť na párty, už neozývali. Ocitli sa v rozličných svetoch, hoci boli spolužiačky a ešte stále niekedy sedeli v jedálni za spoločným stolom.

„Dúfam, že len vypadla z mesta, aby sa vrhla v ústrety dobrodružstvám,“ dodala Tindra. „Tak, ako o tom vždy rozprávala.“

Usmievala sa, no zjavne neverila tomu, čo povedala. Neverila, že by toho Olivia bola schopná.

Nemala však ani len potuchy, čoho všetkého bola Olivia v skutočnosti schopná.

Požiadala ma, aby som ho pomstila. Zakaždým, keď som zabila niekoho, kto mu ublížil, sa moja sila zväčšila!

Linnéa myslela na ľudí, ktorých Olivia zavraždila. Psychologička Regina, ktorú si Elias tak oblúbil. Učiteľka zo základnej školy Leila, matka dvoch detí. Riaditeľ Svensson, neškodný starý muž. A Jonte. Jonte, ktorý bol sám zodpovedný za zničenie toľkých životov. Napriek tomu si nezaslúžil zomrieť.

„Vieš, že ľudia uzatvárajú stávky?“ spýtala sa jej Tindra, pričom jej pírsing na jazyku cinkol o zuby. „Či sa vyparila dobrovoľne, alebo sa jej niečo stalo.“

Linnéa pred sebou videla krehké, vychudnuté telo, ktoré odnášal Alexander. Krvavé slzy stekajúce po bledých lícach.

Skoro ako na jej autoportrétoch.

A uvedomila si, že Olivia napokon dostala to, po čom túžila. Všetci teraz o nej hovoria. Všetkých fascinuje. Všetci chcú vedieť viac.

„Doriti,“ ukázala Tindra na jeden z obrázkov. „To je tvoje? Bomba!“

„Vďaka,“ vyhrklo z Linnéy.

„Viem si predstaviť, ako si sa cítila, keď si ho maľovala,“ poznamenala Tindra.

Linnéa sa zahľadela na svoje dielo. Usilovala sa ho vidieť očami niekoho iného. Premýšľala, čo vlastne prezrádza.

Dlho váhala, kým si zvolila techniku maľovania tušom. Išlo o kvetinový aranžmán v tvare srdca, v ktorého strede vytrčalo anatomicky znázornené krvácajúce srdce.

Premýšľala, či by Vanessa pochopila, že ten obrázok bol o nej. A že to tak stále je.

Nikdy by si nepomyslela, že by o ňu Vanessa mohla mať záujem, a bola nesmierne šťastná, keď zistila, že sa mylí. Vzápätí ju však opanoval neskutočný strach. Mať Vanessu a potom ju stratiť by bolo také bolestné, že by to zrejme neuniesla. A vedela, že sa to stane. Že ju stratí. Keď Vanessa pochopí, kto Linnéa vlastne je, aký je cvok, rýchlo ju omrzí.

Nech je už medzi nami čokoľvek, mala by som to čo najskôr ukončiť, hovorila si Linnéa. Nikdy nám to nebude fungovať. Bude lepšie, ak tomu spravím koniec sama. Radšej uprednostniť čistý rez, kým sa rozšíri infekcia nezlučiteľná so životom.

Narastala v nej panika, pichľavý chlad spôsobil, že jej na celom tele vyrazil pot.

„Si v pohode?“ všimla si to Tindra.

„Nie,“ priznala Linnéa. „Panická úzkosť.“

„Chceš na to niečo?“ ponúkla sa Tindra a začala sa prehrabávať vo svojej taške. „Myslím si, že mám...“

„Nie, ďakujem,“ odmietla Linnéa rýchlo. „Zatiaľ sa maj.“

Rýchlo vyšla z knižnice. Vnímala hlasy na schodisku okolo seba, no kým po ňom schádzala, upierala pohľad na kamene, počítala fosílie, aby udržala v šachu dotieravé myšlienky.

Nevedela si predstaviť, ako zvládne pohreb, ktorý ju čakal popoludní. Musela to však urobiť kvôli Anne-Karin.

Keď zišla do vestibulu, ktosi do nej vrazil. Padla na chrbát, pričom stratila tašku.

„Čo, dopekla!“ zasipela a zdvihla zrak.

Uškríňal sa na ňu Erik Forslund.

„Och, *prepáč*,“ zatiahol. „Tak *strašne* ma to mrzí.“

Ten úškrn. Ten istý úškrn ako na Kanalbrone, keď ju prinútil skočiť. S dunením v nej narastala panika.

„Dúfam, že som ti neublížil,“ dodal. „To by som nechcel.“

Robin stál pol kroka za ním. Linnéa si spomenula, že na moste zaváhal. Váhal, a predsa urobil všetko, čo od neho Erik žiadal.

Načiahla sa za svojou taškou, keď sa pred ňou zjavila Robinova ruka. Pozrela Robinovi do očí a uvedomila si jeho silné pocity viny, ako aj čosi, čo pripomínalo čistý strach.

„Chod' dočerta!“ vyprskla a Robinova ruka ochabla.

Postavila sa na neisté nohy a pobrala sa preč. Srdce jej búšilo tak prudko, až jej hučalo v ušiach.

„Ty si teda džentlmen,“ počula Erika za svojím chrbtom posmievat sa Robinovi. „Zamiloval si sa?“

13

Anna-Karin pritlačila ostrie lopatky a nakrojila slanú tortu. Lepkavé vrstvy majonézy a špongiovitý chlieb, lesknúce sa plátky marinovaného lososa a pečeného mäsa, mesiačky uvarených vajec s tenkým zeleným okrajom okolo bielka. Hnusilo sa jej to, no napriek tomu bola schopná zjesť celú tortu na posedenie. Opatrne si kúsok naložila na tanier.

Bola taká vyčerpaná. Ako keby nikdy neprecitla zo spánku. Mohla by si pokojne ustlať a zaspáť tu na podlahe spoločenského domu. To jediné teraz mala chuť robiť. Ješť a spať.

Je to pohreb mojej mamy, pomyslela si a vzala si servítku a príbor. Moja mama je mŕtva. Už sa nevráti. Už nikdy ju neuvidím.

Necítila však nič. Nič okrem vágneho pocitu hanby za to, že nedokáže cítiť nič iné, a okrem túžby, aby bol tento deň už za ňou. Nechcela tu byť, presne tak ako pred chvíľou nechcela byť v kostole, nechcela počúvať kňaza, tváriť sa, že odrieka žalmy, nechcela pred skúmavými pohľadmi ostatných podísť k rakve a položiť na ňu ružu.

Na pohreb prišlo prekvapivo veľa ľudí. No zväčša išlo o starkého priateľov. Anna-Karin premýšľala, či už Stian stihol povedať Åkemu, aká bola nemožná.

Pristúpila k starkému, ktorý sedel na invalidnom vozíku. Pozerala do zeme, pričom dúfala, že vlasy ukryjú jej tvár a smútoční hostia si nevšimnú, že neplače. Všetci tí, čo sem dnes prišli za ňou a za starkým a opatrne sa im prihovárali rozváznymi hlasmi, sa predsa musia čudovať, že neprejavuje smútok.

Od tej noci v nemocnici neplakala. Veko, ktoré držalo jej slzy toľké roky uväznené pod povrchom, bolo späť. Ako pritavené.

Položila tanierik na stôl dekorovaný bielymi servítkami a posadila sa vedľa starkého.

„Si si istý, že si nič nedáš?“ opýtala sa ho.

Potriasol hlavou. Mal kalný pohľad.

„Nemám chuť,“ povedal potichu.

Anna-Karin sa zahľadela na svoju porciu torty. Zdala sa jej neprimerane veľká. Starký akoby cítil, na čo myslí, ju potľapkal po ruke.

„Ale ty sa najedz, dievčatko. Potrebuješ to.“

Anna-Karin si nabrala kúsok torty na vidličku a vložila si ho do úst. Jedla rýchlo a cieľavedome, aby si jej telo nezmyslelo povedať dosť.

V kostole si po prvýkrát uvedomila, ako veľmi dúfala, že sa zjaví. Pristihla sa pri tom, že pátra pohľadom po tvárach v radoch lavíc, hľadajúc staršiu verziu muža z fotografií. Staffan. Jej otec. Muž, o ktorom jej starý otec rozprával vlastne iba jeden jediný raz.

No zrejme nemal v sebe dostatok lásky... Miu takí muži vždy priťahovali. Takí, čo nemali veľmi čo ponúknuť.

Vedel vôbec, že je mama mŕtva? A ak to vedel, mal v úmysle sa s Annou-Karin spojiť?

Torta v jej ústach zväčšovala svoj objem. Anna-Karin kútikom oka zazrela Minoo, ktorá sa postavila vedľa nej.

„Smiem si prisadnúť?“ opýtala sa Minoo.

Anna-Karin prikývla. Ak nebude nič hovoriť, ľudia si možno pomyslia, že má hrdlo stiahnuté od žiaľu.

„Prinesiem ti niečo na pitie,“ ponúkla sa Minoo a odložila si tanierik.

Anna-Karin znovu prikývla.

„Môže byť minerálka? Neochutená, alebo s citrónom? Alebo si dáš radšej niečo sladké?“

Keď Anna-Karin neodpovedala, Minoo sa pobrala k stolu s radmi fliaš. Anna-Karin sledovala, ako jednou rukou berie oba druhy minerálok a druhou pomarančovú limonádu a citrónovú sódu. Vyzerala unavená. Určite ju zase prenasledovali nočné mory o Maxovi. V posledných týždňoch sa Anna-Karin v noci často budila na jej krik.

Bez Minoo a jej otca by to nikdy nezvládla. Bolo treba zariadiť toľko praktických vecí a oni jej boli po celý čas k dispozícii. Vybavovali telefóny. Dohovárali schôdzky. Vypĺňali tlačivá. Pomáhali jej rozhodovať sa. Anna-Karin si nevedela predstaviť, čo by robila bez nich. Bola rovnako nemohúca ako vždy a starký jednoducho nevládal. Iba plakal. A ospravedlňoval sa, že nie je silnejší.

„Môžeme sa utešovať navzájom,“ objala ho Anna-Karin, zavrela oči a zabľúdila do líškinho vedomia.

Len vtedy, keď bola duchom pri líške, cítila, že žije. Bola s ňou viac než kedykoľvek predtým. Spoločne behali po lesoch. Pátrali po neznámom, ktoré ju tak priťahovalo.

Prehltla ďalší kúsok torty. Musí len chvíľu vydržať. Potom odíde domov k Minoo, zavrie dvere na hostovskej izbe, ktorá teraz patrila jej, stiahne roletu a ľahne si do postele. Zmizne.

„Máte tu voľné miesto?“

Anna-Karin zdvihla zrak. Na druhej strane stola stáli Jariho rodičia. Pozerali na Annu-Karin a jej starkého s rovnako strojenými výrazmi ako ostatní. Mali vyjadrovať súcit, nie vnucovanie. Bolo náročné opätovať to, lebo hoci to mysleli dobre, Anny-Karin sa zmocnil pocit, že sa od nej čosi očakáva. Akoby bolo jej úlohou nejako ich utešiť.

„Iste,“ odvetil starký.

„Jari vás oboch pozdravuje,“ povedala jeho mama a sadla si. „Študuje teraz na tej poľnohospodárskej škole, inak by, samozrejme, prišiel.“

Anna-Karin mlčky prikývla. Myslela na ten jediný raz, keď bola doma u Jariho. Zvracanie. Zhnusený výkrik. Uvažovala, či Jariho mama vie, že to ona vtedy utiekla do noci. Zdalo sa jej, ako keby to bolo pred sto rokmi. Akoby to bol iný život. Nevyvolalo to v nej nijaké emócie.

Minoo položila na stôl fľaše a poháre. Len aby sa Anna-Karin nejak zamestnala, jednu z nich otvorila a so zasyčaním si naliala pomarančový limonádu.

K stolu pristúpil kňaz. Sadol si vedľa Minoo. Venoval Anne-Karin priateľský pohľad, no ona sa odvrátila. Pri jednom z neďalekých stolov

Anna-Karin zazrela Vanessu s Linnéou. Sedeli mlčky. V tej chvíli si zaželala, aby sa aspoň Vanessa správala tak ako zvyčajne. Aby začala fňukať. Aby rozprávala trochu prihlasno o chlapcoch, o ktorých Anna-Karin nikdy nepočula.

Spomenula si, ako v nemocnici plakala vo Vanessinom náručí. Prečo to vtedy išlo tak ľahko?

Jariho rodičia sa rozprávali so starkým o gazdovstve, domove jej detstva, ktorý im mama predala po požiari. Starký sa zdvorilo pýtal na chov prasiat a dostal podrobné odpovede.

Téma rozhovoru sa však, pochopiteľne, onedlho zvrtila na pohreb. Anna-Karin cítila, ako Jariho mama hľadá jej pohľad, ako sa pripravuje na nejakú povinnú lichôtku o jej mame.

„Musím ísť na toaletu,“ zamrmala Anna-Karin a zodvihla sa.

Podarilo sa jej pritom naraziť do stola, takže sa príbory rozcinkali a fľaše rozhojdali. Rýchlym krokom zamierila k záchodom. Zamkla za sebou, zosunula sa do podrepu, oprela sa chrbtom o dvere a zatvorila oči.

V okamihu bola v líškinom vedomí pri panskom sídle kúpajúcom sa v slnečnom svetle. Hanbila sa za svoje oslobodenie, presviedčala sama seba, že to musela urobiť. Sú tu, aby si plnili svoju úlohu. Dohliadnuť na Radu.

Keď jej citlivé uši zachytili zvuk ticho pradúceho motora blížiaceho sa auta, líška zmizla medzi kríkmi.

Zvuk zosilnel, a keď automobil vošiel na násyp, aby zaparkoval pred veľkou bielou drevenou stavbou, štrk zapraskal. Hučanie motora razom utíchlo. Z auta vystúpil Viktor. Rozhliadol sa okolo seba.

V škole sa neukázal od Valpurginej noci. Anna-Karin ho dnes zazrela v kostole. Na rozdiel od mnohých iných smútočných hostí na Viktorovi pôsobil čierny oblek nanajvýš prirodzene. No že sa tam objavil, už také prirodzené nebolo. Anna-Karin sa čudovala, prečo tam vôbec prišiel.

Vybral sa k vchodovým dverám, ale pred schodmi zastal. Posadil sa na jeden z nich a z vnútorného vrecka saka si vybral škatuľku cigariet.

Anna-Karin ho nikdy predtým nevidela fajčiť. Keď si priložil cigaretu k perám a zapálil ju, ruky sa mu trochu triasli.

Liška začula kroky vnútri sídla skôr než Viktor. Keď sa dvere za ním otvorili, spustil ruku s cigaretou k nohe.

Adriana.

Vyzerá ako cudzí človek, uvedomila si Anna-Karin.

Vzápätí však svoj názor poopravila. Adriana vyzerala tak ako vtedy, keď si ju spolu s ostatnými vyvolenými na začiatku prvého ročníka zavolała do kancelárie. Boli presvedčené, že to ona zavraždila Eliasa a Rebecku a že ony budú jej ďalšími obeťami. Teraz, keď Adriana s prekríženými rukami prísne hľadela na Viktora, pocítila Anna-Karin nečakaný dozvuk strachu, ktorý cítila vtedy.

„Kde si vlastne bol?“ oborila sa Adriana na Viktora. „A prečo nedvíhaš telefón?“

„Bol som na pohrebe,“ odpovedal. „Anne-Karin zomrela mama.“

S očakávaním pozrel na Adrianu, ale tá nemihla ani brvou. Meno Anna-Karin jej nič nehovorilo.

„To ma mrzí. Mal si však Alexandra informovať, kde si. Tak pod.“

Viktor pustil cigaretu na štrk a zadusil ju podrážkou. Adriana vrhla naňho nesúhlasný pohľad.

„Buď taký dobrý a vezmi ten ohorok so sebou,“ požiadala ho.

Viktor zaťal zuby. Potom zodvihol ohorok a nasledoval Adrianu do domu.

Anna-Karin otvorila oči. Postavila sa a prešla k umývadlu. Omočila papierový obrúsok v prúde ľadovej vody a osviežila si čelo i spánky. V zrkadle zachytila pohľad svojich zelených očí, no zračila sa v ňom iba prázdnota.

Zaželala si, aby sa niečo stalo. Niečo dostatočne zdrvivúce, čo by ju prebralo z tejto letargie. Potom by azda konečne niečo cítila. A možno by sa vedela dostatočne sústrediť na prípravu na zajtrajší záverečný test z biológie. Dokázala by sa do toho prinútiť, pretože by jej znovu pripadalo dôležité dostať sa na veterinu.

Odomkla dvere a vyšla zo záchoda. Pred dverami stála Minoo. Možno čakala, či nezačuje vzlyky, a pripravovala sa na rolu utešiteľky.

„Bola som s líškou,“ vysvetlila jej Anna-Karin potichu. „Na panskom sídle sme videli Viktora. A Adrianu.“

„Ako vyzerala?“ zbystrila pozornosť Minoo.

„Tak ako predtým. Veď vieš. Pred tým.“

Minoo sklopila zrak.

„Aha,“ pochopila.

„Vôbec nerozumiem, prečo Viktor prišiel na pohreb,“ priznala sa jej Anna-Karin.

„Možno ho trápilo svedomie za všetko, čo ti spôsobil. Malo by ho trápiť.“

Chvíľu stáli mlčky, načúvajúc vzdialenému šumu hlasov.

„Ľudia sa na teba pýtajú,“ upozornila ju Minoo. „Ale ak chceš, môžem zavolať otcovi, aby nás zaviezol domov... Určite by to pochopili.“

Neisto na ňu pozrela. Anna-Karin si priala, aby mohla povedať áno. Nesmie tu však nechať starkého samého.

„O chvíľočku prídem,“ slúbila.

14

Minoo pozerala na Gustafa. Stáli pri sebe tak blízko, že sa ich zimné vetrovky dotýkali.

„Stále na teba myslím,“ povedal.

Ich dychy sa zrážali v bielom obláčiku chladu. Miešali sa navzájom, jeho pery sa takmer dotýkali jej pier.

„Najskôr som si myslel, že je to preto, lebo mi ju tak veľmi pripomí-
naš. No teraz to už chápem.“

Tie slová veľmi dobre poznala, no nevedela si spomenúť, kde ich po-
čuľa po prvý raz.

„Páčiš sa mi, Minoo. Veľmi sa mi páčiš.“

Naklonil sa k nej a pobožkal ju.

Rozpamätala sa.

Odstrčila ho od seba.

Max na ňu pozeral svojimi čiernymi vtáčimi očami. Tenká pokožka
mu pevne obopínala lebku. Minoo odstúpila krok dozadu, on bol však
rýchlejší. Jeho prsty sa ako pazúry zovreli okolo jej hrdla.

Usmial sa.

Usilovala sa vypustiť čierny dym, no už v nej nebol. Nevládala kričať,
nedokázala sa ani len nadýchnuť.

Nemohla sa nadýchnuť.

V hlave jej dunel Maxov hlas.

Nič nie je, ako si myslíte.

Minoo sa prebudila na vlastný krik. Zaspala na pohovke v obývač-
ke. Keď sa posadila, z kolien jej sklzol poznámkový blok a pristál na

podlahe. Zdvihla ho. Načúvala zvukom z poschodia. Ticho. Anna-Karin ju asi nepočula kričať. Alebo si už na Minooine nočné mory o Maxovi zvykla.

V novinách sa prípadu pacienta, ktorý sa takmer po roku prebral z kómy a vzápätí umrel na infarkt, dostalo náležitej pozornosti. Max už bol známy ako učiteľ matematiky, ktorého našli v bezvedomí v škole, kde sa uzavrel takzvaný samovražedný pakt. Veľa týchto článkov napísala Cissi Larssonová, praktikantka Engelsforských novín. Na písanie o všetkých mystických udalostiach v Engelsforsche si v podstate založila kariéru.

Minoo vystrela ruky, uistovala sa, či dokáže vypustiť čierny dym. Uľavilo sa jej, že to funguje.

Želala si len, aby s ňou Kniha schém znovu začala komunikovať, aby jej ochrancovia vysvetlili, čo Max myslel tým svojím *Nič nie je, ako si myslíte*. Ak tým vôbec niečo myslel.

Otvorila si zošit. Snažila sa sústrediť na jeho obsah ako obyčajne. Ove Post si v teste vždy potrpel na otázky, na ktoré by ste márne hľadali odpoveď v učebnici biológie, ale istotne sa nimi zaoberal na hodinách. Problémom bolo len to, že ich niekedy preberal s celkom inou triedou.

Vyložila si nohy na stôl a položila si zošit na kolená. Zvyčajne sa učila za svojím písacím stolom, no keď sa o to podvečer pokúšala, skončilo sa to tak, že len nečinne sedela a načúvala zvukom z izby Anny-Karin, uvažujúc, čo tam asi robí.

Keď sa vrátili z pohrebu, Anna-Karin povedala, že by chcela byť sama. Minoo si však nebola istá, či to myslí vážne. A keby aj áno, nevedela, či je to pre ňu skutočne to najlepšie. Možno by za ňou mala zísť a mlčky pri nej sedieť. Alebo jej položiť všetky tie správne otázky, ktoré by ju konečne donútili rozhovoriť sa, ako sa cíti. Uvažovala, či je zlá priateľka, keď nedokáže automaticky vycítiť, čo by mala urobiť.

Takmer sa tešila na zajtrajšok, keď budú s Vanessou a Linnéou pokračovať vo vypratávaní bytu Anny-Karin. Tak jej pomôže aspoň s praktickými vecami.

Obrátila stranu zošita a zastavila sa pri obrázku, ktorým si odkresli-
la Oveho náčrt z tabule.

Prierez srdcovnicou. Životne dôležitá hlavná cesta krvi naprieč te-
lom. Aorta.

Mama jej rozprávala, že aneuryzma aorty môže postihnúť kohokoľ-
vek, kto má na ňu nábeh. Nemuselo to súvisieť s Miiným životným štý-
lom, ale aj medzi smútočnými hosťami sa jednoducho ozývala veta *Keď ona
na tom nikdy nebola veľmi dobre*. Takmer ako zaklínadlo. Akoby ľudia
chceli presvedčiť samých seba, že predčasná smrť nemôže zastihnúť ko-
hokoľvek a kedykoľvek.

Ešte pred dvoma rokmi nemala Minoo k smrti skoro nijaký vzťah.
Jej starý otec zomrel skôr, než sa narodila, a starú mamu, ktorá umre-
la, keď mala tri roky, si nepamätala. Mamin otec sa stal obeťou iránske-
ho režimu a mamina mama bola príliš stará na to, aby emigrovala do
Švédska spolu so svojimi dcérami. Skonala prv, než sa s nimi stihla zno-
vu stretnúť.

Minooino prvé stretnutie so smrťou predstavoval nález Eliasovho te-
la na toaletách. Odvtedy ich už bolo na jej vkus trochu priveľa.

Začula, ako na príjazdovú cestu vchádza otcovo auto. Potom počula,
ako ocko kráča k domu. Akoby ho videla pred sebou. Čelo lesknúce sa
od potu. Červená tvár. Brucho prevísajúce z nohavíc.

Začula, ako si otvára vchodové dvere, ako sťažka dýcha v hale.

Rozplakala sa. Nedokázala si pomôcť. Keď otec vošiel do obývačky,
odvrátila sa, aby si to nevšimol.

„Ako sa ti dnes darilo?“ spýtal sa.

Pokúsila sa zadusiť vzlyk, no nepodarilo sa jej to. Ocko podišiel blíž-
šie a posadil sa vedľa nej na pohovku, položil jej ruku na chrbát.

„Ale zlatko,“ oslovil ju.

Odrazu si pripadala celkom maličká. Hnevala sa naňho, no predsa
túžila, aby ju utešoval. Otec si ju pritiahol k sebe, pritlačil si tvár o jeho
plece a cítila, ako látka košeľe vlhne od jej slz. Plakala, až sa zadúšala,
a dúfala, že ju Anna-Karin nepočuje.

„Bolo to na tom pohrebe také zlé?“ opýtal sa otec.
Vymanila sa z jeho objatia a zahľadela sa mu rovno do očí.
„Nechcem, aby si zomrel,“ dostala zo seba. „Nechápeš to?“
Otec na ňu šokovane hľadel. Pri koreni nosa mal okuliare trochu zahmlené.

„Minoo...“
„A nenávidím ťa za to, že ti je to úplne jedno.“
Jej hlas znel hrubo, odpudzujúco.
„Čo tým myslíš?“ nechápal otec.
To len vystupňovalo jej hnev.
„Vieš, prečo som vedela Mii poskytnúť prvú pomoc?“ zaútočila. „Pretože každú chvíľu čakám, že nájdem ležať na podlahe *teba*.“

Pokúsil sa ju prerušiť, no Minoo bola rýchlejšia.
„Koleduješ si o to. Tvoj otec bol mladší ako ty, keď zomrel na infarkt, a ty nerobíš vôbec nič proti tomu, aby si neskončil tak ako on. Stále si v strese, absolútne kašeľ na to, čo zješ, všade chodíš autom, v noci spíš najviac päť hodín, ak vôbec... Ty nechápeš, že ťa to zabije?“

Nedokázala potlačiť vzlyk, ktorý ju prinútil zaseknúť sa uprostred vety.

„Ak zomrieš,“ pokračovala, „nikdy ti to neodpustím.“
Čakala, že sa otec nahnevá, že začne vzdychať, niečo jej odsekne alebo na ňu nakričí, tak ako vždy, keď sa na pretras dostalo jeho zdravie. Namiesto toho ju znovu objal a mlčky ju hladkal po chrbte.

15

Vanessa sa postavila pred zrkadlo v Linnéinej kúpeľni. Oči mala opuchnuté, červené.

Po pohrebe išla domov. Plakala. Mama ju objímala a utešovala. Vanessa pritom myslela na to, že Anna-Karin už nemá mamu, ktorá by ju objala, dokonca že jej mama nevyzerala, že by ju objímala, ani vtedy, keď ešte žila. A potom si uvedomila, že aj jej mama jedného dňa zomrie, a plakala ešte viac.

Nakoniec sa prinútila dať sa trochu dokopy, keďže na ňu čakala Linnéa. No hneď ako k nej prišla, znovu sa pustila do plaču.

Vyfúkala si nos a prešla do obývačky. Linnéa hlučne upratovala kuchyňu. Z laptopu, ktorý bol príliš nový a drahý na to, aby tu nepôsobil ako päst na oko, hrala hudba. Vanessa si spomenula na deň, keď ho Linnéa dostala. Zastavila sa tu, aby sa s ňou porozprávala, ale nepreriekla ani slovo. Iba postávala a s tupým pohľadom pozorovala Linnéu, ktorú umývala podlahu. Len okamih ich vtedy delil od bozku, a keby sa tu nezjavil Viktor s počítačom, asi by k nemu došlo. Povedal, že jej chce dať nový, keď jej ten starý zničili pri vlámaní.

Vanessa prechádzala pohľadom po miestnosti. Požičaná béžová pohovka a konferenčný stolík z tиковého dreva pochádzali z podkrovia Minooiných rodičov. Porcelánový panter vyzeral vďaka pozliepanej hlave ako frankensteinovská verzia seba samého. Ošúchané tapety so vzorokou drobných kvietkov už pokrývali nové plagáty i obrazy a Linnéi sa podarilo opraviť aj drevený kríž od Eliasa.

Keď si Vanessa spomenula na tých, čo tu všetko zničili, zaplavila ju vlna nenávisti.

„Budeš neskôr niečo jest? Mám iba špagety,“ ozvala sa Linnéa, keď vošla do miestnosti s dvoma šálkami pariaceho sa horúceho čaju v rukách.

„Špagety budú fajn,“ uistila ju Vanessa a sadla si na pohovku.

Linnéa položila šálky na konferenčný stolík. Potom otvorila okno. Sýkorka sediaci na parapete odletela. Linnéa si zapálila. Ešte stále mala na sebe čierne šaty s naberanými rukávmi, ktoré si obliekla na pohreb, no stiahla si pančuchy a stála tu bosá. Jej nechty na nohách mali rovnakú tmavofialovú farbu ako nechty na rukách. Bola taká pekná. Pohľad na ňu takmer bolel.

Ako mi mohlo trvať tak dlho, kým som to pochopila? čudovala sa Vanessa.

Toho, čo nechápala, však bolo ešte stále dosť. Romantické filmy sa takmer vždy končia bozkom. Všetky problémy sú tým vyriešené, všetky otázky zodpovedané a na obrazovke môžu nabehnúť záverečné titulky. No Vanessa s Linnéou majú za sebou už stovky bozkov a Vanessiných otázok je čoraz viac.

Ako chce Linnéa pokračovať? A chce vôbec niečo?

Vanessa zdvihla šálku s čajom k ústam, ale iba si popálila pery, a tak ju položila naspäť.

Linnéa zahasila cigaretu a zatvorila okno. Podišla k stolu, dotkla sa Vanessinej šálky a para, čo z nej vychádzala, odrazu zmizla.

„Skús teraz,“ vyzvala ju.

Čaj vychladol na primeranú teplotu. Vanessa si z neho dúšok odpila a zaškúlila na Linnéu. A vtedy sa v nej čosi zlomilo. Uvedomila si, že už nevydrží ani sekundu v neistote. Musí dostať odpovede na svoje otázky.

„Takto to nefunguje,“ konštatovala a odložila šálku.

„Je to stále príliš horúce?“

„Nie, myslím toto všetko,“ povedala Vanessa. „S nami. Musíme sa porozprávať.“

V Linnéiných očiach niečo zhaslo.

„Naozaj musíme?“ zapochybovala.

„Ty si to nemyslíš?“

„Ale áno,“ priznala Linnéa potichu.

Zvalila sa na opačný koniec pohovky.

„Niežeby som mala niečo proti tomu, keď sa ľudia len tak stretávajú, aby sa pomilovali, a je im spolu dobre,“ pokračovala Vanessa. „Ale s tebou nie. Cítim k tebe... oveľa viac.“ Linnéa na ňu bez slova hľadela. Akoby ich cez pohovku delilo niekoľko desiatok kilometrov. Vanessa sa musela prinútiť pokračovať, hoci mala pocit, že s každým ďalším slovom sa vzdialenosť medzi nimi zväčšuje.

„Povedala si, že si nie si istá tým, čo sa vlastne odohráva medzi nami dvoma,“ dodala. „Ale ja už tú neistotu neznesiem. Buď spolu chodíme, alebo nie. Chodíme?“

„Čo si o tom myslíš ty?“ zakontrovala jej Linnéa s nič nehovoriacim výrazom.

Vanessa pocítila, že jej nervozita sa náhle rozplynula. Uvedomila si, že sa na Linnéu hnevá.

„Ja neviem! Predtým sme sa rozprávali o všetkom. A teraz... Mám pocit, ako keby sme odvtedy, čo sme spolu začali chodiť, mali k sebe ďalej. Niekedy je to medzi nami také čudné, strnulé. Nie, dopekla, si to ty, kto je čudný a strnulý. Občas sa pýtam, či ti je so mnou vôbec dobre. A to, že chceš, aby sme svoj vzťah tajili, že o tom s nikým iným nemôžem hovoriť, situáciu iba zhoršuje. Mám preto brutálne výčitky svedomia a to nie je v poriadku.“

Takmer sa zadýchala.

„Nie,“ uznala Linnéa. „To nie je.“

„Ak so mnou nechceš normálne chodiť, radšej mi to povedz,“ vyzvala ju Vanessa. „Pretože v takom prípade to skončíme, a ak práve nebudeme s ostatnými pracovať na záchrane sveta, budeme sa stýkať čo najmenej.“

Linnéa zízala na svoje ruky.

„Mohla by si sa pozerat' na mňa?!“ nezdržala sa Vanessa.

Linnéa zdvihla zrak. Ofina jej temer zakrývala oči.

„Nedokážem pochopiť, že sa ma pýtaš...“ ozvala sa chrapľavým hlasom. „Musíš predsa vedieť, že...“

Stíchla. Tvárila sa prosebne. No Vanessa čakala na vysvetlenie. Nemienila ju nechať len tak sa z toho vykrútiť. Prešla hodná chvíľa. Potom si Linnéa ukryla tvár do dlaní.

„Som v takýchto veciach úplne nemožná,“ zamrmlala.

„V akých veciach?“ dobiedzala Vanessa ďalej.

Linnéa sa zhlboka nadýchla a spustila ruky. Plakala. Nie tak ako pred chvíľou Vanessa, nebol to plač sprevádzaný vzlykaním a posmrkávaním. Jednoducho jej po líkach stekali slzy.

„Vieš, čo je na tom najhoršie?“ opýtala sa slabým hlasom. „Že časť zo mňa to chce naozaj všetko zabaliť. Vždy je to tak. Vždy, keď ma postretne niečo dobré.“

„Takže ty si myslíš, že je to niečo dobré?“ opýtala sa Vanessa opatrne.

Linnéa si zhlboka vzdychla.

„Vanessa, myslím si, že si neuvedomuješ...“

Zmlkla. S vážnou tvárou pozrela na Vanessa.

„Lúbim ťa. Lúbim ťa, odkedy si pamätám.“

Nastalo ticho. Jej slová ostali visieť vo vzduchu.

„Ako dlho?“ spýtala sa Vanessa.

„Čo javiem, asi rok a pol.“

Rok a pol. To je osemnásť mesiacov. Vanessa sa domnievala, že je nemožné udržať svoje pocity v tajnosti čo len *jeden* mesiac.

„Ako si to vôbec vydržala?“ nechápala.

Linnéa sa zasmiala.

„Nevydržala.“

„Prečo si teda nič nepovedala?“ naliehala Vanessa.

„Pretože ty si fantastická,“ odpovedala Linnéa. „A zaslúžiš si niekoho fantastického.“

Vanessa sa presunula na Linnéinu stranu pohovky.

„Lúbim ťa,“ povedala. Bolo také príjemné konečne to môcť vysloviť nahlas. „Myslím si, že aj ja som bola do teba zamilovaná už dlho. Škoda, že mi to nedošlo skôr.“

„Škoda, že si taká nechápavá,“ povedala Linnéa s úsmevom.

„Škoda, že si taká zbabelá,“ nedala sa Vanessa a uškrnula sa.

Linnéa si chrbtom ruky utrela slzy.

„Chcem byť s tebou,“ zdôraznila. „Ale mohli by sme počkať, kým to niekomu povieme?“

„Tak dobre,“ súhlasila Vanessa. „Počkáme. Nejaký čas.“

Pohrávala sa s Linnéinými hodvábne mäkkými vlasmi stiahnutými do vrkočov, potom jej jemne odhrnula ofinu a zahľadela sa do jej tmavých očí.

A odrazu už nebolo o čom hovoriť.

Linnéine ústa chutili po dyme, čaji a Linnéi. Istým spôsobom ako by to bol ich prvý bozk.

Vanessa bozkávala Linnéu na krk a súčasne cítila, ako sa jej po vlastnom krku rozlieva teplo. Nechala ruku sklznúť pod Linnéine šaty, hladkala jej boky a cítila príjemné šteklenie pozdĺž svojich vlastných bokov, zimomriavky v ohyboch kolien, ba až na chodidlách.

Zdvihla zrak a pozrela Linnéi do očí.

„Myslím si, že som cítila presne to, čo ty,“ povedala.

„A ja som cítila to, čo ty,“ dodala Linnéa. „Okrem toho, že som, samozrejme, cítila to, čo som cítila ja sama.“

Chvíľu hľadeli jedna na druhú, kým nevybuchli do smiechu.

Toto sa musí preskúmať, pomyslela si Linnéa.

Potom sa nadvihla, aby mohla vyklíznúť zo šiat. Chytila Vanessu zo zadu za krk, pritiahla si ju k sebe a začala sať jej spodnú peru. Bolo to absolútne fantastické a Vanessa mala možnosť prežiť ten pocit ešte raz ako ozvenu Linnéiných myšlienok.

Vanessa si vyzliekla tielko a Linnéa jej rozopla podprsenku. Perami skúmala jej jamku v hrdle, jej prsia.

Shit, pomyslela si Linnéa. *Je to také príjemné, až sa to takmer nedá zniesť.*

A Vanessa s ňou súhlasila. Najmä vtedy, keď Linnéine prsty zablúdili do jej nohavičiek a začali ju hladiť.

Pobozkali sa.

Vanessa rukami prešla za Linnéin chrbát, rozopla jej podprsenku a Linnéa sa vymanila zo svojich kriklavo ružových nohavičiek.

Vanesse sa zdalo, že každý jeden nerv v jej tele jemne praská, keď bozkávala Linnéine kolená, aby potom pokračovala nahor po vnútornej strane jej stehien, akoby bola plná prskaviek.

Telo jej ukazovalo cestu.

16

Keď sa Linnéa zobudila, za oknami panovala noc. Napriek tomu bol v miestnosti dostatok svetla na to, aby dokázala rozoznať nahé Vanessino telo na druhej strane postele.

„Naozaj sa to stalo?“ zašepkala, hoci si nebola istá, či Vanessa bdie.

„Zdá sa, že áno.“

Vanessa sa presunula bližšie a pritisla sa k Linnéi.

„Ak to už bude odteraz takéto vždy, neviem, či ešte budem chcieť robiť niečo iné,“ povedala. „Myslím vôbec niekedy.“

„Viem, ako to myslíš.“

Linnéa si nespomínala, kedy naposledy cítila taký pokoj. Takú ľahkosť. Aj nočné mory sa jej tentoraz vyhli.

„Pamätáš sa, ako som sem prišla prvýkrát, aby som si požičala nejaké oblečenie?“ opýtala sa jej Vanessa. „Keby nám vtedy niekto povedal, že sa stane toto...“

Linnéa sa usmiala. Rukou sledovala obrys Vanessiných bokov. Jej pokožka bola neopísateľne jemná.

„Som zvedavá, čo povie Wille, keď sa dozvie, že sa dve jeho bývalé dali dokopy,“ napadlo Vanesse. „Predstav si ten masaker.“

Rozosmiali sa.

„Mimochodom, Minoo to už vie,“ povedala Linnéa. „Chcem tým povedať, že vie, že som do teba zaľúbená. Raz sa mi k nej omylom podarilo vyslať jednu myšlienku.“

„A čo na to povedala?“ zaujímalo Vanessu.

„Nemyslela si, že by to muselo byť celkom beznádejné.“

„Dokonca i Minoo to pochopila skôr než ja,“ poznamenala Vanessa.

Opäť sa zasmiali. Niekde vonku prefrčala motorka s výfukom bez tlmiča.

„Najhoršie na tom je, že ešte aj Mona to vedela skôr ako ja sama,“ dodala Vanessa. „Raz mi veštila a povedala, že svoju životnú lásku som už stretla. Vravela, že nebudeme mať ustlané na ružiach, ale že k sebe budeme pripútané až do konca.“

Pripomenutie konca spôsobilo, že si Linnéa privinula Vanessu ešte bližšie k sebe.

„Počuj,“ pokračovala Vanessa. „Mrzí ma to, čo sa dialo na jar. Všetci tí chalani, o ktorých som celý čas rozprávala. Počúvať o tých zástupoch, to museli byť pre teba muky.“

„Vôbec sa mi za to nemusíš ospravedlňovať,“ uistila ju Linnéa. „Jednoducho tak to bolo.“

„Ale keď som sem prišla a začala blábovať o Jarim, to už bolo horšie,“ konštatovala Vanessa.

„Nemysli na to,“ požiadala ju Linnéa, lebo na to nechcela myslieť sama.

„Koľko je vlastne hodín?“ napadlo Vanesse.

Presunula sa na druhú stranu postele a načiahla sa za mobilom, ktorý ležal na dlážke.

„*Shit*. Je polnoc. Mama mi už niekoľkokrát volala.“

Vstala z postele a vyšla z izby s mobilom v ruke.

Linnéa zavrela oči. Počula, ako sa v obývačke Vanessa tichým hlasom rozpráva so svojou mamou. Pripravovala sa na okamih, keď Vanessa položí, začne sa náhlivo obliekať, vojde do spálne a oznámi jej, že už musí ísť.

Nechcela, aby Vanessa odišla. Nechcela zostať sama so svojimi myšlienkami. Bude si stále znovu a znovu premietiť všetko to krásne, čo sa stalo, a usilovať sa nájsť na tom niečo zlé, nejakú chybu. Jej mozog neprestal pracovať vo svojich starých vyjazdených koľajach. Bude ju presviedčať, že ak sa čosi zdá byť pridobré, aby to bola pravda, *je* to pridobré, aby to bola pravda.

Začula blížiace sa kroky. Keď si Vanessa znovu ľahla, posteľ sa prehla pod váhou jej tela.

„Povedala som mame, že prespím u teba,“ prehodila Vanessa a opäť sa schúlila vedľa Linnéi.

„Lúbim ťa,“ povedala Linnéa.

Prekvapilo ju, ako ľahko z nej tie slová teraz vyšli. A aké ľahké je zaspať s Vanessou po boku.

* * *

„Aj ja teba,“ zašepkala Vanessa a cítila, že ešte nikdy v živote nič nemyslela tak vážne.

Načúvala Linnéinmu pokojnému dychu, až kým nezaspala aj ona.

* * *

Minoo civela na stránku v Zlatom kompase. Bola to jej obľúbená pasáž, no zamrzla na jednej z viet a nevedela sa pohnúť ďalej. Bola príliš unavená.

Odložila knihu a zhasla nočnú lampu. Dúfala, že sa dnes v noci vyhne nočným morám. Vzápätí zaspala.

* * *

Anna-Karin sa prebudila na to, že sa Peppar premáva hore-dolu po posteli, aby sa nakoniec uložil na jej bruchu.

Chvíľočku si myslela, že je vo svojej izbe v starom byte. V byte, v ktorom sa nikdy necítila ako doma.

Ale mohol by sa stať jej domovom, keby sa doň nasťahovala spolu so starkým.

Vedela, že je to nereálne, no takto uprostred noci si mohla aspoň dovoliť o tom snívať.

„Postarám sa o vás oboch,“ zamrmlala a zaborila prsty do Pepparovho kožuška. Cítila, ako začal priať.

Opäť ju premohol spánok.

* * *

Temnota, ktorá Minoo zahalila, bola jednoliata ako čierny zamat. Bolo nemožné kamsi uprieť zrak, rovnako ako bolo nemožné prestať sa o to pokúšať. Boleli ju z toho oči.

Vystrela ruky pred seba, tápala nimi vo vzduchu. Nič. Opatrne vykročila vpred, potom spravila ešte jeden krok. Na bosých chodidlách cítila čosi mäkké a chladivé. Tráva.

Vyšľahli dva plamene. Ich žiara sfarbila zem na oranžovo. Blikotajúce svetlo ju miatlo a oslepovalo, po koreňoch a po konároch spadnutých na zem sa roztancovali tieň. Obďaleč sa rozhorel ďalší pár ohníkov a potom ďalší a ďalší. Minoo pochopila, že ohraničujú cestu, ktorou sa má vydať.

Tvár jej pohladil jemný vánok. Pozrela nadol a videla, že má na sebe to isté pyžamo ako počas noci s krvavočerveným mesiacom. Vtedy ho odhodila, len čo sa vrátila domov, aby sa jej rodičia nečudovali, prečo je špinavé a roztrhané.

V popredí sa objavili ďalšie plamene a osvetlili kährgruvanský altán s tanečným parketom. Neobklopoval ho však zvyčajný štrk, ale trávnatý porast.

Minoo pozerala na dobre známu končistú strechu. Zábradlie. Vyvýšené pódium.

Nie som tu, pomyslela si. Je to sen.

Keď však vyšla po schodoch na parket, pod nohami cítila drevenú podlahu rovnako zreteľne ako ešte pred chvíľou trávnu.

V strede parketu stála vo svojej dlhej bielej košeli Matilda. Na jednom pleci jej spočívali červenoplavé vlasy. Na druhom pleci sedela kavka. Otvorila zobák a vydala škripavý zvuk.

Teraz si Minoo všimla ostatné.

Anna-Karin sedela schúlená na podlahe. Spodok nočnej košele mala roztrhaný a špinavý. Bosé nohy zablatené.

Linnéa s Vanessou stáli bok po boku, držiac sa za ruky. Linnéa mala na sebe svoju čiernu mikinu s kapucňou a džínsy. Vanessa bola zakrútená do deky, no Minoo si všimla spodnú bielizeň s leopardím vzorom, ktorá jej spod nej vykúkala.

Akoby ju ktosi katapultoval naspäť v čas. Do noci, keď sa to všetko začalo.

Vtedy tu však boli aj Rebecka a Ida, uvedomila si Minoo. A Nicolaus. Matildin otec.

Vrhla pohľad ponad plece. Plamene zmizli. Mala pocit, že parket sa vznáša v nekonečnej temnote.

„Toto nie je obyčajný sen, však?“ uisťovala sa Minoo.

„Nie,“ odvetila Matilda a v tom tichu znel jej hlas jasne a zreteľne. „Toto nie je obyčajný sen.“

17

Vanessa hľadela na Matildinu bledú, pehavú tvár. Matilda vyzerala veľmi mlado a istým spôsobom takou aj bola. Navždy bude mať pätnásť rokov. Uviazla medzi svetmi, nepatrila ani k živým, ani k mŕtvym. A nevedela, čo ju čaká, ak sa jej podarí prekročiť hranice do ríše mŕtvych, ani či také niečo vôbec existuje.

Vanessa sa tesnejšie zavinula do deky a pozrela na ostatné. Vyzerali tak skutočne. Nedokázala pochopiť, že toto je sen, ktorý snívajú spoločne. Keď sa tú informáciu pokúšala vstrebať, zvrátila obočie.

„Čo tu robíme?“ opýtala sa Minoo. „Niečo sa stalo?“

Matilda neodpovedala. Len si ich mlčky premeriavala, jednu po druhej. Keď sa pohľadom pristavila pri Vanesse, tá pocítila pichanie podobné tomu, ktoré sa dostavilo predtým, ako prostredníctvom Idy prehovoril ktosi iný. V nose ju poštekľil zápach dymu.

„Najskôr vás musím požiadať, aby ste mi sľúbili jednu vec,“ ozvala sa Matilda. „Neopustíte parket skôr, ako dohovorím. Sľúbte mi to.“

„Sľubujem,“ riekla Minoo a Anna-Karin bez slova prikývla.

„Jasné,“ prisvedčila Vanessa.

„Prečo od nás chceš, aby sme ti to sľúbili?“ spýtala sa Linnéa.

„Musím sa uistiť, že si vypočujete všetko, čo vám chcem povedať. Nielen, že... na to zareagujete.“

„Zdá sa, že pre nás nemáš dobré správy,“ podotkla Linnéa.

„Prosím vás,“ naliehala Matilda a jej hlas im pripadal ešte mladší než jej výzor.

Vanessa na ňu hľadela a myslela na všetko, čím si Matilda prešla. Patria k sebe. Presne, ako im to Matilda povedala tej noci s krvavo-